

เงาฟ้าที่ท่อน้ำ

สมณะโพธิรักษ์

รวมบทเพลงทวนกระแส
สื่อภาษาศิลป์ชี้ถึงโลกุตระ
ประกอบด้วย..

เพลงชีวิต

เพลงจอมโจรบั้งทิต

เพลงอาริยะ

เพลงไท

เพลงความซ้าซาก

โดย สมณะโพธิรักษ์ แห่งสันตติโศก

หนังสือขนาด 148.5 มม. × 210 มม.

หนา 176 หน้า ราคา 55 บาท

ติดต่อ ธรรมทัศน์สมาคม

67/7-8 ถนนนวมินทร์ แขวง คลองกุ่ม

เขต บึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร 10240

โทรศัพท์: 02 375 4506

นัยปก

อสุรกายแก่นในธรรมกายเก้

(๑) อสุรกายชื่อนี้	ซี้ก๊าล้ว
ลี้หลีกสุดทางหัว	มิดเม้น
เพราะชัวบวกเมามัว	แก่นนรก สวรรค์เลย
หมก“ภพ”อเวจีเร้น	หลอกด้วยทุรกรรม
(๒) ทำชัวอย่างไปยั้ง	ดักดาน
โซ้วแต่ตื่นฉาบฉวน	เล่ห์ล้วน
ทำดีปะหน้าปาน	จิวพอก หน้าเฮย
ครบสูตรเลวเต็มถ้วน	ต่ำซ้ำบริบูรณ์
(๓) พุนภพครบนรกฟ้า	บวกสวรรค์
ด้วยทิวฎีเพื่อฝัน	บินบ้า
ปรุงกิเลสผกผัน	สารพัด หลอกแธ
ใช้เล่ห์ลั่นแก่งกล้า	มุดสู้ในกระดอง
(๔) มอมพองชนที่ล้วน	หลงสนิท
ด้วยวิธีสะกดจิต	ลั้งได้
คน“จมภพ”มิดมิด	จุงจมูก ได้แล
เชือแต่นายลั้งใช้	เชืองแท้“ในฝัน”
(๕) เมาสวรรค์ที่เสกสร้าง	มาหลอก
แก่งกว่ากลกลับกลอก	กาจกล้า
เอาพุทธ“สุดเก้”บอก	ว่า“ลัจจ”
ใช้แก่นอสุรกายทำ	โธ้อั้งธรรมกาย
(๖) “ธรรมเก้”อายล็กน้อย	ไม่เคย
มีแต่ดี้อหน้าเฉย	สุดด้าน
โง่งาม เง่างอกเงย	งมั้ง งอมแง
โง่งก็การณัจัดจ้าน	แก่งกล้าเกินแกง
(๗) ตะแบงเลวเล่ห์ลั่น	เร็วรั้ว
กลัวชัวทั่วตัวหัว	มัวลัว
เลวได้ไม่เคยกลัว	เลวหนัก เลวนา
ขึ้นยอดเลวสุดชัว	สู้แป้นไชยบูลย์
(๘) คุณย์ธรรมกายจึงพร้อม	มิจฉา
เต็มเล่ห์ครบอวิชา	ยากกู่
แก่น“อสุรกายา”	สุดแกร่ง
“ธรรมเก้”ก็สุดรู้	สุดแล้วเลวเฮย.

“สไมย์ จำปาแพง”

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

‘ทำไม!!!
ต้องปิดหน้า!’

อสุรกายแก่นในธรรมกายเก้

มันน่าคิดใหม่ว่า ระหว่างพระกับฆราวาส ทำไมจึงมีจิตใจกล้าหาญต่างกัน ประดุจฟ้ากับเหว ทั้งแกนนำพันธมิตร และ กปปส. ต่างพากันเจอข้อหาหนัก ๆ เป็นกบฏและผู้ก่อการร้าย มีโทษถึงขั้นประหารชีวิต แต่คนเหล่านี้ก็พร้อมเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม เพราะเชื่อมั่นในความจริงในสิ่งที่ตนเสียสละให้แก่นบ้านเมือง โดยไม่ยียักหรือไวยวายแต่ประการใด ผิดกับพระที่แสดงตัวว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ ยอมเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างให้ส่วนรวม แต่เมื่อถูกฟ้องร้องขึ้นมา กลับไม่กล้าพิสูจน์ความจริงเข้ามามอบตัวตามกระบวนการยุติธรรม

ต้องถือว่าสังคมไทยโชคดี ที่มีผู้กล้าเสียสละตัวเอง เข้าต่อสู้กับความอยุติธรรมในสังคม ที่มีทั้งอำนาจเงินและอำนาจรัฐอยู่ในมือ และพวกบ้าอำนาจเหล่านี้ ก็จะตั้งข้อหาผู้ที่ออกมาต่อต้านตัวเองว่า เป็นพวกที่มาทำลายประชาธิปไตย และชาติบ้านเมือง (หลงตัวเองว่าเป็นเป็นเจ้าของประชาธิปไตย ทั้ง ๆ ที่ตัวเองกำลังทำลายอยู่อย่างหนัก) ซึ่งไม่ต่างจากพวกบ้าอำนาจ อยากรับใหญ่ในทางศาสนา เมื่อถูกต่อต้านขึ้นมา ก็จะหลงสำคัญตนว่าเป็นเจ้าของศาสนา ๆ กำลังถูกทำลาย ม. ๔๔ กำลังย่ำยีศาสนา

เหตุที่หลงสำคัญตนเองว่าเป็นเจ้าของศาสนา เพราะตัวเองเป็น “ธรรมกาย” (เป็นชื่อของพระพุทธเจ้า) ทั้งที่ความจริงเป็น “ธรรมะกลาย” (ออกนอกคำสอนของพระพุทธเจ้า) แลผมแอบอ้างว่าเป็น “พระผู้ปราบมาร” (ทั้งที่ความจริงตัวเองเป็นมารใหญ่ผู้มาทำลายศาสนา) และหลงตัวว่าเกิดมาเพื่อชนะอย่างเดียว ในการต่อสู้กับคำว่าเสมอไม่มี เพราะมีชื่อว่าเป็นผู้ชนะทางธรรม (ธัมมชโย) แต่ความจริงคือผู้พ่ายแพ้อย่างราบคาบในทางธรรม (ปาราชิก) จนสมเด็จพระสังฆราชองค์ก่อน ทรงวินิจฉัยให้ปาราชิกไปแล้ว

เมื่อปาราชิกไปแล้วโดยสังขละ จึงเท่ากับตนเองไม่ใช่ภิกษุไม่ใช่สมณะ แต่ยังหลอกหลวงคน

อื่นว่าตนเป็นภิกษุเป็นสมณะ สมี่เหล่านี้จึงไม่มีความจริงใด ๆ ที่จะกล้าเข้าไปพิสูจน์ความจริง จึงต้องคอยหลบซ่อนตัวเป็น “อสุรกาย” อย่างชนิดที่ไม่ให้ใครเห็นตัวได้ง่าย ๆ จึงยากที่จะจับตัวได้กว่า ผิดบุญในยุคไหน ๆ แลผมยังใช้เวลามายาวนานถึง ๔๗ ปี ในการสะกดจิต และครอบงำเหล่าสาวก และบริวารให้ลุ่มหลงกับ “บุญ” (ที่ใช้เงินทุ่มซื้อได้) และมัวเมากับสวรรค์วิมานที่ปั้นภพชาติขึ้นมาให้ติดยึดกัน

ศึกครั้งนี้จึงใหญ่หลวงนัก เพราะมีทั้งเรื่องศาสนา เทียมและการเมืองเทียมเข้ามาพัวพัน สนับสนุนซึ่งกันและกัน ขนาดกบฏที่ออกมาเผาบ้านเผาเมือง ยังต้องใช้เวลายาวนานถึง ๒ เดือน จึงล้อมปราบลงได้ ธรรมาธรรมะสงครามในครั้งนี้ จึงไม่ควรไปเร่งรัดเจ้าหน้าที่บ้านเมือง แต่ควรช่วยกัน “ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ และต้องทำกันโดยการใช้ความบริสุทธิ์และยุติธรรมเท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทุกอย่างทั้งโลกในที่สุด”

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ มองเหตุการณ์ในครั้งนี้ว่า “ขณะนี้เมืองไทยเรากำลังมีธรรมาธรรมะสงคราม กำลังเป็นสงคราม ครั้งสำคัญที่สุด ที่กำลังปราบมาร เพราะเป็นมารตัวใหญ่มาก ซึ่งก็ต้องขอยกย่องชมเชย ผู้มีหน้าที่ปราบ ซึ่งทำอย่างเห็นดเห็น้อย อาตมาเห็นใจเลย และเป็นผู้ที่พยายามทำ กันอย่างสุภาพมาก ทั้งที่หยาบใหญ่ร้ายแรง แต่ทำได้สุภาพมาก ยุคนี่เป็นเรื่องสุดยอดที่จะต้องศึกษากันจริง ๆ ความจริงที่มันผิด ก็เอามาเปิดเผยแล้วล้มล้าง เชื่อร้ายที่ทำลายศาสนาพุทธให้หมดไป เหตุปัจจัยที่เกิดขึ้นในประเทศไทยขณะนี้ จะเป็นตัวอย่างไม่ว่าจะทางด้านเศรษฐกิจ ทางด้านรัฐศาสตร์ ทางด้านสังคมศาสตร์ เป็นตัวอย่างแม้แต่ทางด้านธรรมศาสตร์” ☸ ● จริงจัง ตามพ่อ

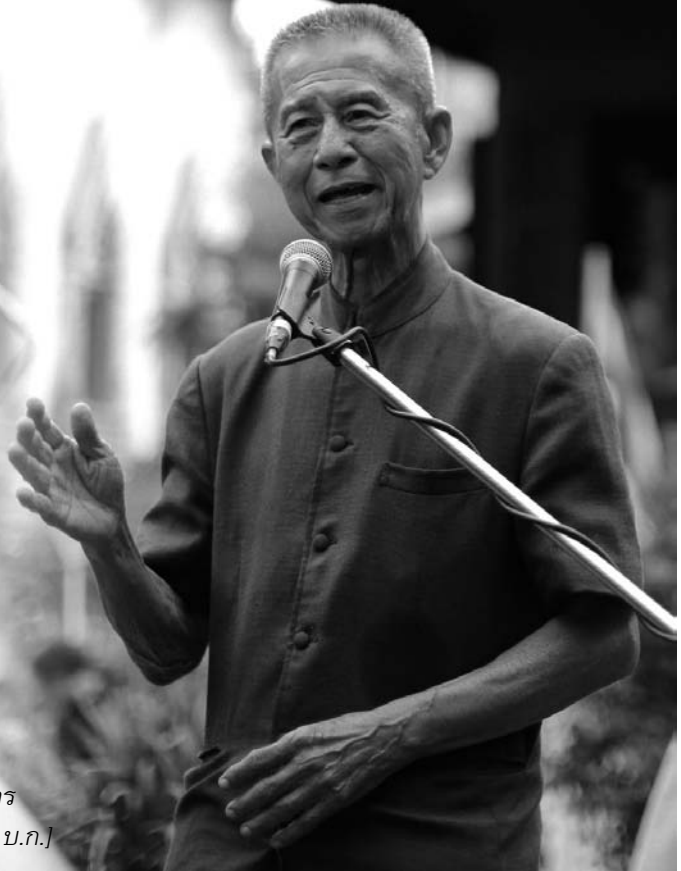
สมาชิกหนังสือ “เราคิดอะไร” หลายท่านทราบว่า คนเขียนบทความในหน้า “คนบ้านบอกกล่าว” และ “บ้าน-บ้านดอย” เป็นคนคนเดียวกัน คือ “จำลอง”

ผมรู้ตัวเองว่ายี่งอายุมากขึ้น ยิ่งทำอะไรไม่ว่าใครจะได้เรื่อง ขณะนี้ผมอายุ ๘๑ ปีครึ่งแล้ว ตอนอายุย่างขึ้นเลข ๘ เท่านั้น เริ่มเห็นชัดว่าเขียนหนังสือไม่น่าอ่านเหมือนเมื่อก่อนเลย

จึงกราบนมัสการ พ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์ ขออนุญาตหยุดเขียนลงใน “เราคิดอะไร” พ่อท่านบอกให้ผมเขียนต่อไป ถ้าเห็นว่าจะไม่ไหวจริง ๆ ก็ต้องบอกให้ผู้อ่านทราบว่าหายไปไหน

ผมขอขอบคุณสมาชิก “เราคิด-อะไร” ที่เคยอ่านบทความของผม ล้ำลากันเพียงแค่นี้ สวัสดีครับ

[ฉบับที่แล้ว (๓๑๙) เกิดข้อผิดพลาดบางประการ จึงลงข้อเขียนซ้ำอีกครั้งในฉบับ ๓๒๐ นี้ - กอง บ.ก.]

◆ คิดคนละขั้ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

อวสานของธัมมชโย น่าจะให้บทเรียนอย่างสำคัญแก่สังคม โดยเฉพาะชีวิตที่ “แพ้ไม่ได้ จะผิดยังไง ๆ ก็ไม่ยอม” ยึดมั่นถือมั่นกับทิฐิของตนอย่างหนักอย่างแรง จนไม่ฟังเสียงใคร ๆ

◆ คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

สมณะโพธิรักษ์

ถ้า “บุญ” ทำหน้าที่กำจัดบาปกระทั่ง “หมดสิ้น” ถาวรแล้ว “จบกิจ” ลงเมื่อใด “บุญ” นั้นก็เป็นอัน “ไม่มี” ในตนหรือ “สูญไปหมด” เพราะกำจัด “บาป” ก็ดี หรือ “กิเลส” ก็ดี หรือจะเรียกว่า “อกุศลจิต” ก็ตาม หมดสิ้นไปจากจิตตนแล้ว บริบูรณ์

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๐ เดือนมีนาคม ๒๕๖๐

เอโกปี หุตวา พหุภา โหติ พหุภาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1 นัยปก : อสุรกายแก่นในธรรมกายแก้ว	สไมย์ จำปาแพง
3 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจัง ตามพ่อ
5 คุณนิตคิดหน้อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 ชีวิตจำลอง	จำลอง ศรีเมือง
12 เปิดคุณบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
17 เวทีความคิด	นายหนูนดี
18 สีสันชีวิต (เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว โดย แมนเฟรด คราเมส)	ทิม สมอ.
26 คิดคนละซั้ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
31 เชื้ออย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
32 ตามหยั่งฟ้าทะลุดิน	ดังนั้น วิมุตตินิยม
36 การ์ตูน	วิสูตร
38 ลูกอโศกชะงอกดูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52 บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน)	ทิมลัทธวัฒน์ ซูโต
56 แค่อคิดก็หนาว...ว์	นายชิง วินเทอร์
58 ซาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
63 ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
66 เรื่องสั้น (กายา)	เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
70 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
74 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
76 กติกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80 ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

18 สันชีวิต “เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว”
มุมมองของชาวต่างชาติต่อในหลวง ร.๙
โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมสเขียนหนังสือเล่มนี้
เพื่อเฉลิมฉลองวาระแห่งการครองราชย์ครบ ๖๐ ปี

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนวย อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศรุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักภรณ์อโศก
พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันธุ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดีะ
สุเสวี สิประเสวีรัฐ
ดอแก้วน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดีะ
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลลังก์ ๖๔๔ ซอยนาวมินทร์ ๔๔
ถ.นาวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดีะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลลังก์

๖๔๔ ซ.นาวมินทร์ ๔๔ ถ.นาวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนาวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดีะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๕๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

“มีตำรวจไว้ทำไม”

“มีพระไว้ทำไม”

สักวันหนึ่งคงถึงวาระ .....
มีทหาร มีข้าราชการไว้ทำไม

ยามนี้กระแสสังคมส่วนหนึ่งพบว่าเพรียกหา
คำขานตอบรับปัญหาคับข้องขุนคาใจ ...“มีตำรวจ
ไว้ทำไม?” ดังรังเกียจตำรวจนักหนา หากคิดกัน
ตำรวจออกพ้นสังคมไทยได้หรือทำให้สูญสิ้นไป
ได้ ก็น่าจะยินดี ด้วยเห็นว่าสังคมไม่จำเป็นต้อง
พึ่งพาอาศัยบริการใดจากตำรวจก็อยู่ร่มเย็นเป็นสุข
ได้ แทนที่จะต้องเผชิญหน้ากับโจรในเครื่องแบบ
ผู้ร้ายในคราบผู้ดี ผู้ใช้อำนาจเป็นธรรมกดขี่ข่มเหง
ทวยประชาซึ่งอยู่ในภาวะจำยอม

กระแสนี้ก่อเกิดจากพฤติกรรมเลวทรามของ
ตำรวจนอกกริตนอกรอยส่วนหนึ่งที่แฝงเร้นยังลึก
อยู่ในสถาบันตำรวจมาเนิ่นนาน หัวหน้าหน่วยงาน
ในสังกัดในพื้นที่จะต้องรับผิดชอบพฤติกรรมของ
กำลังพลในสังกัดและครอบครัว ให้อยู่ในระบบ
ระเบียบที่ชอบธรรมด้วยประการทั้งปวง ให้สำนึก
และสำเหนียกตนเป็นนิจว่าเราคือ “ข้า-ราชการ”
ผู้ปฏิบัติภารกิจแทนองค์พระมหากษัตริย์ เหตุที่ล้ม
เหลว เพราะ...แม้ไทยจักได้ชื่อว่าเป็นแดนพุทธ แต่
แท้จริงแล้วคนไทยน้อยคนนักที่ “ถึงธรรม” ส่วน
มากก็แค่ “ถึงพิธีกรรม” ตามประเพณีสืบเนื่องกัน
มาแต่โบราณกาล

แม้แต่ “สงฆ์”...หนึ่งใน “รัตนตรัย” ผู้สืบทอด-

หยังลึกและแพร่สะพัดธรรมคำสอน บ้างก็บวช
ตามประเพณีประกอบพิธีกรรม จึงยังมีพินนำพา
ชาวบ้านเวียนว่ายมัวเมาอยู่ในไสยกรรมโดย
หลงผิดว่านั่นคือ...**พุทธวิถี**

ต่อไปอาจจะมีการเสียดสีสังคมถามว่า...“มีวัดไว้
ทำไม มีพระไว้ทำไม” เพราะเดี๋ยวนี้บางวัด ก็ไม่
ต่างจากบ้าน เจ้าอาวาสครองวัดไม่ต่างกับครอง
ชีวิตเป็นเจ้าของบ้านครองเรือน-เสพกาม ตกต่ำทำ
ผิดแม้ไม่มีใครรู้-เห็น แต่ผู้ถึงธรรมเพราะเป็น
ชาวพุทธแท้ มีทิริโอดดับปะก็จะละอายชั่ว
เกรงกลัวบาป ย่อมมีอาจกระทำได้

ตำแหน่งแต่งตั้งปวงยศศักดิ์ เครื่องราช
อิสริยยศ สมณศักดิ์พัดยศ ย่อมเป็นไปตามกาลตาม
ธรรม ทั้งสิ้นนั้นเพื่อแผ่นดินเพื่อประโยชน์สุขของ
ปวงชน หาใช่...เพื่อตน อย่าหลงตนลืมหิว มัวเมา
ให้เขาถูกอ้องร้องถามว่า

“มีตำรวจไว้ทำไม”

“มีพระไว้ทำไม”

และในที่สุด สักวันหนึ่งคงถึงวาระ .....มีทหาร
มีข้าราชการไว้ทำไม

ถึงวันนั้น คนถามจะยังอยู่รอคำตอบหรือเปล่า
หนอ อย่าด่วนรูดหน้าซึ่งธงไปนิพพานก่อนนะ. ๒

ชีวิตต้องสู้

ชวนำคิดจากผู้จัดการออนไลน์เกี่ยวกับหมู.. นายเกรียงศักดิ์ ปลัดฝ่ายความมั่นคง อำเภอมะระมาต จ.ตาก ได้รับแจ้งจากชาวบ้านว่า พบแม่หมูตัวใหญ่สีชวากำลังวิ่งหนีเตลิดสุดชีวิตออกจากโรงเชือดกลางอำเภอมะระมาตไปตามถนนสายหลักมุ่งหน้าไปยังโรงพยาบาลมะระมาต จึงนำกำลัง อ.ส.มะระมาต ไปตรวจลอบ

เมื่อไปถึงจุดเกิดเหตุพบทั้งหมด พยาบาล และชาวบ้านพากันมุงดูแม่หมูสีชวา น้ำหนักตัวกว่า ๒๐๐ กิโลกรัม นอนอยู่ใกล้ฐานศาลพระภูมิเจ้าที่ปากทางเข้า-ออกโรงพยาบาลมะระมาต แม่หมูมีอาการอ่อนล้าและอยู่ในอาการตกใจ

ต่อมามีกลุ่มชายฉกรรจ์หลายคนวิ่งหน้าตาตื่นมาที่โรงพยาบาล พร้อมแสดงตัวเป็นเจ้าของ และพยายามจะใช้เชือกมัดขาเพื่อจับตัว แต่แม่หมูก็สู้สุดชีวิต และส่งเสียงร้องโหยหวน เจ้าหน้าทีภายในโรงพยาบาล ชาวบ้านต่างรู้สึกสงสาร ร้องขอกลุ่มชายฉกรรจ์ให้หยุดจับแม่หมูกลับเข้าโรงเชือด

จากนั้นชาวบ้านทั้งหมดต่างช่วยกันระดมทุนโดยใช้เวลาเพียง ๑ ชั่วโมงได้เงินบริจาคจำนวน ๖,๕๕๖ บาท แต่ยังไม่พอที่จะไถ่ชีวิต เนื่องจากเจ้าของหมูเรียกค่าไถ่ชีวิต ๘,๕๐๐ บาท กลุ่มเจ้าของหมูจึงพยายามที่จะย้ายแม่หมูออกจากพื้นที่ แต่แม่หมูไม่ยอมให้จับ พร้อมกับวิ่งหนีเตลิดอีกรอบ

กระทั่งพระครูอรุณวิธานโกศล เจ้าคณะตำบลมะระมาต รู้ข่าว จึงรีบเดินทางมาที่โรงพยาบาล และแผ่เมตตาจิตให้แม่หมูตัวนี้ให้อยู่ในอาการสงบ และบอกกับแม่หมูว่า “พระจะนำไปเลี้ยงดูแลภายในวัดดอนแก้ว” เมื่อสิ้นเสียงแผ่เมตตาธรรมแม่หมูตัวนี้ก็เดินเข้าไปในกรงขังโดยดี ยินยอมให้ลูกศิษย์วัดหลายสิบคนช่วยกันยกกรงนำตัวขึ้นรถยนต์กระบะขับไปที่วัดดอนแก้ว

อ่านข่าวนี้อ่านแล้วก็คิดว่า ชีวิตไม่ว่าคนหรือสัตว์ต่างก็กลัวตายทั้งนั้น พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ไม่พึงฆ่าเอง หรือสั่งให้คนอื่นฆ่า เพราะสัตว์ทุกชนิดรักชีวิตตน

● พร ไทเดิม

☞ “โรงเชือด”กลางอำเภอมะระมาต ก็ต้องได้รับอนุญาตโดยชอบด้วยกฎหมาย และเจ้า “สุกร”ที่ถึงวาระตามกาลตัวนั้นก็ต้องได้รับใบอนุญาตให้ถึงวาระ “เชือด” แล้ว แต่อาจหาญแผ่หนิรอดตายออกจากโรงเชือดมาซุกหัวนอนอยู่ใต้ศาลพระภูมิเจ้าที่ คงเป็นเพราะห่างวัด ไม่เห็นพระ ไร่ที่พึ่งพึ่งอื่นใด อะไรรออยู่ใกล้พอเป็นที่พึ่งพึ่งพักใจได้ จะเป็นพุทธ พรหมณ์ เจ้า ผี ฯลฯ ก็ตามประเพณีท้องถิ่น และในที่สุดเจ้าสุกรตัวนี้ก็ไม่ถึงฆาต มีโอกาสได้พบ “พระ” ซึ่งเป็นสาวกผู้ทรงศีลทรงธรรมแท้จริง จึงแผ่เมตตาารินหลังซุบชีวิตเจ้าสุกรหลุดพ้นจากปากขุมนรกร้อนได้ทัน

จะนำไปแสดงละกส..

จากบทความส่วนหนึ่ง โดยคุณเปลว สีเงิน --- สถานการณ์ตอนนี้ แก๊งสมิธหลังชนฝา “สู้ก็ตาย ไม่สู้ก็ตาย” ในทางตายสถานเดียวนั่น ลู้ดีกว่า ยังมี .๐๐๐๐๐๐๐๑ เปอร์เซนต์ เป็นโอกาสให้รอด! ลู้ด้วยอาวุธ ผมไม่รู้ และไม่ขอพูดถึง แต่ที่แน่ๆ ลู้ด้วยเล่ห์กลมายาของโล้นได้หน้าาก “ผ้าอนามัย” ตำรวจที่ไปปฏิบัติการในพื้นที่แล้วพร้อมยกแขนให้นักข่าวดูรอยจิก-หยิก-ข่วน บอก...นี่เป็นฝีมือ “รสพระท่า” ตลอดรายการประชันหน้า จะมี “โล้นกาโม” หน้ากากผ้าอนามัย ถือโทรโข่งออกบัญชาการ พอหน่วยโล้นมารยาสาโลย ทุ่มตัวกระแทกใส่ตำรวจ ก็ตะโกนใส่โทรโข่ง “อย่าทำร้ายพระ...อย่าทำร้ายพระ” แต่ที่จริง พระตะหากที่เป็นฝ่ายทำร้ายตำรวจเหยิงๆ! ตำรวจ

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

นายนั้นยังบอกโธ่เจ้าเล่ห์นั้นว่า “ลืกเมื่อไหร่บอกระ” เจ้าโธ่นั้นถาม “ทำไม...?” ตำรวจว่า “ไม่ทำไมหรือ จะให้ไปแสดงละคร!”

ความรู้ลืกส่วนตัวนะ มองว่า ตำรวจตอบเข้าทำ...

● สว่าง ใจดี

☞ จะให้ไปแสดงละครก็ต้องตกลงกันให้ชัดว่าจะให้แสดงบทยะไร จะได้กำหนดราคาได้ถูกกับบทยาท เช่น บทนั่งสมาธิสูวิมาน บทยืนแถวแนวกำแพงธรรม บทพลังฝ่ามือขวานฟ้าจอมจักรวาล ฯลฯ แต่ละบทยต้องใช้เวลาเงินและเวลาไม่ใช่น้อยทีเดียว แม้จะหลังไหลมาด้วยมุ้งมันศรีทธาธรรม ส่วนจักร์ทธาด้วยเนื้อด้วยเหตุใดนั้นก็แล้วแต่สติปัญญาของผู้นั่นเอง เพราะ“ธรรม” ในพุทธศาสนานั้นมีปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรยืนยันความถูกต้องชัดเจนอยู่ทั่วไป ก็อยู่ที่ผู้ใดจักนั่งสมาธิหลับตาขึ้นสวรรค์ หรือปฏิบัติธรรมลืมตาด้วยกรรมสามตามอริยมรรค ๘

ใช้แคปซูล

เดี๋ยวนี้ ไปที่ไหนก็พบคนแต่งชุดดำ พบชาวคนแห่แห่นไปกราบพระบรมศพ บางคนเวียนไปกราบหลายรอบ ซึ่งก็เป็นสิทธิ์โดยชอบธรรมและสำนึกส่วนตัวของแต่ละคน แต่ก็คิดว่าหลังจากนี้ต่อไป คนเหล่านี้จะทำอะไรให้แก่แผ่นดินบ้างหรือไม่ นี่คือข้อคิด คือคำถามที่อยากฝากถึงบรรดาผู้ที่เข้าไปกราบพระบรมศพฯ โดยเฉพาะที่เวียนเทียนหลายรอบ

● คนกรุงเก่า ยุครายทวน

☞ ต่างกับทหาร-ตำรวจ- อ.ส. ฯลฯ ที่พลีชีพปกป้องแผ่นดิน ไม่มีโอกาสเช่นนั้น แต่ก็ได้ทำหน้าที่โดยสมบูรณ์แล้วด้วยชีวิต จึงใคร่ขอให้คนรุ่นหลังพึงสำเหนียกถึงคุณค่า”ชีวิตเลือดเนื้อ

วีรกรรม”ของวีรชนเหล่านั้นก่อนที่จะก่อกรรมทำเข็ญผลลาญาติบ้านเกิดเมืองนอนของตน ด้วยพฤติกรรมแฝงเร้นนานาตามประสา “พาลชน” แม้จะแฝงตนในคราบผู้ดีมีทรัพย์สินมหาศาล แต่จิตก็มีพื้นมีดมนเพราะงมงาย “น้ำมนต์”.

เบื้อสำนักแก้วปทุม

มีญาติกัน ติดตามข่าวพวกสำนักตั้งแก้วปทุม แล้วออกอาการสุดเบื้อ เบื้อมาๆ คงมีหลายคนที่มีอารมณ์เดียวกันนี้ บางคนไปตั้งกระทู้ในเว็บตั้งเว็บหนึ่ง ว่า... มีใครรำคาญ เบื้อข่าวธรรมกายไหมครับเมื่อไรจะจบไปจากหน้าเพจ...ปรากฏว่ากระทู้นี้ถูกลบเรียบร้อย แต่ก็มีการตั้งกระทู้ขึ้น เช่น เบื้อข่าวเกี่ยวกับ “วัดธรรมกาย” กันมัย?! --เย็นเยือกกันไปเรื่อยๆ แล้วผู้ที่รับผิดชอบเรื่องนี้ก็ออกมาพูดเพื่อยื้อแก้เกี้ยวเวลาให้หมดไปเรื่อยๆ... อย่างอาทิตย์ก่อน พล.ต.อ ศรียวาร์ นิ่งคู่กับ พ.ต.อ โพลีฐ (dsj) มานั่งหน้าห้องแถลงการณ์ บลา...บลา...บลา เหมือนเดิมว่าจะต้องเข้ากดดันให้ออกมามอบตัว(ครั้งที่ ๕๐) เสร็จก็แยกย้ายกลับไป สองอาทิตย์ต่อมาก็ไม่เห็นมีอะไร?เกิดขึ้น!...วันนี้มาอีก ผบ.ตร ออกมา แเบะ.. แเบะ อีก! บอกจะต้องดำเนินการให้เร็วที่สุด(ครั้งที่ ๖๐) แต่เราจะไม่เข้าไปจับกุม เพราะกลัวจะปะทะมวลชน เสร็จยิ้มที่มุมปากเล็กน้อยก่อนเดินจากไป เออ!เรื่องราวใหญ่โตแต่ผู้รับผิดชอบทำได้แค่นี้ประเทศชาติก็วังเวง!!!

ขอถาม บ.ก.ด้วยว่าเบื้อไหม

● ทน ทั้งชาติ

☞ วางใจกระจ่างแจ้ง ใจตน

ตำรวจทหารทุกคน
ยุทธการเล่ห์ลวงกล
ศาสนิกหลงกอบกู้

หยัดลู้
ธรรมจักร
พุทธเพี้ยนธรรมแปร!

๓ USSNARIGAS

“ชีวิตจำลอง” เป็นหนังสือที่พิมพ์ซ้ำถึงสามครั้ง เป็นจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม ในปี พ.ศ.๒๕๓๓ และหมดไปจากท้องตลาดอย่างรวดเร็ว ปัจจุบันนี้ หาอ่านยากมาก กอง บ.ก.“เราคิดอะไร” จึงขอแนะนำเสนอ “ชีวิตจำลอง” เพื่อเป็นการศึกษาประวัติชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งน่าทึ่งมาก สมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวถึง พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ว่า “อาตมาซาบซึ้งก็คือ สิ่งที่เป็นลัทธิธรรมในตัวคุณจำลอง เป็นความดีงามที่มีคุณค่าอันประเสริฐ ที่ต้องเคารพนับถือ”

จากใจถึงใจ

แม้จะมีการพูดถึงผม เขียนถึงผม ไว้ในหลายแห่ง แต่ก็ไม่มีใครมีใครทราบว่า ผมเป็นใคร มาจากไหน

ชีวิตผมอยู่มาเกินครึ่งศตวรรษแล้ว ความตายได้ย่างใกล้เข้ามาทุกที ผมน่าจะได้บันทึกเรื่องราวบางแง่บางมุมไว้บ้าง เพื่อให้หลาย ๆ ท่านได้ทราบ

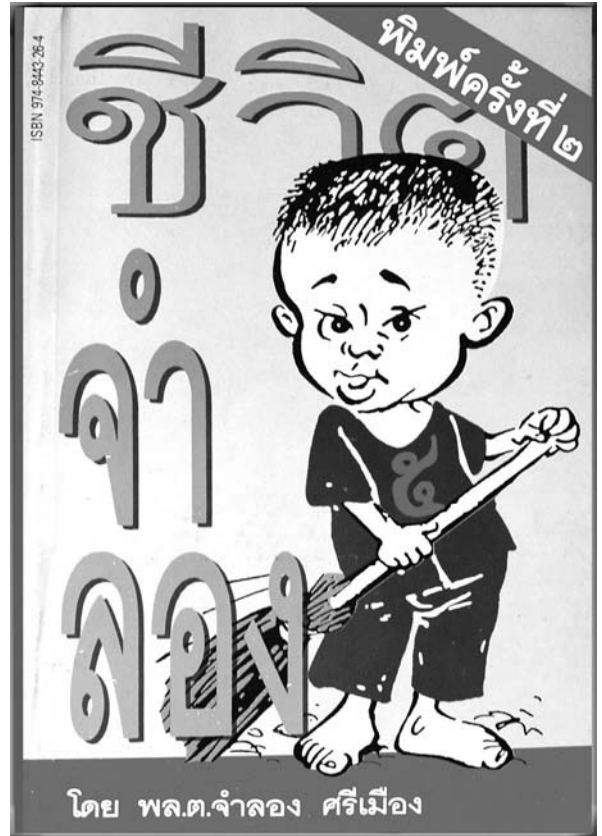
“ชีวิตจำลอง” จึงเกิดขึ้น และอยู่ในสายตาของท่าน ณ บัดนี้

ชีวิตจำลอง จำลองชีวิตของเด็กเจน ๆ คนหนึ่ง ลูกแม่ค้าหาบเร่ ลูกพ่อค้าปลาสด เล็ก ๆ เป็นเด็กรับใช้ของผู้มีใจเมตตาครอบครัวหนึ่ง โตขึ้นรับใช้คนทั้งกรุงเทพฯ

ผมขอขอบพระคุณที่กรุณาสละเงินซื้อหา และสละเวลาอันมีค่าของท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ ที่เขียนโดยนักเขียนจำเป็นชื่อ “จำลอง”

ขอบพระคุณครับ

พล.ต. จำลอง ศรีเมือง
๗ มกราคม ๒๕๓๓

ชีวิตนี้เป็นของผม

ผมขอยืนยันว่า จะซื่อสัตย์และเสียสละตลอดชีวิตซึ่งได้ปฏิบัติตนเช่นนี้มานานแล้ว มิใช่เพียงจะมาทำตอนเป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครนี้เท่านั้น

แม้จะมีอะไรมาข่มขู่ กัดดัน บีบคั้น ก็ไม่มีวันที่ผมจะยอมสยบ โอนอ่อนผ่อนตามให้กับความไม่ถูกต้อง ถ้ายอมก็เท่ากับผมทรยศต่อตัวเองและสังคมประเทศชาติ

ชีวิตนี้เป็นของผม ผมจะเป็นคนซื่อสัตย์เสียสละตลอดไป โดยไม่หวั่นไหวว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับผม เป็นไรเป็นกัน

เพราะผมคือผม จำลอง ศรีเมือง

พล.ต. จำลอง ศรีเมือง
๕ สิงหาคม ๒๕๓๒

๑. โรงเรียนกินนอน

“คุณนายครับ เมื่อวานนี้วันครุ ผมโทรศัพท์ ไหว้ครุ แต่ยังไม่หมดจึงไหว้ต่อวันนี้ ผมเพิ่ง โทรศัพท์ไปกราบอาจารย์สุวรรณ และอาจารย์ ศรีสมร คุณนายเป็นผู้มีพระคุณสั่งสอนผมมา ตั้งแต่ผมยังเล็ก เสมือนเป็นครูที่ยิ่งกว่าครุ ผมขอ กราบระลึกถึงบุญคุณของคุณนายทางโทรศัพท์ครับ”

“ขอให้จำเริญ จำเริญนะพ่อคุณ ยายดีใจที่ ได้ยินเสียงจำลอง” ท่านพูดด้วยสำเนียงลั่นเครือ

อาจารย์ทั้งสองเป็นบุตรชายและบุตรสะใภ้ ของคุณนายละมุน ทั้งสุบุตร เมื่อถึงวันครุ ผมใช้ วิธีไหว้ครุทางโทรศัพท์ คารวะครูบาอาจารย์เก่า ๆ หลายท่าน รวมทั้งผู้ที่เปรียบเสมือนครุ ซึ่งได้อบรม บ่มสอนผมมาตั้งแต่กาลก่อน

ท่านเรียกตัวเองว่า “ยาย” เพราะขณะนี้ อายุท่านมากแล้ว ผมเรียกท่านว่า “คุณนาย” จน ติดปาก เพราะท่านเคยเป็นนายของแม่ และนาย ของผม แม่เรียกท่านว่าคุณนาย ผมก็เรียกตามไปด้วย

ชีวิตผมนี้ ๆ ก็แปลก ตอนเล็ก ๆ เป็นเด็กรับใช้ ในบ้านคุณนาย ต่อมาเป็นผู้ว่ารับใช้คนกรุงเทพฯ ชีวิตนี้มีแต่การรับใช้ซึ่งผมก็พอใจ

“จำลอง เวลากวาดบ้านให้หนึ่งกวาด แล้วจับไม้กวาดนอน ๆ อย่างนั้นนะ จะกวาดได้เกลี้ยงและ กวาดเร็ว” คุณนายเคยสอนผมกวาดบ้านด้วย ไม้กวาดทางมะพร้าว และทำท่าทำทางให้ดู วาง ไม้กวาดตามแนวนอน จะกวาดได้หมดจดและเร็วกว่า

“ไม่ละครับ กวาดอย่างนั้นต้องนั่ง คุณนายให้ผมนั่งกวาดเสียบุคลิกหมด ยืนกวาดดีกว่า” บาง ครั้งผมก็เป็นเด็กดีอ้อ เถียงท่านหน้าตาเฉย แม้ผมจะ แก่นแคไหน คุณนายและทุกคนในบ้านไม่เคยตีผม เลย อย่างดีก็แค่บอกแม่ แล้วแม่มาดุผมต่ออีกทีหนึ่ง

คุณนายและทุกคนในครอบครัวท่าน อบรม บ่มสอนผมมาทั้งนั้น ผมโชคดีเป็นเหมือนนักเรียน กินนอนที่มีครุคอยจับตาดูอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะ ยืน เดิน นั่ง นอน นิสัยดี ๆ เป็นอันมากติดตัวผม มาตั้งแต่ครั้งอยู่บ้านคุณนาย

แม้ผมจะเป็นเด็กรับใช้จน ๆ มีเด็กข้างถนนเป็น

เพื่อน แต่ผมไม่เคยพูดคำหยาบ ไม่เคยพูดคำสบถ คำ ถึงผมจะพูดเสียงดัง พูดจาโผงผาง บางครั้งไม่ เกรงอกเกรงใจใคร แต่รับรองได้ว่า ผมไม่จ้วงจาบ หยาบช้า คำที่มีความหมายสองแง่สองง่าม ชวนให้

เข้าใจไปในทางสกปรก ผมก็ละเว้นอย่างเด็ดขาด พูดคำดำคำนั้น ผมฟังมาเสียจนชิน ชินจน เกลียด ทำไมต้องพูดคำหยาบ ทำไมต้องด่าสาตเสียด เทเสียด พูดกันดี ๆ ไม่ได้หรือ ดีทั้งคนพูด ดีทั้งคนฟัง บางคนเกิดในตระกูลใหญ่โต เรียนสูง ๆ แต่หยาบ เป็นนิสัย เพราะ “**ไม่อบรมในหมู่ของผู้ดี**”

การทำตัวให้ปรากฏเป็นข่าวบอย ๆ ด้วยการ ด่าให้แสบที่สุด ให้อายป้ายสี บั่นน้ำเป็นตัว ให้คน เขาฟังกันมัน ๆ กลายเป็นอาชัพที่ขึ้นหน้าขึ้นตา ของนักการเมืองบางคน เมื่อตอนที่เราช่วยกันตั้ง พรรคการเมืองขึ้นมา จึงเห็นมีความจำเป็นต้อง ระบุเป็นส่วนหนึ่งของปณิธานในการดำเนินงาน ทางการเมืองว่า “**เราจะไม่ไปปดมดเท็จ จ้วงจวบ หยาบช้า ให้อายป้ายสีเป็นอันขาด**”

แม่สอนผมเสมอ ๆ ว่า “**ฝึกอย่างไรได้อย่าง นั้น**” ที่จริงคุณนาย คุณหลวง และลูก ๆ ของท่าน ก็ไม่ได้จ้ำจี้จ้ำไชสอนผมนัก แต่ท่านทำเป็นตัวอย่าง ผมเห็นดีเห็นงามก็ทำตาม

ป้ายวันหนึ่งผมเดินตามแม่ไปไกล ไม่รู้ว่าแม่ จะพาผมไปไหน ไปที่ที่ผมไม่เคยไป เดินผ่านสวน กล้วยสวนมะม่วง อากาศค่อนข้างจะร้อนอบอ้าว ไปหยุดที่หน้าบ้านหลังใหญ่ เส้าประตูเป็นรูปห่วง ๓ ห่วง ชาว เขียว เหลือง มีสมอเรืออยู่ตรงกลาง คุณป้าคนหนึ่งอายุพอ ๆ กับแม่ ท่าทางใจดี ชวนให้แม่และผมขึ้นไปนั่งบนบ้าน เสียงแม่เรียก “**คุณนาย คุณนาย**”

คุณนายเดินไปเปิดตู้เย็น หยิบผลไม้ซึ่งผ่าซีก ไว้เรียบริบร้อยยื่นส่งให้แม่และผมพร้อมทั้งกล่าวว่า “**หวานดี ปลูกที่สวนนี้แหละ ยิ่งแช่ตู้เย็นยิ่งอร่อย**” รสหวานแต่มีขมปนนิด ๆ เพราะไม่เคย เย็นเจี๊ยบ เกือบเท่ากับไอติม แม่บอกให้รู้ว่าเขาเรียก มะละกอ ผมกินเป็นตั้งแต่วันนั้นและจำได้จนถึงวันนี้

“คุณยายคะ ผู้ว่าฯจำลองสมัยเล็ก ๆ ชนมัยและด้อมัยคะ”

ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ไปสัมภาษณ์แม่
เพื่อจะนำเรื่องราวของผมไปลงพิมพ์ เมื่อใกล้จะถึงวันเกิดของผม
“ชนม์จะ แต่ไม่มีใครคือ ชนมมาตั้งแต่เขาเพิ่งคลานได้ จับกันไม่หวาดไม่ไหว”
แม่ตอบด้วยภาษาง่าย ๆ

“คุณยายคะ ผู้ว่าฯจำลองสมัยเล็ก ๆ ชนมัย
และด้อมัยคะ” ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์
ไปสัมภาษณ์แม่ เพื่อจะนำเรื่องราวของผมไปลง
พิมพ์ เมื่อใกล้จะถึงวันเกิดของผม

“ชนม์จะ แต่ไม่มีใครคือ ชนมมาตั้งแต่เขาเพิ่งคลาน
ได้ จับกันไม่หวาดไม่ไหว” แม่ตอบด้วยภาษาง่าย ๆ
ยิ้มเมื่อระลึกถึงเหตุการณ์ตอนผมเป็นเด็ก

ผมชนจริง ๆ อยู่ไม่ติดตั้งแต่เข้าจรวดเย็น
ทำงานบ้านด้วยการปิดกวาด วิ่งออกไปปากซอย
ซื้อโน่นซื้อนี่ ตามคำสั่งของคุณ ๆ ในบ้านซึ่งชอบ
ใช้ผม เพราะผมเป็นเด็กที่ปราดเปรียวว่องไว ไม่มี
ใครใช้ ผมก็หาอะไร ๆ ในบ้านเล่นไปเรื่อยจนตลอด
วัน ไม่มีเวลาอยู่นิ่ง

สมัยก่อนไม่มีน้ำประปาใช้ ที่บ้านคุณนาย
ต้องขุดบ่อใหญ่ ๆ เจาะเป็นทางน้ำไหลมาจากคู ซึ่ง
แยกจากคลองลำห้วยมาอีกทีหนึ่ง น้ำในบ่อบ้าน
คุณนายขึ้นลงตามกระแสในคลองลำห้วย

ที่ท่าริมบ่อมีซุ้มบานบุรีที่ร่มรื่น ออกดอก
เหลืองอร่ามทุกวัน ผมชอบไปนั่งหย่อนอารมณ์ที่
ม้ายาวใต้ซุ้มนั้น แม่ห้ามหนักห้ามหนาว่าอย่าลงไป
บ่อ เพราะบันไดลื่น ตะไคร่น้ำจับ และบ่อลึกมาก
เดี๋ยวจะจมน้ำ สาย ๆ ของวันหนึ่ง พอทุกคนเผลอ
ผมแอบลงไปจนได้ น้ำกำลังขึ้นเสียด้วย น่าเล่น
ไม่น่ากลัว

ใช้ความระมัดระวังทุกฝีก้าวไม่ให้พลาด หย่อน
ตัวลงไปนั้น เคยเห็นผู้ใหญ่เขาว่ายน้ำอย่างไร ผม
ก็ตะกุกตะกายไปตามอย่างบ้าง โดยไม่มีใครหัดให้

ผมว่ายน้ำเป็นวันนั้นเอง ดีใจมาก ว่ายน้ำไปรอบ
บ่อ ว่ายน้ำอยู่นานเพราะกลัวจะลื่น กลัวจะกลับมา
ว่ายน้ำไม่เป็นอีก พยายามจดจำว่าว่ายน้ำท่าไหน พอขึ้น
จากบ่อก็เที่ยวได้คุยกับใครต่อใครเสียรอบบ้านว่า

“ผมว่ายน้ำเป็นแล้ว ๆ” ทุกคนไม่ต้องห่วงว่าผมจะ
ตกน้ำอีกต่อไปแล้ว

สักวันหนึ่งผมจะไปว่ายน้ำที่คลองลำห้วยให้จงได้
ว่ายน้ำขณะที่น้ำพัดแรง ๆ คงสนุกกว่าว่ายน้ำในบ่อเป็น
ไหน ๆ

คุณนายเป็นคนใจบุญสุนทาน ไปทำบุญที่วัด
เสมอ ทั้งวัดใกล้บ้านและไกลบ้าน ไกลถึงวัดสิงห์
วัดไทรก็ไป

สมัยนั้นรถไฟสายคลองสาน-มหาชัยยังไม่
เล็ก ผมเป็นเด็กที่ค่อนข้างจะว่าง่ายใช้คลอง เวลา
คุณนายไปวัดไกล ๆ มักเอาผมไปด้วยเสมอ นั่ง
รถไฟจากวงเวียนใหญ่ แล้วไปต่อรถสามล้ออีก
ทีหนึ่ง นำสนุก

คุณนายมีเด็กรับใช้รุ่นราวคราวเดียวกับผมอีก
คนหนึ่งชื่อ “เจ้าวู้” ชื่อจริงว่า “วัฒนา” เราจาก
กันมาหลายสิบปี ไม่ได้พบกันอีกเลย เดียวนี้เป็นตาย
ร้ายดีอย่างไรก็ไม่ทราบ ผมออกจากบ้านคุณนาย
ไปก่อน “เจ้าวู้” หลายปี ตอนผมเข้าโรงเรียน
นายร้อยได้ข่าวว่า “เจ้าวู้” ไปเรียนธรรมศาสตร์

จนถึงขณะนี้ผมยังแปลกใจไม่หาย ทำไม
ใคร ๆ รวมทั้งตัวผมด้วยเรียกเขาว่า “เจ้าวู้”
แทนที่จะเรียก “วู้” เฉย ๆ หรือ “หนูวู้” ก็เปล่า
วู้เป็นลูกป่าล่งจืดซึ่งเป็นแม่ครัวบ้านคุณนาย วู้
ตัวดำ ผมตัวขาว เราชนด้วยกันทั้งคู่ คุณนาย “ป่า
หงัด” และแม่เลยเรียกผมกับวู้ว่า ลิงขาวลิงดำ

ตอนเย็น ๆ ทั้งวู้และผมมักจะถือจานข้าวยืน
รอข้างกระทะขณะที่ป่าหงัดกำลังผัดกับข้าวอยู่ ผัด
เสร็จยังไม่ล้างกระทะ ป้าจะเอาข้าวใส่ลงไปเรียก

ว่า ผัดกันกระทะ แล้วตักใส่จานให้เรา กินข้าว ผัดกันกระทะตอนร้อนๆ อร่อยจริงๆ บางครั้งผมกับเจ้าวัวหิวก่อน เราก็จะปรุงอาหารแปลก ๆ กินกันเอง ไม่ต้องต้ม ไม่ต้องผัด ทำง่าย ๆ เอาน้ำมันหมูมาคลุกข้าว ใส่ น้ำปลา หั่นพริก หั่นหอม บีบมะนาว กินเท่าไรไม่รู้จักอึด ทุกวัน ผมและ “เจ้าวัว” มีความสุขกับการกินการเล่นในบ้านคุณนาย โรงเรียนกินนอนที่แสนดีของเรา

เป็นเรื่องแปลก ผมกับเจ้าวัวไม่เคยเถียงกัน ไม่เคยทะเลาะ ไม่เคยตีกัน เราว่าอะไรว่าตามกัน เมื่อตกลงว่าจะเลือกเล่นอะไร เราเล่นเหมือน ๆ กัน เข้ากันได้เป็นปีเป็นขลุ่ย วัวทำทางอ่อนแอ ตั้งตั้งกระเดียดไปทางผู้หญิงนิด ๆ เราต่างเป็นลูกกำพร้า พ่อ และเป็นเด็กกำพร้าใช้เหมือน ๆ กัน

บ้านคุณนาย อะไร ๆ ก็ดีหมด เสียอย่างเดียว ไม่ชอบเลี้ยงสัตว์ ไม่รู้เป็นเพราะอะไร ไม่เลี้ยงปลา ไม่เลี้ยงนก ไม่เลี้ยงไก่ เราหรืออยากจะได้เลี้ยงใจจะขาด แล้วจะทำอย่างไรดี

นับวันเจ้าวัวกับผมก็ออกไปเล่นไกลห่างออกไปทุกที จนสุดสวนหลังบ้าน มีไก่บ้านอื่นลอดรื้อเข้ามาหากินในสวนคุณนายเสมอ ไก่สีสวยน่ารัก เราหาแข่งไม้ไผ่คนละใบ ไปดักจับลูกไก่ที่เดินตามแม่มา ค่อยเขี่ยที่ชายสวน เลือกเอาตัวที่โตที่สุด สวยที่สุด คนละตัว ไว้เลี้ยงแข่งกัน ว่าของใครจะโตเร็วกว่ากัน จะเอากลับเข้าไปเลี้ยงในบ้านก็ได้ โดนแม่ตีแน่ ๆ เพราะขโมยเขามาเลี้ยง เลยต้องเลี้ยงที่ริมรั้วตรงนั้น เราคิดว่าไม่ได้ขโมย ขอยืมเลี้ยงเล่น ๆ เท่านั้น เบื่อแล้วก็ปล่อยกลับไป

แรก ๆ ก็หาปลวกให้กิน ไก่ชอบมาก พอปลวกหมดก็เข้าครัวเลือกข้าวเปลือกจากตุ่มข้าวสาร กว่าจะได้สักกำมือแทบแย่ง ออย่ากระนั้นเลย เลี้ยงด้วยข้าวสุกดีกว่า เราสองคนกินข้าวเสร็จก็แอบเอาข้าวไปให้ไก่

จะเป็นเพราะลูกไก่ได้อาหารไม่พอ วันหนึ่ง ๆ ต้องถูกทรมาณเดินวนเวียนในขังแคบ ๆ หรือตรอมใจคิดถึงแม่ คิดถึงพี่ ๆ น้อง ๆ ก็ไม่รู้ อยู่ได้ไม่นาน ลูกไก่ของเจ้าวัวกับของผมก็นัดกันตาย

พร้อมกัน

เราเหงาอยู่ได้ไม่นาน ก็ชวนกันขอเงินแม่ไปซื้อลูกเป็ดมาเลี้ยง แทนในท้องร่องมีเหลือเพื่อ เลี้ยงยังไม่ทันโตก็เบืออีก หันมาเลี้ยงลูกท่านดึกว่า ตัวอ้วนน่ารักกว่า ที่สำคัญคือ ชอบดูตอนมันดำน้ำ ดำอืดมาก ดำได้นาน ๆ ส่วนอาหารหาลำบากหน่อย ต้องไปขอเศษผักกาดหอมที่เหลือ ๆ จากในครัวมา หั่นให้มันกิน เลี้ยงอยู่หลายเดือนก็เบือตามภาษาเด็กอีก

ระหว่างถนนตากสินกับบ้านคุณนาย มีมะม่วงใหญ่ต้นหนึ่ง สูงทึบขึ้น ออกลูกดกทุกปี พันธุ์อะไรไม่รู้ ลูกมะม่วงรูปร่างแปลก เราตั้งชื่อเองว่ามะม่วงสะตือจุ่น ใต้ต้นมะม่วงอันร่มรื่นนั้นมีคุ้ยน้ำยาว ๆ ทอดผ่านไปออกคลองสำหรับ

แม้เจ้าวัวกับผมจะเป็นเด็กคนใช้ ไม่มีเงินไม่มีทอง เราก็สามารถจัดงานเลี้ยงอย่างสนุก ๆ ได้บ่อย ๆ ที่ได้ต้นมะม่วงนั้นเอง

การกินประเภทชื้อตัวไหนกินตัวนั้น เด็กสมัยผมทำกันมาแล้วก่อนที่จะมาฮือฮาในตอนหลัง ที่เขาเอากุ้ง ปู ปลา มาชิงใส่ตู้กระจกให้คนกินชื้อเลือกเอา มันไม่เป็นธรรมชาติ สุจริตของเราไม่ได้

ผมกับ “เจ้าวัว” นัดเพื่อนมาสองสามคนตั้งวงใต้ต้นมะม่วงซึ่งรับประกันได้ว่า วันทั้งวันร่มรื่นตลอด ไม่มีวันโดนแดดเลย เครื่องมือก็ไม่มีอะไรมาก เต่าอั้งโล่ กระทะ ตะหลิว น้ำมันหมู น้ำตาลปึก น้ำปลา อีกอย่างหนึ่งที่ขาดไม่ได้คือสวิง ถ้าขาดละก็งานเลี้ยงเป็นต้องเลิกเราเอาทีเดียว

เราแบ่งเพื่อนเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งช้อนกุ้งแช่อยู่ในคุ้ยน้ำ อีกฝ่ายหนึ่งผัดกุ้งหวานอยู่บนบก แล้วทั้งสองฝ่ายก็ขึ้นมาร่วมวงกินกันอย่างสนุกสนาน พอกุ้งหมดก็ผลัดกันลงไปช้อนอีก

เด็ก ๆ สมัยหลังฟังแล้วอิจฉา เพราะสมัยก่อนบ้านเมืองเราอุดมสมบูรณ์มาก เหมือนที่ผู้ใหญ่พูดเอาไว้ว่านั่นไม่มีผิด “ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว”

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สภาก่อตั้งมูลนิธิบวชนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันขยายวิทยาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้นก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับนี้เราจะสาธยายเรื่อง“ภพ”กันให้ละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้น

คนผู้ไม่รู้ใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตน หรือ“ทำใจในใจ”(มนสิกรัตติ)ของตนไม่เป็น อาจทำ“กุศล”เป็น แต่ทำ“บุญ”ไม่เป็น นั่นคือ เป็นแค่“กุศล” ยังไม่เป็น“บุญ” หรือไม่เป็นทั้ง“กุศล” และทั้งไม่เป็น“บุญ” คือเป็นแต่“อกุศล”หรือ“บาป”เท่านั้น คำว่า“กุศล” คือ ความดีงาม เป็นโลกีย์ สั่งสมใส่อัตภาพ เป็นสมบัติติด“อัตภาพ”ไปตลอดกาลนาน

และคำว่า“อกุศล” คือ ความไม่ดีไม่งาม ก็ยังเป็นโลกีย์ สั่งสมใส่“อัตภาพ” เป็นสมบัติติด“อัตภาพ”ไปตลอดกาลนาน เช่นกัน

ปุถุชนจึงสั่งสมทั้ง“กุศลและอกุศล”เป็น“สมบัติ”ติด“อัตภาพ”ไปตลอดกาลนาน เป็น“โลกียธรรม”ของแต่ละคนเป็น“นิรันดร์”

ส่วน“บุญ”ไม่เป็น“นิรันดร์”ที่ไปกับ“อัตภาพ” และไม่เป็น“สมบัติ” จึง“สะสม”ไม่ได้

เพราะคำว่า“บุญ” คือ ความชำระกิเลส เป็นนามธรรม เป็นโลกุตระ เมื่อ“บุญ”ทำหน้าที่“ได้ชำระกิเลส”นั้นแล้ว “บุญ”ก็จะไม่อยู่ “บุญ”นั้นใช้จบแล้วก็หมดไป ไม่มีอีกต่อไป

คำว่า“บุญ”นี้มีมาจากบาลีที่ว่า“บุญญ” อัน“สัมมาทิฐิ”ของศาสนาพุทธนั้นมี“หน้าที่”ชำระกิเลสหรืออกุศล(บาป)ออกไปจากจิตที่สั่งสมอยู่ในสันดาน ให้สะอาดหมดจด(สันดานัง ปุณาติ วิเสตติ) เท่านั้น เป็น“โลกุตระศาสตร์”แท้ เมื่อ“บุญ”ได้ทำหน้าที่“ชำระกิเลส”นั้น ๆ

เสร็จ จบกิจ-จบหน้าที่แล้ว “บุญ”ก็“สูญสิ้นไป”ทันที “บุญ”นั้นพลันหายวับไป ไม่เหลืออยู่อีก ไม่มีอะไรตกค้างเป็นเศษเลย แม้รูปดี หมอง(อโคก)หรือรูปดีเรง(วิรัช) จึงเกษมยอดสุด

“บุญ”ทำงานเสร็จหน้าที่ลง ก็หมดหน้าที่และไม่มีไม่อยู่ไม่เกิดในที่ไหนอีกต่อไป “บุญ”ไม่มีความเป็น“สมบัติ”สะสมไม่ได้ “บุญ”เป็น“วิบัติ”ถ่ายเดียว เป็น“ภาวะ”ที่มีไม่ได้ เป็น“สมบัติ”ไม่ได้เด็ดขาด

ไม่เช่นนั้น “บุญ”จะกลายเป็นเครื่องมือในการหลอกลวงกัน หรือทำความเข้าใจผิดให้แก่คน แล้วคนก็หลงนำเอาคำว่า“บุญ”ไปใช้แทนคำว่า“ทาน”บ้าง กุศล”บ้าง ก็จะหลง“สะสม”เป็น“สมบัติ”กัน แล้วเอา“ส่วนบุญ”ไปแบ่งกันบ้าง ซึ่งมันเป็นเครื่องมือให้ผู้มี ความเฉลียวฉลาดนำไปหลอกคนได้ หรือไม่ก็เอาไปค้าไปขายกัน ดังที่นายทุนหัวใส ผู้แฝงธรรมอย่าง“ธัมมชโย” หรือเดียรฉัตรทั้งหลาย“ค้าบุญขายบุญ”อยู่ในสังคมเต็มโลก

และคำว่า“บาป” คือ ความเป็นกิเลส-ความเป็นอกุศล ถ้าใช้พูดคู่กับ“บุญ”ก็เป็นโลกุตระ แต่ถ้า“บาป”ใช้พูดว่าเป็น“อกุศล”ที่คู่กับ“กุศล”หรือเป็น“กิเลส” ก็เป็นโลกีย์

คำว่า“บาป”เป็นโลกีย์ ก็ได้ เป็นโลกุตระ ก็ได้ แต่“อกุศล”เป็นโลกุตระไม่ได้เลย

หากคำว่า“บาป”ใช้พูดกับ“บุญ”ก็เป็นโลกุตระ แม้“อกุศล”และ“กิเลส”พูดกับ“บุญ”ก็เป็นโลกีย์ มีแต่“บุญ”เท่านั้นที่เป็นโลกุตระ “คุณสมบัติพิเศษ”ของ“บุญ”ดังกล่าวนี้

สำคัญมาก ที่จะต้องเข้าใจให้ถูกต้อง อย่าให้ ผิดเพี้ยนเป็นอันขาด นี่คือ“โลกุตระศาสตร์”

ศาสนาอื่นๆไม่มี“ศาสตร์”นี้ ยิ่งค้นพบ “โลกุตระศาสตร์”นี้ไม่ได้

เพราะเป็น“ความตรัสรู้”พิเศษเฉพาะ เท่านั้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ จึงเป็น“โลกุตระศาสตร์”ที่มีในศาสนาพุทธ เพียงศาสนาเดียวในโลก ยังไม่มีในศาสนา อื่น(ปร) ถ้าผู้ใดเรียนรู้ไม่“สัมมาทิฏฐิ”จริง ก็ จะเข้าใจ“ความหมาย”ผิดไป(มิฉชาติภูฏิ)แน่นอน

คำว่า “บุญ”จึงเป็นคำที่พิเศษสุด

และคำว่า“บาป” คือ ความเป็นกิเลส- ความเป็นอกุศล ถ้าใช้พูดคู่กับ“บุญ”ก็เป็น โลกุตระ แต่ถ้า“บาป”ใช้พูดว่าเป็น“อกุศล”ที่ คู่กับ“กุศล”หรือเป็น“กิเลส” ก็เป็นโลกีย์

หากคำว่า“บาป”ใช้พูดกับ“บุญ”ก็เป็น โลกุตระ แต่“อกุศล”และ“กิเลส”พูดคู่กับ “บุญ” ก็ยังถือว่าเป็นโลกีย์

“บุญ”เป็น“โลกุตระ”แท้ๆ ถ้ายเดียว

“บุญ”มี“อาการเดียว-เป็นพลังเดียว”

มี“หน้าเดียว-ทำหน้าที่เดียว-งานเดียว”

งานของ“บุญ”คือทำให้“สูญญ”

หน้าที่ของ“บุญ”คือ ต้องทำ“ภาวะ” นั้นๆ ให้“สูญญ”เป็น“ผล” แล้วก็จบสิ้น“บุญ”

จบเสร็จ...“บุญ”ก็สลายหายไปเลย

“บุญ”เป็น“วิบัติ” กิเลส-กุศล-อกุศล หรือบาป เป็น“สมบัติ”ทั้งนั้น

ทั้งกุศลทั้งอกุศลหรือแม้แต่บาป แม้ แต่กิเลส ใครทำลงไปทุกกรรม จะเกิดเป็น

“วิบาก”(ผลของกรรม)ทันที สังสมเป็น“สมบัติ” ตกผลึกไว้ในจิตใจ(อตภาพ) ทั้งกุศลทั้งอกุศล จึง สะสมกันไปไม่มีที่สิ้นสุด มี“บาป”สิ้นสุดได้ มักเป็นคู่กับ“บุญ” เมื่อ“บุญ”ชำระ“บาป”หมด ล้นเกลี้ยงสัมบูรณ์ “บาป”ก็สิ้นชนิดที่ยั่งยืน ถาวรด้วย ตลอดกาล ไม่มีอะไรหักล้างได้อีก

แต่“กุศล”กลับมีได้วันันดร จนกว่า จะถึง“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” “กุศล”ก็ เป็นอัน“ยกเลิก”เท่านั้นเอง เพราะหมดสิ้น “อตภาพ”ให้“จิตอาศัยแล้ว

“บุญ”ก็สำเร็จด้วย“กรรม” แต่เมื่อ“จบ กิจของบุญ”แล้ว ผู้“สิ้นบุญ”นั้นจะทำ“กรรม” ใดๆอีกก็ไม่มีผลเป็น“วิบากของบาป”แล้วจึง เป็น“สุกต”มีแต่ดีเท่านั้น(ไม่ตีสุดจบแล้ว ไม่มีการ เกิดอีกแล้ว จึงใช้อักษรวรรค“ตะ”)ไม่มีอะไรเหลือ วนและเวียนที่จะเป็น“ทุกกฎ”(ยังไม่ตีสุด-ยังมี เศษมีส่วนไม่ติดอยู่แม้หัวก็หางของธูลีละออง จึงใช้อักษร วรรค“ฐะ”)อีกเลยแล้ว

“สุกต”ส่วนใดที่ดีที่สุดแล้ว ดีเสร็จแล้ว ดี จบแล้วจะใช้อักษร“ตะ”จากวรรค“ตะฯ”

ส่วน“ทุกกฎ”ยังใช้อักษรวรรค“ฐะฯ”อยู่ เพราะ“ไม่ดี”(ทุ)นั้นมันยังต้อง“มีงาน กำจัดเหลืออยู่อีก” แม้จะน้อย านิด ุเท่าใด ุ ก็ตาม มันยังไม่“จบกิจ”สัมบูรณ์นั่นเอง

นี่คือ รากอักษรที่เดียว ที่ท่านใช้กัน อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

“อักษร”หรือ“ไวยากรณ์”สร้างขึ้นจาก “สภาวะธรรม”ทั้งนั้น

“สภาวะ”จึงเป็นเนื้อแท้แห่ง“ความจริง”

กว่าอักษร-กว่าไวยากรณ์ ด้วยประการฉะนี้ ส่วน“บาป”นั้นเป็นเรื่องของ“กิเลส” ใครทำลงไปทุกกรรม จะเกิดเป็น“วิบาก”(ผล) ทันที เป็น“สมบัติ”ที่สะสมไว้ในจิต-ในอตตะตา “บุญ”เท่านั้นที่ทำแล้วไม่มี“ผลสะสม”เลย ใคร ๆ จึงสะสม“บุญ”ไม่ได้ ด้วยวิธีใด ๆ พิเศษสุดกว่าอื่น ๆ ก็คือ“บุญ”นี้เอง ที่ไม่ใช่“สมบัติ” เพราะ“บุญ”มีหน้าที่เป็น เครื่องชำระกิเลสเท่านั้น ทำให้“วิบัติ”แล้วจบ ผู้ใด“ทำบุญ”เป็นผล ผู้นั้น“กิเลสก็สูญ” เสียไปหมด “บุญ”ไม่ใช่“การได้อะไร”มาใส่ ตน หรือใส่จิตตน มีแต่“สิ่งเสียไปจากจิต” มี แต่จะ“สูญไป”จากจิตใจต่างหาก

“บุญ”เป็น“ปรมาตม” เป็น“โลกุตระธรรม” “บุญ”ที่สำเร็จผลแล้ว “บุญ”ก็จะสูญ หายไปเลย ไม่มี“บุญ”เหลือในจิตตนอีก “บุญ” จบหน้าที่แล้ว ก็“หมดบุญ”ไปเลย ยอดด้วน

“ผลบุญ”สูงสุดคือ“สูญ” บุญบาปสูญ ลึนไปหมด บาลีว่า “บุญญูปาปปริกษิโน”

ชาวพุทธทุกวันนี้“หลงผิด”กันไปมากไป ไกลเหลือเกิน หลงผิดว่า“บุญ”เป็น“สมบัติ” ที่จะได้มาเป็นชิ้นเป็นอัน เป็นข้าวเป็นของ เป็นภพเป็นชาติ เป็นวิมาน เป็นดินแดน เป็นอะไรที่จะได้จับได้มี ได้อาศัยใช้กิน

หรือยิ่งกว่านั้น หลงผิดว่า“บุญ”เป็น “ของวิเศษ” ถ้าใครได้ จะเป็น“สวรรค์วิมาน” จะเป็น“ข้าวของ” จะเป็น“ถิ่นดินแดน”

ที่ใครได้“ผลบุญ”แล้ว“บุญ”นั้นแหละ จะทำให้“รวย” หรือจะพาให้เป็น“สุข”

แต่ไม่มี“สัมมาทิฐิ”ว่า “สุข”ที่ว่าเป็น คือ“อาการ”อย่างไร?

ก็เล่าเรียนกันนะว่า “สุข”ที่เป็น“อาการ สงบ” แต่ไม่เรียนรู้ให้ถ่องแท้ว่า สงบอะไร? สงบอย่างไร? สงบแบบใด? สงบแคใด? สงบ ในที่ไหน? สงบเท่าไร? สงบทำไม?

อ้างคำตรัสกันจึงเลยเถิดว่า “สุข”ยิ่งไป กว่าความสงบ ไม่มี” แต่ยังไม่สัมมาทิฐิว่า “สงบ”นั้น สงบอย่างไร? สงบลึกซึ้งแบบใด? สงบในที่ไหน? สงบในภพ หรือสงบแบบหนึ่ง ไปหมดทุกสิ่งส่วนทุกกรรม ไม่มีกิริยาใด ๆ

โดยเฉพาะ ที่หลอกกันว่า ถ้าหาก สะสม“บุญ”ให้มากได้แล้วจะเป็น“สุข”ยิ่ง ๆ

จึงเอาคำว่า “บุญ”มาเป็น“สิ่งหลอก” คนให้“อยากได้บุญ” ถ้าได้“บุญ”แล้วจะได้ “สุข” ได้“สวรรค์” ได้สิ่งที่ดีทั้งหลายหมด

ไม่เรียนตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอน ว่า “ภาวะแท้ของสุขของทุกข์” คืออะไร? อยู่ ที่ไหน? จะสัมผัสและต้องอาการ“ทุกข์หรือ สุข”นี้ได้เมื่อไหร่? จึงจะรู้ชัดแจ้ง“ความจริง”นี้

พระพุทธเจ้าทรงสอนตลอดเวลาว่า “สุขหรือทุกข์”นั้นเป็น“ความรู้สึก” ความรู้สึก ภาษาบาลีก็ว่า“เวทนา” ก็ต้องเรียนรู้“ของ จริง”ตรงนี้ ตรงความเป็น“เวทนา”(ความรู้สึก)นี้

“เวทนา”จึงเป็น“กรรมฐาน”หรือเป็น “ที่ตั้ง”(ฐาน)เป็น“ตำแหน่ง”ของ“งาน”ของ “การกระทำ”(กรรม) ผู้จะเรียนรู้จาก“การกระทำ” หรือที่พูดกันว่าผู้จะ“ปฏิบัติธรรม”ก็ต้องมี“ที่ ตั้ง-ตำแหน่ง”ของ“การปฏิบัติ” พระพุทธเจ้าก็

ตรัสไว้ชัดที่สุดในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔ เพราะผัสสะเป็นปัจจัย จึงจะมี“เวทนา”ให้เรียนรู้ ถ้าเว้น“ผัสสะ”แล้วจะ“รู้สึกได้”(มีเวทนา) นั้นไม่เป็น“ฐานะ”(ที่ตั้งหรือตำแหน่ง)ที่จะมีได้

อ่านพระไตรปิฎก“ไม่แตก”กัน หรือตามภูมิผู้แปล จึงแปลความกันว่าอย่างนั้น แค่นั้น

ซึ่งแท้จริงพระวณะของพระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ชัดเจนยิ่งว่า “เวทนา”เป็น“กรรมฐาน”

ดังนั้น ในปฏิจกสมุปบาทก็ดี ในโพธิปักขิยธรรมก็ดี ยิ่งใน“เวทนา ๑๐๘”ยิ่งชัดแจ้งยิ่งว่า “ฐานปฏิบัติคือเวทนา”(กัมมัฏฐาน) โดยเฉพาะ“มโนปวิจาร์ ๑๘”และ“มโนปวิจาร์ ๓๖”นี้ยิ่งชัดว่า “อาการแท้ของเวทนา”ตรงนี้แหละที่“แยกเวทนา”ได้ชัดแจ้งชัดเจนว่า “อาการอย่างไร”ที่เป็น“โลกีย์”..? อย่างไรที่เป็น“โลกุตระ”..?

ตรง“มโนปวิจาร์ ๑๘”ที่แยก“เคหสิตเวทนา”กับ“เนกขัมมสิตเวทนา”นี้เอง ที่บ่งชี้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “เวทนา”จะมี“อาการ”ยืนยัน“เคหสิตเวทนา”นั้นเป็น“โลกีย์” ส่วน“อาการ”ของ“เนกขัมมสิตเวทนา”ผู้ปฏิบัติได้จริงก็จะยืนยันของตนเองได้อย่างเป็น“ปัจเจกตตลักษณะ”

“ฐานะ”ที่ปฏิบัติจึงได้แก่“เวทนา”ชัดเจนอย่างยิ่ง ซึ่งจะต้องศึกษาให้ครบ“เวทนา ๑๐๘”จึงจะจบสุดสัมบูรณ์ ด้วยประการฉะนี้

การศึกษาปฏิบัติของพุทธธรรมจึงต้องมี“สัมผัส”แล้วจะมี“เวทนา”เป็นปัจจัยให้เกิด“อายตนะ” ต่อจากนั้น ก็จะมี“นามรูป”มี“วิญญาณ” มี“สังขาร”ให้ศึกษา และอีกด้าน

ก็มี“เวทนา” มี“ตัณหา” มี“อุปาทาน” มี“ภพ” มี“ชาติ” ที่จะต้องศึกษา

“บุญ”ผู้ที่ทำบุญถูกต้องตามพุทธธรรมก็จะ“ทำให้กิเลสลดละจางคลายสูญสิ้นไป”แล้วก็“จบ” ก็หมดหน้าที่“บุญ” บุญก็ไม่มีอีก

แต่ถ้าแม้“ทำบุญยังได้ผลไม่สูงสุด..ไม่หมดสิ้น..จบสุด”ก็เป็น“เศษบุคคล”(อารยบุคคลที่ยังไม่เป็นอรหันต์) เป็นผู้มี“ส่วนบุญ”(บุญญาภคิยะ) คือ “กิเลสส่วนที่ถูกชำระ”นั้น ๆ ลดละจางคลายไปตามลำดับ ๆ เรียกว่า “ได้ส่วนบุญ”ส่วนที่“ถูกกำจัดไปได้”นั่นเอง กล่าวคือได้“ส่วนที่เสียไป-ส่วนที่ถูกกำจัดออกไป”

ที่แท้นั้นคือ “บุญ”ชำระกิเลสได้ส่วนใด “ส่วนนั้น”คือ“ส่วนบุญ”(บุญญาภคิยะ) ซึ่งเป็นกิเลสส่วนที่“เสียไป” ไม่ใช่จะ“ได้อะไรมา”

“บุญ”ยังไม่สูงสุด ก็คือ “บุญ” ยังทำหน้าที่ชำระ“กิเลส”อยู่ กิเลสยังไม่หมดไม่จบ

หาก“บุญ”ทำหน้าที่กำจัดกิเลส“นั้น ๆ”หมดสิ้น จบสิ้นไม่เกิดอีกแล้ว “บุญ” ก็สิ้นไป(ปรกชโณ) “บุญ”ของตนก็ไม่มีในที่ไหนอีก

“บุญ”แตกต่างจาก“กุศล”สำคัญมากที่สุดก็ตรงนี้แหละ

นี่คือ นัยสำคัญยิ่งยวดที่ชาวพุทธทุกคนนี้ได้เลอะเลือน “สัมมาทิฐิ”หายไปจาก“ศีลธรรม”ของพุทธศาสนาไปแล้ว

ก็เพราะ“ทำบุญ”ไม่เป็น“บุญ” แต่กลับ“ทำบุญ”เป็น“บาป”เสียนี้!!!

นั่นคือ หลงผิดไป“ทำบุญ”มีจนาทิฐิ

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

กรุงศรีอยุธยายังไม่สิ้นคนดี

ประเทศไทยมีคนดีเยอะ หลายคนเริ่มประจักษ์ เพราะหากมีคนชั่วเยอะ ประเทศไทยก็คงไม่รอด จากยุคจักรวรรดินิยมในอดีต จนมาถึงยุคทุนนิยมครองโลกในปัจจุบันได้หรอก

อย่างน้อยครั้งนี่ก็ขอนำคนดีศรีประเทศสัก ๒ คน ที่คุณเปลว สีเงิน แห่งไทยโพสต์ได้เขียนถึงใน น.ส.พ.ไทยโพสต์ฉบับ ส.๔ ก.พ. ๖๐

๑. พล.ต.ท.สมหมาย กองวิสัยสุข ซึ่งได้ฉายาว่าเป็น “ขุนพันธ์ ๒” ในวงการตำรวจยุคนี้

ปัจจุบันท่านเป็นผู้บัญชาการปราบปรามยาเสพติด (ผบช.ปส.) ที่จับนายไซชะนะ แก้วพิมพ์พา เจ้าพ่อยาเสพติดชาวลาว ที่สนามบินสุวรรณภูมินั้น และตอนเป็นผู้การอยู่ จ.เชียงใหม่ ชาวเมืองให้สมญานามว่า “ผู้การจิ้งไก่” เพราะบรรดาตัวแสบ “ผูกขาด” ยาเสพติดในภาคเหนือ ใครก็ไม่กล้าจับจับแล้วก็ปล่อย ไม่ใช่กลัว หากแต่บารมีคุ้มหัวมันดี แถมเงินก็ดี

แต่เจอ “ผู้การจิ้งไก่” ทั้งจับ ทั้งยึด ทั้งอายัดเรียบ!

๒. นายกุลิศ สมบัติศิริ อธิบดีกรมศุลกากร ในยุคนายกุลิศ “ตรงไปตรงมา” เป็นที่ประจักษ์ ท่านเป็นข้าราชการสัตย์ซื่อต่อการทำหน้าที่ ที่ควรเชิดชู-ยกย่อง ในยุคปราบโกง-ปราบคอร์รัปชัน

ดังกรณีรถเมล์ NGV ๔๘๙ คัน ในขณะที่

ขสมก. (องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพฯ) มีท่าทีที่คุณเปลว สีเงิน บอกว่า กระทั่งยื่นกระทู้หรือจะรับมอบทำเดียว แถมทางกระทรวงที่เกี่ยวข้อง ก็ทำเหมือนเอาหูไปนาเอาตาไปไร่!

แต่กรมศุลฯ โดยคุณกุลิศ ก็ไม่ย่อท้อ กัดไม่ยอมปล่อย เพราะตรวจพบชัดเจนว่า บริษัทนำเข้า “สำแดงถิ่นกำเนิดของรถเป็นเท็จ!” ทั้งๆ ที่ประกอบสำเร็จรูปในจีน แต่กลับบอกประกอบในมาเลย์ เพื่อจะได้ไม่ต้องเสียภาษีอากรตามจำนวนที่กฎหมายกำหนด คือ ๔๐%

เพื่อผลประโยชน์ของชาติ นายกุลิศ ท่านจำต้องยืนหยัด

ความจริงก็ไม่ใช่แค่กรมศุลกากรไม่ยอม กระทั่งสำนักงานอัยการสูงสุดก็ไม่ยอม ได้ส่งหนังสือเตือนแล้วเตือนอีกให้ ขสมก. ชะลอการรับมอบรถที่มีปัญหานี้ไว้ก่อน เพราะขึ้นไปรับมอบก็เท่ากับ “รับมอบของผิดกฎหมาย”

ทั้งหมดนี้ เรื่องรถเมล์ NGV ของนักธุรกิจจีนที่เข้ามาหากินในเมืองไทยอย่างผิดกฎหมายต้องจอดตายเพราะ “กรมศุลกากร” ในยุค “กุลิศสมบัติศิริ” เป็นอธิบดี

ก็ต้องขอเชิดชู-ยกย่องในยามแผ่นดิน “กังฉินขึ้นหม้อ-ตงฉินฝ่อแห้ง”! ๓

สี่สั้น สี่ชีวิต

ทิม สมอ.

- ต่อจากฉบับที่ ๓๑๙

“เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว”
มุมมองของชาวต่างชาติต่อในหลวง ร.๙
โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมส
เขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเฉลิมฉลอง
วาระแห่งการครองราชย์ครบ ๖๐ ปี
เป็นฉบับเฉลิมฉลองพระราชสมภพ ๘๐ พรรษา
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ

(ขอบคุณภาพจากเฟซบุ๊ก สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ)

ถ้าท่านไม่สามารถเป็นราชา ก็ขอให้เป็นหมอเถิด

ผมเคยได้ยินเป็นประจำที่ชาวต่างชาติหรือเพื่อนหญิงที่เป็นคนไทยพูดว่า“เงินเดือนน้อยที่ทำมาหาได้จากชาติตะวันตก สามารถทำให้คนคนนั้นใช้ชีวิตในประเทศไทยได้อย่างกับพระราชาราช” เป็นนัยของการอธิบายว่า นั่นคือความสะดวกสบาย การใช้ชีวิตที่สนุกสนานหรือการอาศัยอยู่ในแดนวิมานฉิมพลี

โดยข้อเท็จจริงแล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะทรงใช้ชีวิตเช่นนั้นก็ย่อมทรงทำได้ หากจะทรงมีพระประสงค์เช่นนั้น เพราะพระองค์ทรงราชสิทธิ์ที่สามารถทำเช่นนั้นได้ แต่พระองค์มิเคยทรงมีพระราชประสงค์เช่นนั้น หากแต่ทรงอุทิศเวลาทั้งหมดตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อเป้าหมายอันสูงสุด

ในประเทศศรีลังกาซึ่งผมเคยพำนักอาศัยอยู่

เป็นเวลา ๖ ปี มีสุภาชิตบทหนึ่งกล่าวว่า “ถ้าท่านไม่สามารถเป็นพระราชาก็ให้จงเป็นหมอ” ชาวตะวันตกส่วนใหญ่ไม่เข้าใจความหมายของสุภาชิตบทนี้ พวกเขาจะพูดแบบติดตลกว่า”ผมเข้าใจแล้ว หากคุณไม่สามารถซื้อโรลล์รอยด์ได้อย่างน้อยที่สุดก็ขอให้เป็นรถเบนซ์ และถ้าคุณไม่สามารถมีพระราชวังเป็นที่พำนักได้ก็ขอให้มีคฤหาสน์หลังใหญ่ รอบล้อมด้วยนางพยาบาลแสนสวย (จงดูกษัตริย์หรือพระราชาธิบดีของประเทศตะวันตกบางพระองค์ว่าทรงมีความเป็นอยู่เช่นไร ผมจึงไม่อาจตำหนิชาวตะวันตกที่เข้าใจผิดในเรื่องนี้)

คนเอเชียเข้าใจสุภาชิตบทนี้ได้ดีกว่าชาวตะวันตก ซึ่งหมายความว่า หากท่านไม่สามารถรักษาดูแลประเทศชาติทั้งหมดได้อย่างเต็มที่เหมือนอย่างพระราชาราช แต่ท่านก็อาจสามารถดูแลรักษาคนไข้จำนวนมากได้ในฐานะที่เป็นแพทย์ สุภาชิตที่เรียงง่ายบทนี้ยังมีความหมายที่แสดงให้เห็นถึงข้อแตกต่างเกี่ยวกับกษัตริย์ของ

ทรงเป็นกษัตริย์ที่ประเสริฐ แต่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเป็นตัวอย่าง เป็นผู้นำทางและเป็นครูของเรา ผมไม่สามารถเน้นถึงสิ่งต่างๆได้อย่างทั่วถึง ที่เราสามารถหรือควรที่จะเรียนรู้ได้จากพระองค์ท่านซึ่งมีมากมายมหาศาล

วาทะแห่งความซื่อสัตย์

ขอให้เรายอมรับที่ว่าทุกวันนี้ช่างยากเหลือเกินที่จะหาคนซื่อสัตย์สุจริตในโลกกลมๆ ใบนี้ได้ที่ ผมกล่าวเช่นนี้มีได้หมายความว่าทุกคนพูดโกหกปกปิด ผู้คนมักจะพยายามอ้างสิ่งต่างๆ เพื่อเป็นข้อแก้ตัวเสมอ และไม่มี ความซื่อตรงอีกต่อไป ในปัจจุบัน ผู้คนมักจะพยายามหาหนทางที่เป็นทางลัดในชีวิตหรือการทำสิ่งต่างๆ โดยวิธีการง่าย ๆ

ไม่ช้าก็เร็วตาข่ายแห่งความไร้สาระและการทุจริตที่เห็นแก่ตัว ซึ่งเขาได้หลอกลวงตัวเองจะเป็นกับดักตัวเขาเอง เช่น สุภาพสตรีก็เรื่องขึ้นเพื่อให้ได้มาซึ่งความรักหรือชายคนรักที่ให้การอุปถัมภ์เงินทอง ชายคนรักก็ให้สัญญาที่โกหกปกปิดเพื่อที่จะทำให้แม่ภรรยาแสนสวยของตนไม่บิ่บหนึจาก

รังไปไหน กล่าวได้ว่าทั้งสองฝ่ายต่างก็เล่นเกมที่สกปรก คือฝ่ายหญิงกล่าวเท็จ ฝ่ายชายก็หลอกลวง นักการเมืองกล่าวเท็จอย่างหน้าด้านเพื่อให้ได้คะแนนเสียง ลูกไม่กล้าหรือละอายใจที่จะพูดความจริงกับพ่อแม่ และในทำนองเดียวกัน พ่อแม่ก็ไม่ต้องการที่จะบอกความจริงกับลูก การโฆษณาขายสินค้าทางโทรทัศน์นั้นหาสาระอันใดไม่ได้เลย นอกจากคำมั่นสัญญาลมๆ แล้งๆ หรือท่านเชื่ออย่างสนิทว่า หากท่านใช้แชมพูสระผมเอ็กซ์ช่วยเซตครั้งเดียวจะทำให้ท่านมองดูคล้ายกับนางงามโลกในวันรุ่งขึ้น วงการอุตสาหกรรมทั้งหมดกำลังให้ความฝันและความหวังแทนที่จะเป็นข้อเท็จจริง ท่านลองเดาซิว่าเป็นเพราะสาเหตุใด

ทุกคนกำลังเสแสร้งหลอกลวงแม้เล็กน้อยเพียงเพื่อให้ตัวเองได้รับผลประโยชน์ แล้วถ้าถามว่าผลประโยชน์ดังกล่าวจะนำพาเขาไปที่ไหน คำตอบง่าย ๆ ก็คือไม่มีสถานที่ใด ความไม่ซื่อสัตย์ไม่ว่าจะในรูปแบบใดเป็นพลังงานทางลบซึ่งผลที่สุดจะวกกลับลงมาสู่ผู้ที่ไม่ซื่อสัตย์ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผลในทางทำลาย ซึ่งบางครั้งผลร้ายที่เกิดจากการกระทำดังกล่าวนี้ไม่เพียงแต่จะเกิดขึ้นเฉพาะ

กับคนเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่จะเกิดกับคนทั้งประเทศก็ได้ ซึ่งประวัติศาสตร์ได้แสดงให้เห็นหลายครั้งว่า ประเทศบางประเทศเกิดความวุ่นวายเพราะผู้นำที่คดโกง

ผมต้องขอสารภาพว่า ความซื่อสัตย์ร้อยเปอร์เซ็นต์ และแม้แต่การไม่ใช้ข้อแก้ตัวเล็กน้อย (โดยคำพูดหรือความคิด) ยังเป็นสิ่งที่ผมไม่สามารถปฏิบัติให้เป็นผลสำเร็จได้อย่างครบถ้วนซึ่งผมก็รู้สึกไม่สบายใจ ที่จริงแล้วเมื่อเราพูดเท็จหรือหลอกลวง จังหวะการเต้นของหัวใจจะเปลี่ยนแปลงซึ่งเครื่องจับเท็จสามารถวัดได้ สิ่งนี้เป็นเพียงตัวอย่างธรรมดาที่แสดงให้เห็นถึงผลของความไม่ซื่อสัตย์

เมื่อเราซื่อตรงและซื่อสัตย์ จังหวะการเต้นของหัวใจก็จะเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกัน แต่เป็นไปในทางพลังบวก การสิ้นสะเทือนที่ติดังกล่าวนั้น มิได้เพียงทำให้เรามีความรู้สึกที่ดี ๆ เท่านั้น แต่ยังทำให้เราเกิดอำนาจจิตใจอีกด้วย ลองปฏิบัติดูแล้วท่านจะเห็นผลด้วยตัวท่านเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีความยากลำบากที่จะพูดความจริง

หรือยอมรับผิด หรือเมื่อเรากลัวจะเสียหน้าหรือเสียผลประโยชน์ ก่อนอื่นต้องเอาชนะแรงกดดันและพูดอย่างตรงไปตรงมาโดยไม่ต้องหวาดกลัวใด ๆ ทั้งสิ้น การปฏิบัติดังกล่าวจะช่วยให้ท่านเกิดมีพลังถึงคุณลักษณะของท่านให้กลับคืนมา และเพิ่มพลังทางกายภาพตามธรรมชาติของท่าน ในสถานการณ์ที่ยากลำบากและล่อแหลมที่ความจริงอาจจะก่อให้เกิดอันตรายต่อตัวท่านหรือผู้อื่นได้ วิธีที่ง่ายที่สุดคือท่านจงหลีกเลี่ยงที่จะตอบคำถาม

ย้อนรำลึกถึงประวัติศาสตร์ ๒,๐๐๐ ปีที่แล้ว สมัยพระเยซูคริสต์ เมื่อบรรดาพระซึ่งเป็นทั้งผู้พิพากษาในเวลาเดียวกัน ถามพระเยซูคริสต์ว่า “ท่านเป็นราชาแห่งสวรรค์จริงหรือไม่” “ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจริงหรือไม่” แน่นนอนที่สุด พระเยซูคริสต์ทรงตระหนักดีว่า ความจริงที่พระองค์จะตรัสย่อมหมายถึงว่าพระองค์จะเสียพระชนม์ชีพ แต่พระองค์ก็ทรงเอาชนะความหวาดกลัวนั้นได้และตอบว่า **ใช่**

เพียงชั่วระยะเวลาอันสั้นหลังจากนั้นพระองค์ก็ถูกตรึงบนไม้กางเขน ซึ่งเป็นวิธีการที่โหดร้าย

ทารุณ เมื่อถึงจุดนี้ไม่ว่าใครก็ตามจะต้องเพิกถอนคำพูดที่ได้ตอบไปแล้ว หรืออย่างน้อยก็ต้องทำให้เสียใจ แต่พระเยซูคริสต์มิได้ทรงเป็นเช่นนั้น การเปลี่ยนใจ ความกลัวหรือการเบี่ยงเบนจากทางแห่งความจริงและพระภารกิจของพระองค์จะทำให้พระองค์ถูกแยกออกจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ดังนั้นสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำจึงเป็นเป้าหมายแห่งความสำเร็จของพระองค์ ซึ่งหมายถึงการได้ทรงเสด็จกลับเข้าไปรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า การเป็นอิสระจากสิ่งยึดติดโดยสิ้นเชิงเพื่อความผาสุกแห่งมวลมนุษยชาติ ในทางพระพุทธานุภาพจะพูดได้ว่า “เป็นการรู้แจ้งในระดับสูงสุด”

พระเจ้าอยู่หัวได้ตรัสบ่อยครั้งว่า เราต้องยึดแนวทางปฏิบัติในชีวิตของเรา ถ้าเราหันเหออกไปจากจุดมุ่งหมายที่แท้จริง เราจำเป็นต้องปรับแนวทางนั้นโดยเร็วที่สุด คำถามที่เราจะต้องถามตัวเองว่า เรารู้จักจุดหมายปลายทาง และแนวทางที่จะดำเนินชีวิตแล้วหรือยัง และลำดับต่อไปเราทราบหรือยังว่า จะสามารถค้นหาสิ่งเหล่านั้นให้พบได้อย่างไร คำตอบในเรื่องนี้มีอยู่ในคำสั่งสอนของพระศาสดาลัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว

เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่เราจะต้องอบรมสั่งสอนลูกหลานของเราให้มีความซื่อสัตย์และซื่อตรงแม้ว่าเขาจะทำบางสิ่งบางอย่างผิด เราต้องไม่ลงโทษเมื่อเขาพูดความจริง

จากบันทึกลำดับเหตุการณ์ปรากฏว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมิเคยตรัสปรึกษาหรือทรงตำหนิข้าราชการบริพารของพระองค์เลย เช่น ข้าราชการบริพารในราชสำนัก เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ฯลฯ ที่กระทำไม่ถูกต้องหรือประพฤติไม่เหมาะสมไม่ควร ในบางกรณีที่ปรึกษาอาวุโสในพระองค์ไม่เห็นด้วยกับการเสด็จเยี่ยมเยียนอย่างเป็นทางการที่พระเจ้าอยู่หัวทรงอนุมัติ เพื่อประโยชน์ของชาวบ้านที่ “ไม่สำคัญ” หรือโครงการพระราชดำริซึ่งเป็นโครงการเล็ก ๆ บางครั้งที่ปรึกษาในพระองค์ไกรธชาวบ้าน ที่กราบทูลพระเจ้าอยู่หัวให้เสด็จไปเยี่ยมเยียนพวกเขาโดยไม่จำเป็น (ในสายตาของที่ปรึกษาในพระองค์) แต่พระองค์ก็ทรงยินยอมตามคำกราบบังคมทูลของชาวบ้านเป็นประจำเสมอๆ

แทนที่พระเจ้าอยู่หัวจะทรงตำหนิท่าทีของ

ที่ปรึกษาในพระองค์ หรือทำให้บรรดาที่ปรึกษาในพระองค์เหล่านั้นเชื่อฟังพระองค์อย่างหลับหูหลับตา แต่พระองค์จะทรงเรียกบรรดาที่ปรึกษาเหล่านั้นมาพบเพื่อตรัสเป็นการส่วนพระองค์และทรงอธิบายถึงความจำเป็นและความสำคัญที่ลึกซึ้งของโครงการ และพระราชภารกิจของพระองค์ พระองค์ไม่เคยทรงตำหนิ ถ้าเขาเหล่านั้นเข้าใจผิดหรือขาดความเชื่อถือเหมือนกับคนตาบอด

ท่านเคยดูตุ๊ก ๆ หรือเปลา่ และท่านเคยใช้อารมณ์แสดงความรักหรือเปลา่ ท่านมีความรักและความอดทนที่จะอธิบายเรื่องต่าง ๆ ให้ลูก ๆ ได้รับทราบหรือเปลา่ ท่านเชื่อใจลูก ๆ หรือท่านพยายามที่จะควบคุมลูก ๆ หรือไม่ ทางที่ถูกที่ควรท่านต้องใช้เวลาแก่ลูก พูดคุยกับลูกด้วยความรักเพื่อเป็นการบำรุงขวัญลูก โดยท่านต้องไม่หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ กับลูก วิธีการเช่นนี้ พระเจ้าอยู่หัวได้ทรงปฏิบัติต่อพลกนิกรของพระองค์ และขอให้ท่านดูว่าผลที่เกิดขึ้นนั้นเป็นอย่างไร

หากพระเจ้าอยู่หัวจะทรงพระราชทานสิ่งหนึ่ง

สิ่งใดให้กับผู้เข้าเฝ้าเพื่อให้ความช่วยเหลือไม่ว่าจะเป็นวัสดุเพื่อซ่อมแซมหลังคาโบสถ์วิหารของหมู่บ้านในชนบท หรือพระราชทรัพย์เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการปลูกกาแพในถิ่นทุรกันดาร พระองค์จะทรงพระราชทานให้อย่างเต็มที่ บ่อยครั้งที่พระองค์ทรงมีรับสั่งให้ข้าราชการสำนักในกองงานที่เกี่ยวข้องทำการตรวจสอบซ้ำอีกเพื่อให้ทรงแนพระราชทัยว่าสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะพระราชทานให้แก่ผู้เข้าเฝ้าที่มาขอความช่วยเหลือนั้นถึงมือพวกเขาจริง ๆ หรือไม่ เนื่องจากวัสดุและเงินพระราชทานนั้นบางครั้งก็ “สูญหาย” ก่อนถึงมือผู้รับ

บุรุษผู้รักษาคำพูด ถึงแม้ว่าจะยากลำบากย่อมถือได้ว่าเป็นบุรุษผู้ซื่อสัตย์ คำสาบานเป็นคำมั่นสัญญาประเภทหนึ่งด้วยเหมือนกัน และคำมั่นสัญญาที่พระเจ้าอยู่หัวทรงให้ไว้แก่พลกนิกรทั้งประเทศของพระองค์ระหว่างพระราชพิธีเสด็จขึ้นครองราชสมบัติเมื่อ ๖๑ ปีที่แล้ว (พระราชปณิธานที่จะดูแลอาณาประชาราษฎร์ของพระองค์ไม่ว่าพระองค์จะต้องทรงทำสิ่งใด) **พระองค์ก็ได้ทรง**

รักษาคำมั่นนั้นไม่เพียง ๑๐๐% แต่ ๒๐๐%

นักบวชในประเทศอินเดียท่านหนึ่งซึ่งยังคงมีชีวิตอยู่กล่าวว่า “ถ้าความคิด คำพูด การกระทำของบวชใดเป็นหนึ่ง บวชผู้นั้นไม่จำเป็นต้องมีกฎ (ผู้นำทางจิตวิญญาณ) อีกต่อไป” หรือจะพูดอีกนัยหนึ่งว่า ถ้าเจตนา หัวใจและคำพูดผสมกลมกลืนเข้าเป็นหนึ่งเดียวโดยสมบูรณ์ (โดยไม่มี ความแตกต่าง) เราก็จะเป็นนายของชีวิตโดยแท้จริง

การหันเหออกไปจากสิ่งที่กล่าวข้างต้นย่อมเป็นการไม่ซื่อสัตย์ต่อตัวเราเอง เราสามารถมองเห็นข้อแตกต่างของสิ่งเหล่านี้ได้สองทางคือ ความซื่อสัตย์จะสามารถนำเราให้เข้าใกล้เป้าหมายในชีวิตซึ่งรวมถึงความสุขที่เป็นนิรันดร์กาล และหลุดพ้นจากความทุกข์ เมื่อเรามีชีวิตที่สงบเงียบ จะทำให้การปฏิบัติภารกิจของเราเป็นไปด้วยความซื่อสัตย์และซื่อตรงโดยอัตโนมัติ

รางวัลแห่งความซื่อสัตย์คือพลังทางกายภาพที่เพิ่มขึ้นอย่างมากมายและวิถีชีวิตที่ชัดเจน ท่านจะสามารถมองเห็นอนาคตและเจตนาที่แท้จริงของบุคคลอื่น (ถึงแม้จะซ่อนเร้นก็ตาม) และในขณะที่เดียวกันก็จะทำให้ความหวาดกลัวและความกังวลในชีวิตลดลง และทำให้ทุกคนที่อยู่รอบข้างท่านให้ความเคารพนับถือในตัวท่าน

การทำสมาธิเป็นประจำ ดังที่พระเจ้าอยู่หัว ทรงถือปฏิบัติ จะเป็นการส่งเสริมกระบวนการนี้ ยิ่งขึ้นไป ผมจึงเรียกกระบวนการนี้ว่า “พระพุทธศาสนากำลังแสดงบทบาท” (Buddhism in Action) ในชีวิตประจำวันซึ่งมีประโยชน์เป็นร้อย ๆ เท่า (และยังตรงกับแนวคำสอนของสมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า) มากกว่าการใช้พระพุทธรูปในทางที่ผิดซึ่งส่วนใหญ่ทำไปเพียงเพื่อหวังลาภสักการะและเพื่อเพิ่มกุศลผลบุญให้แก่ตน

การทำสมาธิพิสูจน์บางสิ่งบางอย่างว่า

สำคัญที่สุดซึ่งสามารถพูดได้ว่าเป็นการปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าในทุกด้าน และเรายังสามารถใช้ชีวิตตามปกติ หรืออีกนัยหนึ่งอาจจะพูดได้ว่าการทำสมาธิเป็นการสร้างความกลมกลืนให้เกิดขึ้นระหว่างชีวิตทางโลกและการพัฒนาทางด้านจิตวิญญาณ

หรือท่านคิดว่าพระเจ้าอยู่หัวไม่ทรงประสบผลสำเร็จในพระราชภารกิจของพระองค์ หรือคิดว่าพระองค์ท่านมิได้ทรงปฏิบัติพระราชภารกิจหรือทรงดำเนินชีวิตตามแนวทางและหลักการของพระพุทธศาสนา หรือคิดว่าพระองค์ (รวมทั้งสมเด็จพระบรมราชินีนาถ พระราชโอรสและพระราชธิดาทุกพระองค์) ไม่ทรงมีความสุข

แล้วข้อพิสูจน์เพิ่มเติมอะไรบ้าง ที่เราต้องการเพื่อเป็นเครื่องยืนยันสติปัญญาและความสุขของเรา รวมถึงจิตที่ประสบผลสำเร็จและมีความสุข และการเป็นพุทธมามกะที่ดีในเวลาเดียวกัน (ในการปฏิบัติ) พระเจ้าอยู่หัวทรงมีทุกอย่างโดยปราศจากข้อกังขา และไม่จำเป็นต้องมีข้อพิสูจน์ใด ๆ ทั้งสิ้นใช่หรือไม่ แต่สิ่งนี้ต้องบำรุงหล่อเลี้ยงซึ่งกันและกันจึงจะครบองค์แห่งความสุขทั้งมวล บุคคลตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นที่ยังมีชีวิตอยู่ซึ่งเราควรถือเป็นตัวอย่างเหลือเพียงไม่กี่ท่าน ขอให้เรามาเรียนรู้จากบวชพระองค์หนึ่งซึ่งพระบรมฉายาลักษณ์ของพระองค์อยู่ในทุกเรือนชานหรือปฏิทินเป็นจำนวนมาก รวมทั้งในธนบัตรและเหรียญกษาปณ์ที่เราใช้ในชีวิตประจำวันก็มีพระบรมฉายาลักษณ์ของผู้ทรงเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดต่อหน้าเราทั้งหลายแต่ละวัน ทั้ง ๆ ที่มีมหาบวชผู้ซึ่งทรงแสดงให้เห็นถึงความดีงามมากกว่า ๖๐ ปีแล้ว ทรงปรากฏอยู่ต่อหน้าเราตลอดเวลา ทำไมพวกเราจึงหลับตากันอยู่ ขอให้เราเพียงลืมตาแล้วเรียนรู้ในสิ่งที่พระองค์ทรงสั่งสอนเท่านั้นเป็นพอ

๓

ลัจจะ (ผิด - ถูก) นั้น ดูกันที่ไหน ในสังคมประชาธิปไตย?

บึ๊กตุ้! ทบโตะลุยสร้างโรงไฟฟ้ากระบี่ โดย (ไทยรัฐออนไลน์ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐)
ลั้งชะลอ'ไฟฟ้าถ่านหิน' รม.ยอมถอยให้ศึกษาใหม่ กระทบอีไอเอ มีอบสลายตัว
(ไทยรัฐออนไลน์ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐)

“ฆ่าได้-หยาบไม่ได้” ดูจะเป็นคติของจอมยุทธ์ทั้งหลาย ที่ยึดถือกันในยุทธภพนี้ แต่สำหรับจอม “ยึด” แล้ว เรื่องของหัวไฉ่เรื่องดูจะสำคัญกว่านั้น จะยึดมั่นถือมั่นขนาดพร้อมที่จะเอาหัวชนฝา เพราะหลงว่าความคิดและการตัดสินใจของตนนั้นดีที่สุดในแล้ว จึงทำความเสียหายให้เกิดขึ้นแก่บ้านนี้เมืองนี้อย่างมากมาย อย่างกรณีโครงการ

รับจำนำข้าว เพราะเมื่อผู้นำคิดอะไรรู้ขึ้นมา ก็จะเอาให้ได้อย่างที่ตนเองคิด แม้จะมีผู้คนค้านแย้งอยู่รอบทิศ ก็ยังคงปักมั่นเดินหน้าต่อไปอย่างไม่ฟังเสียงทักท้วงใดๆ เลย

แล้วพระโพธิสัตว์ทั้งหลายมีวิธีปล่อยวางทิวหรือทฤษฎีหรือความคิดเห็นของตนเองได้อย่างไร ?
(สมณะเดินดินได้เจาะลึกถามปัญหาเกี่ยวกับพ่อครูสมณะโพธิรักษ์

เอาไว้ดังนี้)

สมณะเดินดิน...รู้สึกว่หลาย ๆ คนไม่ชอบญาติธรรมที่ไปเล่นการเมืองกัน

พ่อครู...พวกเราเข้มแข็ง มันต้องยึดหยุ่นเป็นยุคนี้ต้องอ่อนนุ่มถ่อมตน ถ้ายังแข็งกระด้าง ๆ อยู่ มันก็ยิ่งยึดมั่นถือมั่น ล้างคมทุกวันนี้ ผ่านการยึดมั่นถือมั่นกันไปแล้วตอนนี้ เป็นโลกไร้พรหมแดน ทุก ๆ ประเทศพยายามหันเข้ามาร่วมมือร่วมมือกัน หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากัน

คนที่ยังยึดแรงแข็งโป๊ก ก็ยังยึดสัญญาว่า **“ตู่ถูก ๆ”** เป็น **“สัญญาานิจจანი (ฝังใจจำ-ปักหัวตั้ง)”** จัดออยู่ โดยที่เขายังไม่รู้จักว่าความจริงมี **“หนึ่ง”** เดียวเป็นองค์รวม มีสองไม่ได้ ที่แตกแยกออกไปไม่ใช่สัจจะ แต่คนที่ยังยึด **“สัญญาานิจจანი”** จัดออยู่ ก็จะหลงว่า **“ตัวกู-ของกู!”** นี่แหละถูกต้องกว่าใคร ๆ (เหมือนพวกนักวิชาการในเมืองไทย ก็จะยึดว่าประชาธิปไตยจะต้องเป็นอย่างไรตามที่เขาไปเรียนมาจึงจะถูกต้อง แต่ผลของประชามติสะท้อนว่า คนไทยส่วนใหญ่ต้องการประชาธิปไตยแบบวิถีไทย)

พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้อย่างสำคัญว่า

๑. ความจริงไม่มีเลย (ผิด-ถูก ล้วนเป็นเรื่องสมมุติ)

๒. ความจริงมีหนึ่งเดียว (ตามมติที่เสียงส่วนใหญ่ได้ตกลงกัน)

๓. สัญญา นิจจანი (คนที่ยึดมั่นถือมั่นก็จะยึดว่าของฉันเท่านั้นที่เที่ยง ที่ถูก ที่จริง! ตามสัญญาของตนที่ได้สำคัญมั่นหมายไว้ หรือตามที่เคยฝังใจจำ-ปักหัวตั้งไว้)

ก็ต้องสำคัญ ๓ เล้านี้!

สัญญา นิจจანი นี้เอาเข้าจริงก็คือ **“จริง”** ของใครของมัน ตามแต่ที่ได้ฝังใจเอาไว้มันแหละตามแต่ใครจะไปยึดไว้ตามภูมิของตัวเอง โดยมันยึดตัวมันเองเป็นหลัก ถ้าเพื่อว่าไม่รู้จักรยึดหยุ่น โดยไม่รู้จักรว่า เฮ้ย!..สิ่งที่ถูกต้องเป็นหนึ่งเดียวจริง ๆ นั้นคือองค์รวม เป็นองค์รวมที่ประนีประนอมอย่างลงตัวต้องเป็นมวลรวม ไม่ใช่เฉพาะแค่ตัวกูของกู

เดี่ยว ๆ ออกไปเลย ไม่ใช่

กลางจริง ๆ คือองค์รวม เพราะงั้นถ้าใครที่เข้าองค์รวมไม่ได้คือ พวกตกขอบ พวกนี้ก็ต้องทะเลาะกัน พวกนี้กลายเป็นพวกเศษเสี้ยว นี่คือความจริงไม่มี ก็เลยต้องทะเลาะกัน เมื่อไม่ใช่ความจริงมันรวมกันไม่ได้หรอก และไอ้ที่รวมกับเขาไม่ได้นั่นคือความผิด

สมณะเดินดิน...ในหลวงตรัสไว้ว่าระบอบประชาธิปไตยคือ **“พอสสมควร”**

พ่อครู...ใช่ พอเพียง พอสสมควร กลางที่สุด และรวมที่สุดเลย แข็งแรงที่สุด หมูใหญ่ที่สุด โดยเฉพาะตอนนี้ประเทศไทยมีองค์รวมของมวลที่เป็นเรื่องของจิตวิญญาณ รับรู้กันไปทั่วโลก ๒๐๐ กว่าประเทศเลย เมืองไทยกลายเป็นจุดรวมศูนย์เลยตอนนี้ ทั้งเชิงปัญญา เชิงทัศนคติ และเชิงความรอบรู้ รวมหมดแล้วตอนนี้

สมณะเดินดิน...สิ่งที่ในหลวงตรัสไว้ ผมอ่านแล้วก็ไม่เข้าใจ ทำไมประชาธิปไตยอยู่ที่ **“พอสสมควร”** แต่พอฟังพ่อครูพูดแล้ว ทำให้เข้าใจได้ว่าจะไปยึดเอาแต่ตัวเราไม่ได้ เราจะต้องพิจารณาถึงองค์รวมของผู้คนในสังคมด้วย

ดังพระราชดำรัสที่พระราชทานแก่นักศึกษาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๒ เกี่ยวกับเรื่อง **“ประชาธิปไตย”** มีใจความว่า **“...คำว่าพอสสมควรนั้นเป็นหัวใจของประชาธิปไตย** เพราะว่าการเลือกตั้งก็ตาม หรือการถกเถียงอะไรทุกสิ่งทุกอย่างก็ตาม ต้องได้ผลพอสสมควรทั้งนั้น เพราะทุกคนมีผลประโยชน์ มีความต้องการแตกต่างกัน และก็มีเสรีภาพ ความแตกต่างกันนี้อาจทำให้เบียดเบียนกันได้ ก็ต้องมีผลพอสสมควร จึงจะมีความเรียบร้อย มีความเจ็บสงบ แต่ถ้าแต่ละคนเห็นแก่ตัว มีแต่จะเอาผลเต็มที่สำหรับตัว เชื่อว่าอีกคนหนึ่งเขาก็เดือดร้อน ประชาธิปไตยหรือความเป็นอยู่ของสังคมของชาติอยู่ที่แต่ละคนมีความสุขพอสสมควร จะได้ไม่เบียดเบียนกันอย่างเปิดเผย...”

พ่อครู...สุดท้ายแล้วอยู่ที่ ๓ เล้านี้ (๑. ความจริงไม่มีเลย ๒. ความจริงมีหนึ่งเดียว ๓. สัญญาานิจจანი)

ถ้าใครสังเคราะห์ ๓ เล้านี้ออกก็จบ ทุก ๆ บรรยากาศ
ทุก ๆ องค์รวมเลย เอา ๓ เล้านี้ไปสังเคราะห์ ๑. หาก
มันไม่เข้ากันได้ ทะเลาะกันอยู่ แยกแยกกันอยู่ นั่น
คือไม่ใช่ลัจจะ ลัจจะคือองค์รวม แล้วลัจจะก็ไม่ใช่
คนหนึ่งคนเดียว คุณคนเดียวก็ไม่ใช่

สมณะเดินดิน... กรณีนี้เทียบกับเรื่องที่มีการ
ทำโฆษณาให้ทศกัณฐ์ไปแคะชนมครก ถ้าลัจจะก็
คือว่า ถ้าคนดูส่วนใหญ่แล้วเขาโอเค ก็เป็นลัจจะ
ได้ไหมครับ?

พ่อครู... เอาตามคนดูส่วนรวม เอาความกลาง
รวมมากที่สุด

สมณะเดินดิน... แต่ว่าพวกอาจารย์ที่เขาสอน
แบบแผนของโชนมา เขาจับไม่ได้ที่ทศกัณฐ์จะไป
แคะชนมครก

พ่อครู... หัวเราะ มันยึดอยู่ นั่นคือคักตินานะ

สมณะเดินดิน... ครับ เขาถือว่าโชนเป็นของสูง

พ่อครู... การคิดว่าเป็นของสูง ยังคักตินาอยู่

ความฉลาดไม่ลื้มได้เห็นความคิดเห็นเป็น
“อนิจจัง”
- คานธี

ข้าพเจ้าให้คะแนนตนเองว่าเป็นคนปัญญาทึบ
ข้าพเจ้าต้องใช้เวลาเข้าใจสิ่งต่าง ๆ เน้นช้ามากแต่
ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ สถิติปัญญาของคนเรานั้นย่อมมี
ขอบเขต **แต่การสร้างคุณธรรมประจำใจหาได้
มีขอบเขตไม่**

อาจจะพูดได้ว่าในชีวิตของข้าพเจ้าพุทธิปัญญามี
บทบาทในอันดับรองลงมา ข้าพเจ้าเป็นคนปัญญาน้อย
พระผู้เป็นเจ้าคงจะทรงเห็นว่าคนที่มีศรัทธาหรือ
ความเชื่อเป็นพื้นฐานประจำใจเช่นข้าพเจ้านั้นไม่
จำเป็นต้องมีพุทธิปัญญามาก ข้าพเจ้ามีศรัทธาใน
ผู้หลักผู้ใหญ่และในผู้รู้มาก แต่ข้าพเจ้ามีศรัทธา
ในสัตยะหรือในความจริงมากที่สุด เพราะฉะนั้น
วิถีทางที่ข้าพเจ้าจำต้องลัจจะนั้น แม้จะยากแต่ก็
ดูง่ายสำหรับข้าพเจ้า

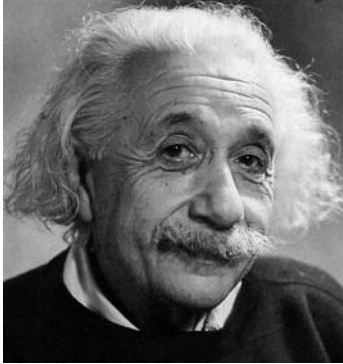
ข้าพเจ้ามิใช่เป็นนักสร้างวิมานในอากาศ ข้าพเจ้า

มิใช่เป็นนักบุญ ข้าพเจ้าเป็นปุถุชนคนธรรมดา ๆ
ข้าพเจ้ามีความอ่อนแอหลายอย่างหลายประการ
เช่นปุถุชนทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ในโลกด้วย
นัยน์ตาที่ลื้มอยู่เสมอ ข้าพเจ้าเคยผ่านความทุกข์
ยากอย่างแสนสาหัสเท่าที่จะเกิดขึ้นในชีวิตมนุษย์
ข้าพเจ้ามีประสบการณ์อย่างโชกโชน

ข้าพเจ้าไม่เคยอ้างว่าความคิดเห็นของข้าพเจ้า
นั้นเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ข้าพเจ้าเป็นคนบูชาความลัจ
ข้าพเจ้าขอแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกของตน
ต่อปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า โดยไม่คำนึงว่า
ข้าพเจ้าจะได้เคยพูดอะไรเกี่ยวกับปัญหานั้นมาก่อน
หรือไม่... เมื่อข้าพเจ้ามีปัญญาแก่กล้าและมองเห็น
อะไรแจ่มแจ้งขึ้นจากประสบการณ์ซึ่งได้รับอยู่
ทุกวัน ทรรศนะของข้าพเจ้าก็คงจะเจริญเติบโต
และเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์ดังเป็นที่
ประจักษ์อยู่แล้ว ผู้ที่นัยน์ตาแหลมคมเท่านั้นถึงจะ
เห็นวิวัฒนาการซึ่งเกิดขึ้นตามลำดับในตัวข้าพเจ้า
ซึ่งคนทั่วไปมักจะมองไม่ค่อยเห็น

ข้าพเจ้าไม่พยายามที่จะทำตนให้ดูประหนึ่งว่า
เป็นคนที่ยึดมั่นในความคิดเห็นของตัวเองตลอดกาล
ในการเสาะหาลัจจะนั้น ข้าพเจ้าเคยละทิ้งความคิด
เก่า ๆ และเรียนรู้ความคิดใหม่ ๆ อยู่เสมอ แม้จะเข้า
สู่วัยชราก็ตาม ข้าพเจ้าไม่เคยรู้สึกที่ตนเองได้หยุด
การเจริญเติบโตภายในเสียแล้ว อีกทั้งไม่เคยรู้สึก
ว่าการเจริญเติบโตจะหยุดลงพร้อมกับการเสื่อม
สลายของสังขาร ข้าพเจ้ามุ่งประพฤติปฏิบัติตน
ตามคำเรียกร้องลัจจะผู้เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า
อยู่ทุกขณะ

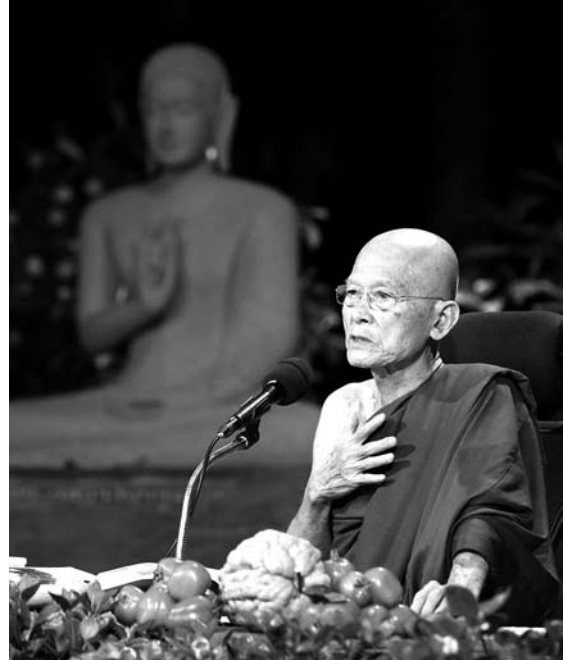
สี่เท่ายังรู้พลาด ปราชญ์ระดับอัจฉริยะ
(ไอน์สไตน์) ยังผิดได้

ผมคิดและคิดอยู่หลายเดือนและหลายปี
ข้อสรุปของผมผิดทั้ง ๙๙ ครั้ง
แต่ครั้งที่ ๑๐๐ ผมถูก

(I THINKS AND THINK FOR MONTHS AND
YEARS.
NINETY-NINE TIMES, THE CONCLUSION IS
FALSE.
THE HUNDREDTH TIME I AM RIGHT)

การปกครองของเมืองไทยเราก็คงไม่ใช่จะต้อง
หยุดนิ่งคงเดิม ต้องเปลี่ยนแปลงเหมือนกัน
ในหลวง ร. ๙

“.....มานึกดูว่า ในเมืองไทยนี้ การปกครอง
บ้านเมืองก็ทำมาคล้ายเป็นตำรามาตั้งแต่ต้น ไม่ได้ใช้ตำราต่างประเทศมากเท่าไรเลย ที่เมืองไทย
เราอยู่มาได้จนทุกวันนี้ ก็เพราะใช้ตำราของเรา
เอง เรามีวิธีปกครองหลายวิธี...หลายประเทศใน
โลกมีนิสัยใจคอของตัว มีความเป็นประเทศของ
ตัวมาช้านานแล้ว....การปกครองของเมืองไทย
เราก็คงไม่ใช่จะต้องหยุดนิ่งคงเดิมอยู่เสมอ **ต้อง
เปลี่ยนแปลงเหมือนกัน** แต่ต้องเปลี่ยนแปลงด้วย
เหตุผล .....

 (พระบรมราโชวาทพระราชทานแก่คณะ
กรรมการจัดการแข่งขันฟุตบอล “ส.ส.มหาจุฬาลงกรณ” ณ
พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน ๒๖ กันยายน ๒๕๑๒)

ความสามัคคีนี้ยิ่งใหญ่กว่า ความถูก-ความผิด
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

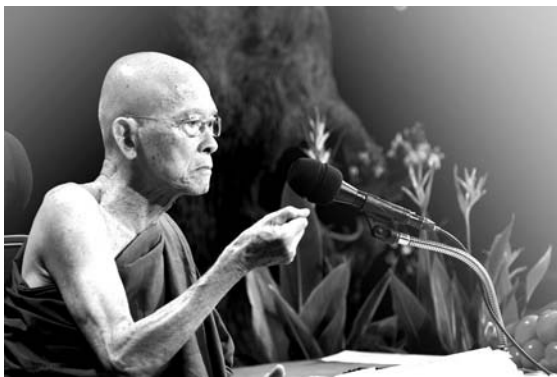
ขอย้ำว่าความสามัคคีนี้ยิ่งใหญ่กว่าความถูก
ความผิด ทุกวันนี้เราเดือดร้อนเพราะเรายึดตาม
สัญญาของเราว่าเที่ยง ฉันทไม่ผิด ไม่ผิด ที่ “ไม่
ยอม-ไม่ยอม!” เพราะคิดว่าเราไม่ผิด มันก็มีอัตรา
อยู่นั่นเอง ก็บอกแล้วว่าผิดถูกมันเป็นเรื่องสมมติ
ลัจจะ การอยู่กับหมู่ก็ต้องเอาตามมวลหมู่

อย่างอาตมาถ้าหมู่สมณะเอาอย่างนี้ทั้ง ๆ ที่
อาตมาเห็นอยู่ รู้อยู่ว่าที่อาตมาเห็นมันถูกกว่า
ดีกว่าแน่ แต่เมื่อหมู่เขาไม่เอา หมู่จะเอาอย่างนี้!
อาตมาก็ถอดความเห็นของอาตมาทิ้งไป ก็เอาตาม
หมู่นี้เป็นลัจจะหนึ่งเดียวก็จบ อย่าว่าแต่หมู่สมณะ
ของเราเลย แม้แต่ทางสังคมโลก (มหาเถรฯ) เขา
ว่าเขาถูก แล้วว่าเราผิด เราก็คงยอม ก็ไม่เห็นจะ
เป็นปัญหาอะไร

เพราะอมตบุคคลนั้นจะยึดก็ได้ ไม่ยึดก็ได้ แต่
ไม่ใช่เป็นคนไม่จริงใจ แต่เป็นคนไม่มีตัวตน ถ้าเห็น
ว่าอะไรควรที่สุด หรือประมาณว่าได้สัดส่วนดีที่สุด
แต่ไม่มีตัวเอง ไม่มีตัวตนเข้าไปร่วมในเหตุปัจจัย

ด้วยเลย เอาเหตุปัจจัยอื่นเท่าที่มีเป็นตัวตั้งหรือตัวตัดสิน ผู้ที่ไม่มีตัวตนแล้วก็ใช้เหตุปัจจัยไป ตามกรอบของ**มหาประเทศ ๔** (พิจารณาเทียบเคียงความควรไม่ควรทำ ตามหลักการที่ได้มีไว้) และสัปปริสธรรม ๗ (มีประมาณการที่จะยึดหยุ่นหรือ ยืนหยัดตามเหตุปัจจัยในขณะนั้น ๆ เช่น เรื่อง กาละ เทศะ, ตัวบุคคล, ประชุมชน, หรือตนเองมี น้ำยาแค่ไหน? ฯลฯ)

เราต้องเคารพความฉลาดของหมู่ เพราะคนทั้งหมู่ นะ แม้ของคูณจะถูกก็ต้องเอาตามพระพุทธรเจ้าว่า **“ลัทธิจะมีหนึ่งเดียว”** ไม่เช่นนั้นก็ต้องเป็นลัทธิญาติ นิจจานิ เอาตามความยึดของคุณที่คุณยึดไว้เป็นลัทธิญาติ ก็ต้องบอกอีกครึ่งว่าความสามัคคีนั้นต้องมาก่อน เจ้าอิตตา (ยึดตัวกู-ของกู) พายบรรลัยจักรทั้งโลกเลยนะ

อยู่กับหมู่ให้สามัคคีที่ดีที่สุด (การรวมตัวกันเป็นมิตร คือ ความคิดที่ดีที่สุด!)

บทสรุป อวสานของธัมมชโย น่าจะให้บทเรียนอย่างสำคัญแก่สังคม โดยเฉพาะชีวิตที่ **“แพ้ไม่ได้ จะผิดยังไง ๆ ก็ไม่ยอม”** ยึดมั่นถือมั่นกับพิธีของตนอย่างหนักอย่างแรง จนไม่ฟังเสียงใคร ๆ ฉันจะเดินจุดดั่งธรรมชัยไชว์กลางกรุงเสียอย่าง ใครจะทำไม? จะมีสื่อมวลชนและประชาชนตำหนิต้าว่าอย่างไรก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ถือเป็นเสียงนกเสียงกา ว่าได้วไป พร้อมกับยืนยันดูไม่ผิด-แพ้ไม่ได้ สุดท้ายก็พากันตายยกครั้ง ต้องถือว่าหัวหน้าแบบนี้อยู่ที่ไหน ลูกน้องตายหมด **๗**

แบ่งปันสรรสาระ

คำแนะนำ

๑๒ ประการ สำหรับชีวิต

ในโลกปัจจุบัน

โดย อ.วรภัทร์ ภูเจริญ

- (๑) **อย่าเชื่อโฆษณา** นักการตลาด ใช้เทคนิค ศิลปะการยั่วชวนให้คิดที่จะซื้อ เราในฐานะผู้บริโภค ก็ต้องเลิกเสพสื่อ เลิกเชื่อโฆษณา สอนลูกหลานให้เห็นกลวงรูให้ทัน
- (๒) **ดู TV ให้น้อยลง** หันไปลงมือทำอะไรด้วยตนเองมากขึ้น ท่างไกลจ่อทีวี จอ Internet ไม่เช่นนั้นสุขภาพจะเสีย
- (๓) **เดินห้างให้น้อยลง** เดินในห้าง ทำานก็ผสมลมหายใจของใครต่อใครก็ไม่รู้ สุดเชื่อ ดมกลิ่น สารเคมี ที่ฉีดลงบนสินค้าต่าง ๆ ดมทุกวัน บ่อย ๆ มาก ๆ สุขภาพก็แย
- (๔) **อย่าไปอยู่ในฝูงชนมากนักเลย** โดยเฉพาะคอนเสิร์ตต่าง ๆ หูจะแตก เพราะลำโพงเปิดเสียงดังลั่น ทั้งในห้างสรรพสินค้า ตลาดนัด ลานเดินแอร์โรบิก
- (๕) **ซื้อให้น้อย ๆ** หัดทำเองบ้าง ปลูกผักเอง แล้วจะรู้ว่า ผักธรรมชาติกับผักอันตรายด้วยสารเคมี มันต่างกัน
- (๖) **หยุดกินอาหารโหล ๆ (Junk food)** โดนพอกำแม่ค้า หลอกเอาสารเคมี ใส่ลงไป ในอาหาร กินเข้าไปทุกวัน สุดท้าย “กินแบบด่วน ก็ตายแบบด่วน”
- (๗) **เอาแต่ทำงานแบบเดิม ๆ แล้วคาดหวังผลงานดี ๆ** ขยันแบบโง่ ทำเหมือนเดิม ไม่ปรับปรุง ไม่พัฒนา ไม่กล้าลอง อ่างงานยุ่ง สุดท้ายองค์กรไปไม่รอด
- (๘) **เอาแต่ขับรถ ลองหัดเดินดูบ้าง** ยั่วให้คนซื้อรถ ปล่อยดอกเบีย้ให้ซื้อรถ สุดท้ายรถเต็มเมือง ถล่มน้ำมัน ต่างชาติ ฟันกำไร คนไทยเป็นน่อย เดินไม่เป็น
- (๙) **ของเก่ายังใช้ไม่คุ้ม ซื้อใหม่อีกแล้ว** ลองอดทนใช้ของเก่า ๆ บ้าง
- (๑๐) **หยุดวุ่นวายเรื่องชาวบ้าน** หัดมาพิจารณาตนเองบ้าง อย่าเอาแต่จับกลุ่มนินทา เฟงโทษ
- (๑๑) **หัดทำอะไรซ้ำ ๆ บ้าง** เร่งมาแล้วทั้งชีวิต จะเร่งไปตายถึงไหน หัดช้าอย่างมีสติ หัดเดินจงกรม ทำงานศิลปะบ้าง
- (๑๒) **หัดมีระบบสำรอง** ควรคิดตั้งแต่อายุ ๒๐ ปีแล้วว่า จะเกษียณยังไง อย่างมั่นใจว่ากฎแห่งกรรมไม่มีจริง หัดสำรองความเชื่อโดยเฉพาะเรื่องชาติหน้า เรื่องนรกสวรรค์มีจริง จะทำไ้ เชื่อวิทยาศาสตร์มาตลอด รู้ได้ไงว่าวิทยาศาสตร์ ถูกต้องในเมื่อมนุษย์โกง ๆ เป็นคนทำวิจัย กระบวนการวิทยาศาสตร์น่าจะถูกต้อง ๑๐๐% แต่นักวิทยาศาสตร์บางคน อาจจะได้รับเงินนักธุรกิจชั่วร้ายมาบิดเบือนก็ได้. (สรุปจากเว็บพันทิป)

☆ **ปฏิบัติศีลถูกต้องสมบูรณ์**
จึงจะได้สมาธิที่ถูกต้อง
ถ้าปฏิบัติผิดทำศีลวิบัติ
ย่อมไม่ได้สมาธิที่ถูกต้อง.

ครั้ง

หนึ่ง พระสารีบุตรได้อบรมภิกษุทั้งหลายว่า

“ดูก่อนอาวุโส(คือภิกษุที่อ่อนพรรษากว่า)ทั้งหลาย **สัมมาสมาธิ(จิตตั้งมั่นที่ถูกต้อง)**ของภิกษุผู้ทุศีล(คือผู้ทำชั่วผิดศีลของตนบ่อยๆ) มี**ศีลวิบัติ(คือศีลฉิบหายแล้ว)** ย่อมเป็นเหตุให้ความประพฤติดีที่เคยมีถูกกำจัดไป

เมื่อ**สัมมาสมาธิ**ไม่มี ยถาภูตญาณทัสสนะ(คือความรู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริง)ของภิกษุ**ผู้มีสัมมาสมาธิวิบัติ(คือสัมมาสมาธิฉิบหายแล้ว)** ย่อมเป็นเหตุให้ความประพฤติดีที่เคยมีถูกกำจัดไป

เมื่อยถาภูตญาณทัสสนะไม่มี นิพพิทาวีระคะ(คือความเบื่อหน่ายจางคลายกิเลสสิ้นความยินดี)ของภิกษุผู้มี**ยถาภูตญาณทัสสนะวิบัติ(คือความรู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริงฉิบหายแล้ว)** ย่อมเป็นเหตุให้ความประพฤติดีที่เคยมีถูกกำจัดไป

เมื่อนิพพิทาวีระคะไม่มี **วิมุตติญาณทัสสนะ(คือรู้แจ้งเห็นจริงในความหลุดพ้นกิเลสทั้งปวง)**ของภิกษุผู้มี**นิพพิทาวีระคะวิบัติ(คือความเบื่อหน่ายจางคลายกิเลสสิ้นความยินดีนั้นฉิบหายเสียแล้ว)** ย่อมเป็นเหตุให้ความประพฤติดีที่เคยมีถูกกำจัดไป

เปรียบเสมือน**ต้นไม้ที่มีกิ่งและใบวิบัติ(ฉิบหายแล้ว)**
สะเก็ดของต้นไม้ ก็ย่อมไม่**บริบูรณ์**
เปลือก ก็ย่อมไม่**บริบูรณ์**
กระพี้(ส่วนของเนื้อไม้ที่หุ้มแก่น) ก็ย่อมไม่

บริบูรณ์

แก่นของต้นไม้ ก็ย่อมไม่**บริบูรณ์** ฉะนั้น

ดูก่อนอาวุโสทั้งหลาย ส่วน**สัมมาสมาธิ(จิตตั้งมั่นที่ถูกต้อง)**ของภิกษุ**ผู้มีศีล สมบูรณ์ด้วยศีล** ย่อมถึงพร้อมเป็นความประพฤติดีที่เคยชินแล้ว

เมื่อ**สัมมาสมาธิ**มีอยู่ ยถาภูตญาณทัสสนะ(คือความรู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริง)ของภิกษุ**ผู้มีสัมมาสมาธิสมบูรณ์**นั้น ย่อมถึงพร้อมเป็นความประพฤติดีที่เคยชินแล้ว

เมื่อยถาภูตญาณทัสสนะมีอยู่ นิพพิทาวีระคะ(คือความเบื่อหน่ายจางคลายกิเลสสิ้นความยินดี)ของภิกษุผู้มี**ยถาภูตญาณทัสสนะสมบูรณ์**นั้น ย่อมถึงพร้อมเป็นความประพฤติดีที่เคยชินแล้ว

เมื่อนิพพิทาวีระคะมีอยู่ **วิมุตติญาณทัสสนะ(คือรู้แจ้งเห็นจริงในความหลุดพ้นกิเลสทั้งปวง)**ของภิกษุผู้มี**นิพพิทาวีระคะสมบูรณ์**นั้น ย่อมถึงพร้อมเป็นความประพฤติดีที่เคยชินแล้ว

เปรียบเสมือน**ต้นไม้ที่มีกิ่งและใบสมบูรณ์**
สะเก็ดของต้นไม้นั้น ก็ย่อมถึง**ความบริบูรณ์**
เปลือก ก็ย่อมถึง**ความบริบูรณ์**
กระพี้ ก็ย่อมถึง**ความบริบูรณ์**
แก่นของต้นไม้นั้น ก็ย่อมถึง**ความบริบูรณ์**
ฉะนั้น

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “ลิลลสูตร” ข้อ ๑๖๘) ๓

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

ปฏิบัติตาม
สมณะโพธิรักษ์พาทำ
ไม่มีทางลัด
มีแต่ทางตรง
และเส้นตรงนั้นแหละ
เป็นเส้นสั้นที่สุด

ลัทธิพุทธ จุดแตกต่างอย่างคณะสงฆ์อโศก

มาถึงวันนี้ น้ำชื่นชมเหลือล้นกับผลก้าวหน้า
แสนสำคัญ เมื่อ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๖๐ นายกรัฐมนตรี
พล.อ.ประยุทธ์ ประกาศสั้น เราต้องปฏิรูปศาสนา
หันกลับมาใช้คำสอนพระพุทธเจ้าเป็นแนวทาง
ดำเนินชีวิต

พระก็จัดระเบียบตัวเองให้เรียบร้อย เพื่อเป็น
ที่เคารพศรัทธา ขจัดคนในวงการพระที่ไม่ดีออกไป
พ.ร.บ.สงฆ์ก็ได้แก้ไขทุกเกล้าฯขึ้นไป จนมี
สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ ๒๐ ในปัจจุบัน

นับว่าถูกต้องยอดเยี่ยมเลยกับการเดินหน้า
ประเทศ ด้วยศาสนาพุทธเป็นหลักนำ

อย่างวงการพระ เมื่อไหร่ถึงจะเข้าใจคัดคนเข้า
มาบวช เลือกเอาพวกพร้อมตั้งใจตัดกิเลสจริงๆ จึง
จะนำพาสงฆ์ให้เจริญ เป็นที่บูชากราบไหว้แท้ๆ

ไม่ใช่บวชมั่วกันส่งเดช ชวนคนมาโกนหัวห่ม
เหลืองนุ่งขาวควรวลสะกั้หมิ่นกั้พัน ไม่กี่วันก็ลาโรง
ยี่เกมาเป็นคนกิเลสหนาเหมือนเก่า อย่างธรรมกาย
ชอบเอามาสร้างภาพ มีพวกขึ้นมากลวงโลก นั้นมัน
เดียรฉัตรนอกเขตพุทธสุดไกลปานฟ้าห่างเหว...

มีอย่างรี เจ้าสำนักตันธาดูต้นธรรม ฝ่าวรย
ล้นฟ้าจากการพาชาวบ้านหน้าโง่ให้ทุ่มเงินทำบุญ

กระทั่งหมดตัว เพื่อซื้อสวรรค์วิมานหวังเมามบุญ
ก้อนใหญ่ทวีคูณหมิ่นแสนเท่าในชาติหน้า ไม่ผิด
หมาทิ้งก้อนเนื้อที่คาบในปาก หมายถึงบ่เนื้อก้อน
บ่เริ่มในเงาหน้าตามนิทานอีสป

น่าสงสารชาวบ้าน ตกเป็นเหยื่อลัทธิธรรมกาย
โดนลวงดับกินไล่อย่างเต็มใจ ยิ่งพวกเขาหลงเป็น
เจ้าบุญทุ่มเทกระเป๋าท่าไหว เจ้าสำนักรับและ ยิ่ง
จะต้องบาบหนักอีกร้อยๆ เท่ารีเปล่า...เมื่อตัวเอง
โกยได้โกยเอา สอนอย่างทำอย่างชะฉิบ...

เหมือนไม่เห็นเจ้าสำนักพระโคตมพุทธเจ้าอยู่ใน
สายตาชะเลย เพราะตลาคตเจ้าทรงสอนอย่างไร
ทรงทำก่อนแล้วอย่างนั้น ยถาวาที ตลาคาเรี

ศาสนาพุทธมีแต่สอนให้มามากน้อย ใจพอ ด้วย
กล้าจน ละสมบัติน้อยใหญ่เพื่อมาเป็นอนาคาเรี
คนสาธารณะของแผ่นดินพุทธ โดยทำงานฟรีตาม
รอยคนจนผู้ยิ่งใหญ่

หากต้นธาดูธรรมกายถูกต้องดีคร้าบ ต้นธรรม
สำนักพุทธเจ้าเราก็ผิดหมดสิ!!

ไตรสิกขาสามสำนักดัง

หลายปีมาแล้ว เคยมีบางผู้รู้เปรียบเทียบการ

ปฏิบัติธรรม อย่างสันตอโศก ถือกีลเคร่ง ทางธรรมกายโดดเด่นพานั่งสมาธิ ส่วนด้านสวนโมกข์ ท่านพุทธทาสสอนลึกเชิงปัญญา

นั่นคือข้อเปรียบเทียบวัตรปฏิบัติสามสำนักใหญ่ ต่างมีผิด ๆ ถูก ๆ แคลไทนก็แล้วแต่วิสัยทัศน์ ตามภูมิผู้รู้ นั้น ๆ มาถึงวันนี้ ณ ลมหายใจเฮือกนี้ เราท่านจะเข้าใจความจริงยิ่งขึ้นอย่างไรดี...

การถือกีลเคร่งของชาวอโศกแตกต่างจากกระแสหลักทั่วไป ซึ่งมักจะแยกส่วน เช่น สอนว่า ศิลรศึกษากายวาจา ส่วนใจมีปัญหาต้องหันไปทำสมาธิ นั่งหลับตาเพ่งนิมิต สะกดจิตให้สงบนิ่ง เป็นต้น

สำหรับปัญญา จะเจริญขึ้นตามหลังทำสมถะ หรือสมาธิสำเร็จมานานก่อนค่อยยกจิตขึ้นวิปัสสนา วา่กัน

เมื่อเข้าใจปฏิบัติดีขึ้นเขินตาม ๆ กันมา ชาวพุทธเลยยังไม่ทันเห็นผล เข้าใจมรรคเท่าที่ควร

การถือกีลต้องให้เกิดสมาธิพร้อมแจ้งปัญญา คือ เป็นอริสัจ พาทเกิดอริจิต ด้วยอริปัญญา เหมือนก่อกไฟให้เกิดร้อนเผาไหม้ ทั้งได้แสงสว่างเสร็จสรรพ

ศิลปะที่ถือกด้วยปัญญา ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์ ยกกระตบจิตสูงขึ้น ตั้งมั่นแข็งแรง มีภูมิคุ้มกันดีขึ้น เป็นอริจิตหรือสมาธิ

มังสวิวัติจึงเป็นอริศิลป์ของปาณาติปาต เวมณิ เกิดอริจิต คือ เมตตา สามารถเพ่งเผาโทสะด้วยไฟ ฌาน ทำได้ยั่งยืนตามภูมิปัญญาแก่กล้าเฉียบคมที่สั่งสมอินทรีย์พละ

ศิลปะกับปัญญาคือเป็นของคู่กัน ศิลอันใด ปัญญาอันนั้น ปัญญาใด ศิลก็อันนั้น มีปัญญาแล้วไม่กล้าทำให้ได้ตามที่รู้ ลักแต่ว่ารู้อยู่ใใจ ๆ เปล่า ๆ เท่านั้นแหละตัวเอง นะคะคุณขา... นะครับนาย...

พุทธภาษิตถึงว่า ผู้มีปัญญาพึงรักษาศิลปะ

ศิลปะเป็นตัวช่วยชำระจิตบริสุทธิ์ สีสั่ง วิโสธเย

ศิลปะเป็นระบบควบคุมตัวเองอันวิเศษสุดไร้เทียมทาน

ทันทีที่ชาวอโศกรู้จักหันมาถือกีลกินเจ เว้นมังสะ ก็ก้าวหน้าทันตาเห็นขึ้นมา สำนึกเมตตาคิดนำสร้างพลังจิต คิดลดละอบายมุข กามคุณ โลกธรรม ทิฐิอัธตา เว้นว่างตามลำดับ

ศิลปะข้อหินนาทาน เวมณิ ก็มีอริศิลป์ คือ ทานกล้าให้มากกว่ากล้าเอาเปรียบ ถ้ายังไม่ยอมขาดทุน

เพื่อกล้าเสียสละต่อแผ่นดินสังคมประเทศ มันก็ไม่เกิดประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์เลย แล้วจะเอากำไรชีวิตจากไหนได้ ลองคิดดูจริง ๆ ให้อึด ๆ เถอะเพื่อน...

Our loss is our gain... วาหะพ่อหลวง ร.๙

สมาธิพุทธจุดลิมิตาที่รู้ผัสสะ

แต่ก่อนคนเรายังโง่ อยากรู้สมาธิก็ต้องนั่งหลับตาสะกดจิต เพ่งกสิณตามลมหายใจเข้าออก บ้างเพ่งนิมิตหลับตาสะกดจิตอยู่กับโอภาส แสงสว่างที่ปรากฏติดตาติดใจ หรืออย่างที่ท่องพุทโธ บ้างสอนยกไม้ยกมือคอยตามรู้ แล้วแต่จะเลือก เป้าเพ่งเอา เพื่อรวมจิตจดจ่อนิ่งๆ เป็นหนึ่งเดียว เป็นจุดรวมศูนย์จิต meditation

พอสงบพักจิตหยุดคิดนั้นโน่นนี่ได้ชั่วคราวก็สบายดีประเดี๋ยวประด๋าว อาศัยบรรยากาศเงียบสงบ พักงาน วางเว้นเรื่องรบกวน มันแค่หิ้นทับหญ้าช่วงหนึ่งแค่นั้นเอง

สมาธิหลับตาสะกดจิตตัวเองเป็นภูมิรู้พื้นๆ ไม่ได้เกิดจากศิลปะที่ตั้ง ไม่มีศิลปะที่เป็นไป เลยไม่เกิดผลใหญ่ ไม่ให้อานิสงส์สูงอะไร นอกจากอาศัยพัก ทบทวนเรื่องราวอดีต เป็นต้น

คนละเรื่องกับสมาธิลิมิตาที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ เป็นหัวใจลัมมาอาริยมรรค

หากพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ไม่มาเปิดเผยลัมมาสมาธิตามมหาจิตตาริสกสูตร ก็คงยังไม่รู้เรื่องกันเลยแม้วันนี้เป็นแน่แท้

สมาธิพุทธเกิดจากมรรคทั้ง ๗ สังเคราะห์กระบวนการ ตั้งแต่ลัมมาทิสฐิเป็นหัวเรือใหญ่ ควบคุมด้วยลัมมาสติ ลัมมาวายามะ รวมเป็นองค์สามสหายนำปฏิบัติในองค์สี่ มีการคิด พุด ทำกัมมันตะ ทั้งลัมมาอาชีวะ

องค์สามนำองค์สี่ในชีวิตประจำวัน กินอยู่หลับนอน ทุกกรรมกริยาให้เป็นลัมมาปฏิบัติ บริสุทธิ์จากบาปเวร บำเพ็ญแต่กุศล ลีริรวมผลองค์เจ็ด อาริยมรรคทั้งหมดเหล่านี้แหละ คือ ลัมมาสมาธิ

กระบวนการลัมมาสมาธิจึงเป็นเรื่องราวของการบำเพ็ญจิตด้วยเชิง concentration อันลึกซึ้งยิ่งใหญ่ครอบคลุมลัมมาอาริยมรรคองค์แปดเบ็ดเสร็จ

ปฏิบัติธรรมของพุทธไม่ใช่เรื่องทำได้หลายทาง
เลือก ไม่เหมือนไปเชียงใหม่ จะไปรถไฟ เรือบิน
รถยนต์ จักรยาน หรือเดินเท้า ไปถึงได้หมด เปล่าทั้งเพ

สมาธิสะกดจิต เฟ่งดวงแก้วดวงธรรมกายใส
แจ้ว ล้วนนอกแถวของพุทธทั้งนั้น

มันต้องสกัดกิเลสเด็ดขาดจากจิต หมดพิษภัย
ตัณหา ราคะ โทสะ โมหะ ได้ขนาดไหน ค่อยเป็น
สมาธิได้ประมาณนั้น

สรุปแล้วสมาธิพวกหลับตาสะกดจิต ล้วนปิดกั้น
ธรรมชาติเลยเถิด ไม่ให้รับรู้เต็มๆ เลยอยู่ในกะลา
ครอบ หนีโลก ไม่ประหลาดที่สาวกธรรมกายนำ
สงสาร โดนหลอกต้มตุ๋นเปื่อยและถึงไหนได้ง่ายตาย

จิตว่างไม่มีทางลัด

งานปฏิรูปศาสนาพุทธ พ่อครูสมณะโพธิรักษ์
นำพาชาวอโศกให้มาปฏิรูปการถือศีลให้เป็นอธิศีล
เกิดอธิจิต ให้เป็นสมาธิต่อเนื่องยั่งยืน ไม่ใช่ถือกัน
แค่วันหนึ่งคืนหนึ่งแล้วจบ หมดพันธสัญญาต่อกัน
วันหน้ามาเจอจะเจอ ค่อยรับศีลต่อศีลกันใหม่ ถือๆ
วางๆ ไม่ยอมตั้งมั่นให้ถึงใจซักที

ท่านองเดียวกับพระ ทุกวันนี้ถือกันแค่วันยี่
๒๒๗ เลยยังไม่ทรงศีลได้ถึงไหน ชาติศีลหลัก
สำคัญอันเป็นธรรมนุญของพุทธ คือ จุลศีล มัชฌิม-
ศีล และมหาศีล

ประเด็นสมาธิอีกนั่นแหละ สัมมาสมาธิอัน
พระพุทธเจ้าตรัสรู้ประกอบด้วยมรรคองค์ ๗ จึง
คนละอย่างกับสมาธิฤๅษี หรือสมณะดาษเต็น ซึ่ง
หลงหลับตาจดขมจิตสงบนิ่งชั่วคราว

ชาวอโศกเข้าใจปฏิบัติสมาธิลิมตา อาศัยผัสสะ
กระทบ ด้รับกับกิเลสสดๆ ถูกฝาถูกตัว สามารถ
ลดละในชีวิตปกติโดยไม่ต้องหนีโลกไปไหน

ฝ่ายสวนโมกข์ซึ่งเฟื่องเรื่องปัญญาช่วยเบิก
ทางโลกุตระ ปัดกวาดไสยศาสตร์งมงาย เดรัจฉาน
วิชา พิธีกรรมศาสนาเนืองอกและเทะ นำเสนอ
ปรมัตถธรรมให้ชวนสนใจในหมู่ปัญญาชน

ท่านพุทธทาสเปิดมิติเจาะลึกหลักธรรมปรมัตถ์
ให้เกิดการวิจัยวิจารณ์ มีศัพท์ใหม่ๆ เช่น ตัวกู
ของกู จิตว่าง นิพพานทันตาเห็นเป็นปัจจุบันธรรม

อย่างไรก็ตาม คำสอนสวนโมกข์มักหมาย
ทำความเข้าใจ ใช้ตรรกะเหตุผลแม้จะเข้าใจได้
ลึกซึ้งไม่น้อย เสร็จแล้วทำสำเร็จได้ดังคิดหมายรู้
ประมาณไหนบ้าง ก็มีผลพ้ออาศัยปลอมประโลม
ปล่อยจิตวางใจ ไม่ยึดมั่นถือเหนียวช่วงหนึ่ง ไม่
ถึงกับจะแก้ต้นเหตุหมดปัญหาถาวร

ลัทธิจิตว่างพาให้เกิดช่องว่างตึ๊กิน ไม่กลัว
บาปกรรม ดิ่งเอียงไปข้างขาดสูญ บุญบาปไม่มี
ตัวตน กลายเป็นจิตว่างอันธพาล คนเลวๆ ชอบใบ
กล้าทำบาปสิ้นไหล

ปุถุชนจิตวุ่น ไม่ค่อยว่างเว้นราคะโทสะอยู่แล้ว
จะจิตว่างได้จริงจังยั่งยืน มันต้องเจริญมรรคทั้งเจ็ด
ให้เกิดสัมมาสมาธิเป็นองค์ที่ ๘ เป็นองค์รวมปฏิบัติ
ตัดตัณหาให้หมดปัญหาค่อยเป็นไป

สวนโมกข์ไม่ชดในการนำพาปฏิบัติ ทั้งขาด
สนามแม่เหล็กระบบหมู่มวลมิตรดี สหายดี อัน
เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของศาสนาพุทธ

เมื่อไม่พร้อมพร้อมหลังบริษัททั้งอุปาสก
อุบาลิกา กระบวนการกลุ่มไม่แน่นอนหาแข็งแรง
รองรับมากพอ สำนักสวนโมกข์หลังสิ้นท่าน
พุทธทาส จึงขาดพลังหมู่มวลสืบสานอุดมการณ์
จำต้องอ่อนด้อยถดถอยไปตามเหตุปัจจัยโดยธรรม

ข้อสังเกตสำคัญ อุปมาท่านพุทธทาสสามารถ
ชี้ดวงจันทร์ใสกระจ่างในเงาไม้ชัดแจ้ว แต่คนได้
เพียงชมเงา ไม่อาจเข้าถึงดวงจันทร์นั้นได้เลย

หรือเปรียบให้ตื่นขึ้นมาอีกหน่อย ท่านสอน
ธรรมสุดเลิศ เหมือนชี้ยอดเขาสูงลิบ แต่ไม่ทันสอน
มรรคปฏิบัติตั้งแต่ตื่นเขา ต้องฝ้าดวงปรากฏพวงพวง
นานาสัตว์ร้ายเลื้อยคลานอย่างไรโฉนด..

มัทศจรรย์บรรลุดธรรมตามลำดับเหตุปัจจัย

ปฏิบัติตามพ่อครูโพธิรักษ์พาทำ ไม่มีทางลัด มีแต่
ทางตรง และเส้นตรงนั่นแหละเป็นเส้นสั้นที่สุดแล้ว

วิถีพุทธไม่เหมือนฤๅษี หนีเข้าป่าปลีกเดี่ยว
ส่วนอโศกพาอยู่เป็นหมู่กลุ่มชุมชน บำเพ็ญ
ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่านไปด้วยกัน หมายตาม
อรหันต์ด้วย พร้อมช่วยงานโพธิสัตว์เสร็จสรรพ

สมณะ ญาติธรรม ใช้ชีวิตร่วมสังคัมโลภียชน

โดยทวนกระแสโลกีย์ ทั้งสร้างสังคมโลกุตระไปด้วย
ใคร ๆ ก็รู้ว่า ปฏิบัติดีดีกิเลสมันยากแสนยาก
มองโลกในแง่ลบมันจะหมดแรงชะก่อน แท้จริง
หากใจเร็วด่วนได้ อยากรบรลฉับพลันมันฝันเพื่อง
แน่นอน เราอ่อนบารมี จะไปเลียนแบบผู้แก่กล้าไม่ได้
กิเลสตัณหาต่อให้ยากหนัก มันแบ่งตัดทีละ
อย่างทีละน้อย ถอยเป็นที่ละนิดก็ยั้งได้ อโคกสอน
ติดอะไรเล็กอันนั้น ค่อย ๆ ลดน้อยถอยลงจากการ
หลงติดเลือดเนื้อสัตว์ เหล้ายา ฯลฯ

ปหาราทสสูตร เปรียบธรรมวินัยพุทธเหมือน
มหาสมุทรชายฝั่งราบเรียบเอียงลาดต่ำไปตามลำดับ
โลกุตรธรรมจึงสามารถศึกษาปฏิบัติโดยลำดับ
กระทั่งเก็บเกี่ยวผลไปตามลำดับ ผ่านระดับหยาบ
กลาง ละเอียดย ในแต่ละเหตุปัจจัย กิเลสติดมเสพยา
ร้อยแปด ททยอยจัดคิวเชือด

ลำดับโลกอันควรทวนกระแสโลกีย์ขึ้นไป
ตั้งแต่โลกอบายมุข กามคุณ โลกธรรม เรียงไป
จนถึงโลกอัตตามานะทิฐิ เป็นต้น

ตัวอย่างลัทธิธรรมกาย ถึงจะพาถือศีล เว้น
ขาดอบายมุขหยาบ ๆ ก็ยังยากที่จะเข้าใจถือศีลให้
เป็นอริศีล เพื่อยกระดับจิตให้เป็นอริจิต หรือสมาธิ
เขาไม่มีภูมิสัมมาทิฐิเช่นว่านี้เลย

เรียกว่าถือศีลเพียงพื้นฐานให้ดูดี มีระเบียบ
สะอาดกายวาจาไปด้วยกันได้ ภาพสวยผิวผืน
พอถึงสมาธิต้องมานั่งเพ่งหลับตา มโน
วาดภาพดวงแก้วใสแจ๋วแถวสองนิ้วเหนือสะดือ
พิลึกกึกก็คือธรรมกายนอกพุทธ

สมาธิธรรมกาย แทนที่จะพาลละกิเลสตัณหา
ตัดภพชาติโลกธรรม ตรงกันข้าม ผ่าพายุกรวย
ด้วยการลงทุนซื้อสวรรค์วิมานบำบูนุ การลงทุนมี
ความเสี่ยง คือ เลี้ยงนรกไม่พินแน่ ๆ เมื่องานเลี้ยง
ในฝันต้องเลิกรา ได้เวลาตกสวรรค์ลม ๆ แล้ง ๆ

มาดแมนไม่รับจัดหนักปฏิรูปศาสนาธิราช
บาง พระอลัชชีเบ้งๆที่แอบแฝงในอาณาจักร
ธรรมกาย ไล่เรียงไปถึงพวกสมเด็จพะเหลอใน
มหาเถรสมาคม ฐานใหญ่ของคณะสงฆ์ไทย

มิฉะนั้น ชาวพุทธจะหมดสิ้นศรัทธารามเสียด
ก่อนจะทันปฏิรูปตัวเอง เพื่อเชื่อฟังพระพุทธเจ้า

เอาคำสอนมาทำตาม ตามที่ พล.อ. ประยุทธ์
ประกาศดั่ง ๆ ฟังกันให้ชัด ๆ

มาถึงวันนี้ ลัทธิธรรมกายไม่น่าสงสัย เป็น
มีฉนสมาธินกริตพุทธแท้ ๆ

สำหรับสวนโมกข์ ท่านสอนดีให้อยู่ในศีลใน
ธรรม สะอาด สว่าง สงบ ขวนผู้ใฝ่ธรรมสนใจ
ศึกษาลัทธิธรรมลิกซึ่ง ตรงกันข้ามกับลัทธิธรรมกาย
พารวยล้นบำบูนุนำสังเวช

ถึงกระนั้น ธรรมะดี ๆ มีละเอียดยล้าลิก ต้อง
เข้าใจใช้ให้ถูกกาลเทศะ ภูมิฐานะแต่ละคน

อย่างจู่ ๆ จะยึดหลักปล่อยวางตัวกูของกูทันที
มันคงยุ่งแน่ ๆ เช่น เดินแก้ผ้ากลางถนนคนไม่จับว่า
บ้าได้อย่างไร

หรือบางคนคุยโม้ ผมดูตบหูรีด้วยจิตว่าง มันฟัง
ไม่ขึ้นเลย จิตว่างจริงจะไปดูหาสวรรค์ที่ไหนทำไม
ดังนั้น คนจะเข้าถึงปรมัตถ์จิตว่าง ต้องรู้ทัน
สมมติลัทธิจะด้วย จะละตัวกู ของกู ปล่อยออกได้
แค่ไหนยัง หรือจะลดละอึดตา รู้จักตัดทอนลัทธิกาย
ทิฐิลงก็มากน้อยแล้วยัง

หรือข่าวของทองเงิน ยังหวงแหงนกอบโกย
ไม่รู้จักพอ ของนอกกายแท้ ๆ ยังยึดเป็นของกู
ท่างหายจากตัวกูชนิดหนอยก็ไม่ได้ เตือดตาลเป็นพิน
ไฟ แล้วจะไปลดอึดตาตรงไหนได้เมื่อไหร่?

สรุปแล้ว ปฏิบัติธรรมต้องเข้าใจทั้งรูปธรรม
และนามธรรม กายกับใจ จะหลงท่องคาถาเดียว
จะชูธงคาถาเดียว ทำจิตว่างไม่ยึดมั่นถือมั่น แล้ว
ฝันจะหลุดพ้นฉับพลัน ไม่หลงติดอบายมุข กามคุณ
โลกธรรมใด ๆ ทั้งสิ้น มันเป็นไปได้ดอก ขอบอก

สู้หันมาทำตามพระอรหันต์ทีละอย่างสองอย่าง
เป็นอรหันต์ในหมู่ย่าง ไก่ย่าง ลูกชิ้น เหล้ายา
ปลาปิ้ง หลงเสพติดนั่นโน่นนี่ ลดละเว้นขาดเป็น
ไท เท้ากับเป็นอรหันต์แต่ละเรื่อง จิตว่างบางเบา
ไม่เมามันอะไรบ้าง เท้ากับเดินหน้าตามรอย
อรหันต์ สำเร็จไปตามสวนที่วิมุตติหลุดพ้นนั้น ๆ

เหตุปัจจัยต่าง ๆ อันหลงติด กิเลสอยู่กับปาก
อยากอยู่กับท้อง ต้องโทษตัณหาพาไป ลดน้อยถอย
ลงเมื่อไหร่จะถึงนิพพาน ฐานจิตอรหันต์ย่อย ๆ ททยอย
เอื้อมถึงทีละอย่างย่างก้าว นิพพานะ ปัจจัย โหตุ ๘

บทเรียนจาก.....ชีวิตเม เอวัง !!

๑. ต่อให้สวดมนต์เป็นล้าน ๆ จบก็ช่วยอะไรไม่ได้ ถ้าไม่กลับตัวกลับใจทำในสิ่งที่ถูกต้อง

๒. โศกจากการแสวงหาความร่ำรวย ตายด้วยชีวิตเม ไป่จรวย(หลอกลวง)

๓. เจ้าลัทธิทำงานตัวตายเพราะ แพ้ไม่ได้ ผิดยังไง ๆ ก็ไม่ยอม

๔. เมื่อจำฝูงเดินคด ก็เลยคดกันทั้งฝูง สุดท้ายตายยกแก๊ง

การเป็น “ครู” ฝึกหัด
ทำให้เข้าใจลึกซึ้งขึ้น
ถึงความเหนื่อยหนัก
ของครู
ที่ต้องดูแลเด็ก ๆ

สวรรค์เทียม คือ มุ่งไปรวย สวรรค์แท้ คือ มุ่งมาจน

ต้นเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ฉันได้ไปช่วยงานค่าย “**ทำดีเพื่อพ่อ**” เพื่อเตรียมงานพุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๔๑ ของนักเรียนสัมมาสิกขาชั้น ม.๑ จาก ๘ แห่ง จำนวน ๘๒ คน

ฉันได้รับมอบหมายหน้าที่จัดทำบูรณาการการศึกษาทั้ง ๘ สาระวิชาให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตในค่ายและในสถานการณ์บ้านเมืองปัจจุบัน

นับเป็นเวลา ๒ ปีแล้วที่ชาวภูผาฟ้าฟ้าได้จัดค่ายให้แก่ นักเรียนสัมมาสิกขาของชาวอโศก ส่วนฉันเพิ่งช่วยงานได้ ๑ ปี เพราะติดภารกิจการเรียนปริญญาโทในปีแรก แต่เมื่อลงตัวแล้วก็จัดสรรเวลามาช่วยงานต่อเนื่อง จึงได้รับประสบการณ์ด้านการจัดการศึกษาแบบบูรณาการตามหลักปรัชญาของสัมมาสิกขา “**ศีลเด่น เป็นงานชาวยุวิชา**” จากการรับหน้าที่ฝ่ายวิชาการนี้เอง

การบูรณาการ ๘ สาระวิชานั้น ฉันเริ่มที่หลักสูตรชั้น ม.๑ แล้วนำตัวชีวิตของกระทรวงมา

ประยุกต์ดัดแปลงให้เข้ากับวิถีชีวิต วิธีการศึกษาแบบชาวอโศก เพื่อให้ตอบโจทย์ทั้งภายใน คือ “**บ้าน วัด โรงเรียน**” และภายนอกคือ ให้เป็นไปตามสมมุติโลก ตรงตามระเบียบ ข้อบังคับของกระทรวงศึกษาธิการที่กำหนดให้

โดยที่เรายึดแก่นของค่าย “**ทำดีเพื่อพ่อ**” คือการน้อมนำพระราชประวัติ พระราชกรณียกิจของในหลวง รัชกาลที่ ๙ ผู้ทรงเป็นพระบรมครู และทรงมีพระอัจฉริยภาพในทุก ๆ ด้าน มาถ่ายทอดลงสู่วิชาต่าง ๆ ให้น้อง ๆ นักเรียนได้ศึกษา ได้เข้าใจแนวทางการทรงงาน และได้ซึมซับพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ของพ่อหลวงไทย

ตลอดจนมีการสอดแทรกบูรณาการในการเตรียมงานพุทธาภิเษกฯ ให้น้อง ๆ รู้จักความหมายของงานพุทธาภิเษกฯ เข้าใจถึงปาฏิหาริย์ของพุทธว่าเป็นอย่างไร และวัตรปฏิบัติในงานพุทธาฯ เพื่อให้เข้าถึงความเป็นพุทธแท้

เรามีเวลาในการจัดทำชั่วโมงบูรณาการทั้งหมด ๓-๘ ชั่วโมง ที่จะนำเข้าสู่การเรียนรู้แบบบูรณาการที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตจริงของเขา โดยมีการรวบรวมจัดทำเป็นรูปเล่มบูรณาการ มีการนำเสนอหน้าชั้นเรียน เพื่อฝึกทักษะการสื่อสาร การสังเคราะห์ห้องความรู้ที่ได้รับจนสามารถถ่ายทอดสู่ผู้อื่นต่อไปได้

นอกจากนั้นในค่าย “ทำดีเพื่อพ่อ” นั้นยังมีอีกหลากหลายกิจกรรมที่ได้รับความร่วมมือ ร่วมใจจากครูสัณมาลีภรรยาของชาวอโศกทุกแห่ง รวมไปถึงถึงพี่ศิษย์เก่าจากหลายโรงเรียนที่รับภาระในการดูแลน้องๆ เป็นครูและพี่เลี้ยงประจำกลุ่ม นำลงฐานงาน คอยอยู่ดูแลใกล้ชิด เป็นมิตรดี สहाยดี ไม่ให้เด็ก ๆ ทำผิดศีล และผิดกฎระเบียบ

การที่ฉันได้มาฝึกฝนทำหน้าที่เป็น “ครู” ฝึกหัดทำให้เข้าใจลึกซึ้งซึ่งขึ้นถึงความเหนื่อยหนักของครูที่ต้องรับภาระในการดูแล ระวังระวังภัยจากกิเลสให้เด็ก ๆ ซึ่งแน่นอนว่าการต้องฝึกใจหรือฝึกกิเลส นั้นเป็นสิ่งที่ทำได้ยากกว่าการทำตามใจ (กิเลส) ครูจึงต้องพบปะกับกิเลสน้อยใหญ่ของเด็ก ๆ อยู่เสมอ

ฉันว่างานสร้างคนเป็นงานที่ได้ทั้งประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน ประโยชน์ตนคือ ได้ลดกิเลสตัวเอง เพื่อจะเอื้อมเอื้อเอื้อกว้างให้กับกิเลสผู้อื่นได้สลายลง อย่างไม่เร่าร้อน แต่ด้วยความสุภาพ สงบ (จากกิเลส) และประโยชน์ท่านคือการฝึกให้เวลา ให้ความเข้าใจ ให้อภัย ไม่ถือสา เป็นการได้ให้ความสงบเย็นแก่ผู้อื่น และแก่สังคมต่อ ๆ ไป

แต่ก็เป็นงานหินเช่นกัน เพราะการลดกิเลสทำได้ยากกว่าการเพิ่มกิเลส เหมือนกับที่หลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ที่สอนให้มุ่งมาจน ฝึกลดละ เสียสละ แบ่งปัน เป็นคนจนมหัสจรรย์ ฝึกไม่ใช้เงิน ซึ่งสวนกระแสกับทางโลกีย์ที่สอนให้คนมุ่งไปรวย ให้หาเงินเยอะ ๆ หาความสุข บำเรอกิเลสเยอะ ๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากกว่า เพราะถูกกิเลสคน กิเลสได้อาหาร ทำให้กิเลสพองโตจนหลงว่านี่แหละคือความสุข แต่แท้จริงแล้วมันเป็นสุขที่ฉาบหน้าไปด้วยทุกขระทมมหาศาลในภายหลัง

ยังมีเหตุการณ์ของวัดตั้งแถวคลองสามก็ยิ่ง

สะท้อนให้สังคมเห็นภาพของสวรรค์ลวงเด่นชัดยิ่งขึ้น เหมือนกับการสะกดจิตคนให้หลงความสุข หลงความรวย หลงสวรรค์ ซึ่งเป็นภาพลวงตาทั้งสิ้น แต่ทว่ามนุษย์ผู้มีความติดสุข ติดความสบาย หลงบุญ หลงความร่ำรวยเงินทอง หลงความยิ่งใหญ่เลิศหรูอยู่เป็นทุนเดิมก็ต่างพร้อมเดินหน้าให้หลอกอย่างเต็มใจ ดูการหลอกล่อเด็กด้วยขนมหวาน เป็นการสะกดจิตเด็กด้วยบริโภคนิยมให้หลงติด ซึ่งสวนทางกับคำสอนของพระพุทธเจ้าที่สอนให้สาวกของท่านละ หน่าย คลาย ตั้งตนอยู่บนความลำบาก กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง

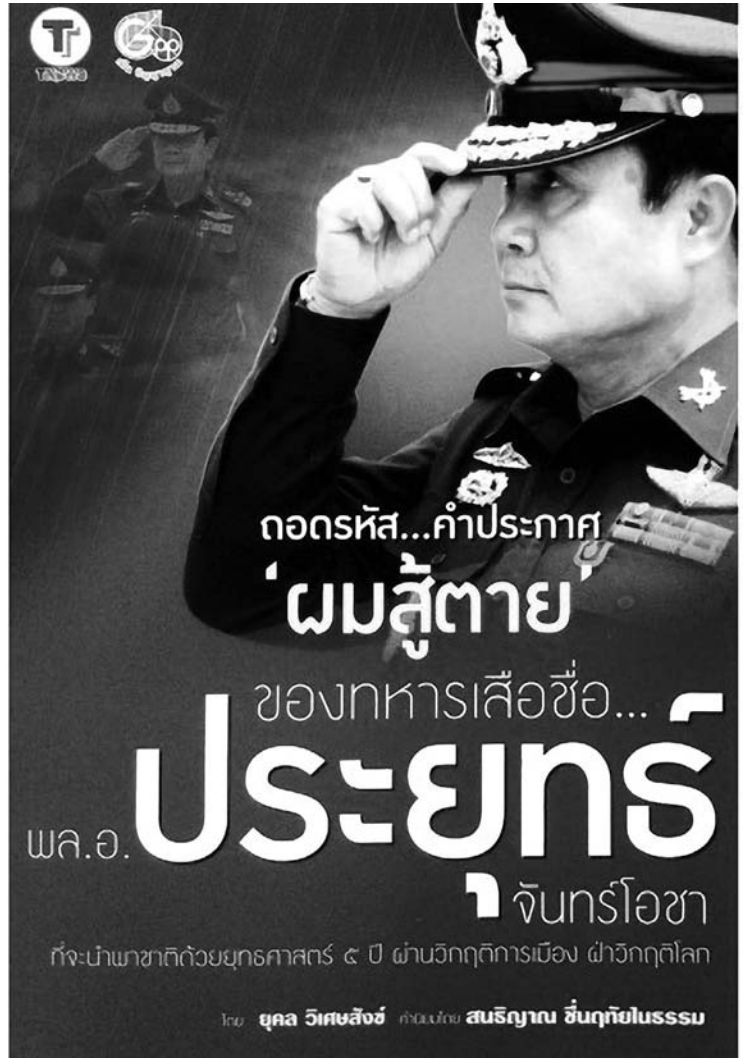
ฉันรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เดินบนเส้นทางแห่งความจนตามที่หลวงปู่สมณะโพธิรักษ์พาเดิน พาปฏิบัติ ซึ่งหนทางไม่ได้สวยงาม เหมือนกับที่มีคนบอกว่า ทางสู่สัณมาลี หรือทางสูนิพพานไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ เพราะกลีบกุหลาบนั้นแหละคือกิเลสที่แฝงไว้ ความสบายนั้นแหละคือสวรรค์ลวงตา เพราะ**แท้จริงแล้ว “ความสุข” นั้นไม่มีจริงเลย มีแต่ “ความทุกข์” มากหรือน้อยเท่านั้น ที่เป็นความจริง** คนจึงอยากเดินบนกลีบกุหลาบหรือกลีบดอกไม้ที่สวยงามเป็นส่วนใหญ่!

การมาฝึกความอดทน ฝึกฝึกใจไม่ทำตามกิเลส ฝึกไม่เรียกร้อง ฝึกไม่ใช้เงิน ฝึกกินน้อยใช้น้อย เพื่อมีเหลือไว้แบ่งปันผู้อื่น ไว้จุนเจือสังคม ฝึกเป็นผู้มีวาระ ๙ เลี้ยงง่ายบำรุงง่าย แต่ไม่มั่งงาย คือขั้นตอนแห่งการปฏิบัติธรรมตามแนวทางคำสอนของพระสัณมาลีพุทธเจ้า ซึ่งสิ่งที่เราควรทำก่อนสิ่งอื่นใด คือการมาลด มาละ มาฝึก มาฝึก มีใช่ การมาเพิ่ม มาเอา มาสบาย มาตามใจตน ซึ่งเป็นมิจฉาทิฐิที่ล้วนแล้วแต่พาเราไปสู่วิถีแห่งความฉิบหายในท้ายที่สุด

สิ่งที่ทำได้ยาก คือการมาลดกิเลส แม้ฉันจะทำได้บ้างไม่ได้บ้างตามภูมิของตัวเอง แต่ด้วยความอบอุ่นของครอบครัวสาธาณโภคิที่เป็นมิตรดี สहाยดี และมีพร้อมด้วยสังคมสิ่งแวดล้อมที่ดี ทำให้ฉันมั่นใจว่าชีวิตนี้จะไม่มัววันตกต่ำหากยังพากเพียรพยายามปฏิบัติตามคำสอนของครูบาอาจารย์ที่สัณมาลีภรรยา และมุ่งสู่ความจนตลอดไป. ☐

ข้าพเจ้าอยากจะเติมพันลักรั้ง
แต่นักสู้ผู้กล้าท่านนี้
ข้าพเจ้าเชื่อในความจริงใจ-
ตั้งใจ-เสียสละ
หากเป็นจริงขอให้ข้าพเจ้าเกิดใหม่
สัก ๗ ชาติ
ขอให้พบแต่ความสุข-ความเจริญ
แต่หากไม่จริง
ขอให้ข้าพเจ้าพบแต่ความยากลำบาก
ชีวิตไม่มีความสุขตลอดชาติ
ตลอดไปสัก ๗ ชาติ!
ท่านใดจะเติมพันกับข้าพเจ้าบ้าง?

นักสู้ผู้กล้า...ประยุทธ์ จันทรโอชา

วันเวลาเหมือนสายน้ำ...ไม่มีไหลกลับ
บางคนเริ่มเสื่อมศรัทธา..ในผู้นำ
แต่หลาย ๆ คนกลับเลื่อมใส...นับถือ ๆ..มากยิ่งขึ้น!
นี่แหละผู้นำแห่งบุรีรัมย์..กล้า..กล้าคิด..กล้า
ตัดสินใจ!
นี่แหละผู้นำแห่งบุรีรัมย์..ที่เอาภาระ..ไม่ตัดช่อง
น้อย เอาตัวรอดเป็นยอดเดียว
อ่านไปได้ ๒-๓ บรรทัด บางคนเลือดพุ่งออก

จากอก...หมั่นไส้..ไม่เอาไหน!

โลกเราก็เป็นเช่นนี้ สองคนยลตามช่อง คน
หนึ่งเห็นโคลนตม อีกคนเห็นดวงดาวอยู่พราวพราย!
เกิดมาชาตินี้ ใครๆเขาชมกันทั่วบ้านทั่วเมือง
แต่เราใจไม่ยินดี..ไม่ชื่นชม แถมยังดูหมิ่นดูแคลน!
ทำกรรมอะไรหนอ ชาตินี้ถึงไม่ชอบคนคนนี้?
หากให้ความเป็นธรรม ต้องมองทั้ง ๒ ส่วน
ท่านมาแล้วได้ทำอะไรดี ๆ บ้าง?
ทำอะไรแย่ ๆ บ้าง?

**หยิบตาซังมาตวงวัด มาให้น้ำหนัก ค่อย
ตัดสิน!**

ต่อไปเตรียม**อ้วกครั้งที่ ๒** เพราะข้าพเจ้าจะ
สรรเสริญนักสู้ผู้กล้าท่านนี้...

มงคลสูตรเริ่มบทที่ ๑ อย่างคนคนพาล บทที่ ๒
ให้คบบัณฑิต เป็นลัทธิธรรมล้ำเลิศ

ชีวิตดี ชีวิตพึ่งพาบกก็เพราะเรื่องนี้ ๆ

แต่ “บุคคลผู้ควรบูชา” ควร “เคารพกราบ
ไหว้” ในชีวิตของเรามีสักกี่คน?

ในแฟ้มประวัติชีวิตส่วนตัวบุคคลผู้ควรบูชา
ข้าพเจ้าบรรจุชายผู้นี้ลงในแฟ้มล่าสุด!

ต่อไปโปรดเตรียมอ้วกครั้งที่ ๓!

ถ้าชายผู้นี้ไม่ออกมาหาญกล้าเอาภาระ “ผม
ขอยึดอำนาจ” สงครามกลางเมืองอาจระเบิด
ขึ้นในไม่ช้า

คนในบ้านเมืองแตกแยก นักการเมืองยุแห่
ให้คนไทยเกลียดชังกัน

ประเทศซีเรียเป็นตัวอย่างให้เห็น ๆ

เตรียมอ้วกครั้งที่ ๔!

ก็ทั้ง ๆ ที่รู้ ทั่วโลกเขายึดมั่นถือมั่น “การเลือก
ตั้ง”

หากปฏิวัติ ทั่วโลกเขาย่อมประณามหยามหยัน
การปกครอง การบริหาร จะต้องเต็มไปด้วย
อุปสรรคสารพัด

แต่ชายผู้นี้ยอมตัดใจ กัดฟันลุยลึบลึก

เตรียมอ้วกครั้งที่ ๕!

การมาบริหารประเทศ มิใช่แสวงหาความสุข
แต่คือภาระอันยิ่งใหญ่

คือการแบกน้ำหนักมหาศาล

ชีวิตคนนับล้าน เราเป็นผู้รับผิดชอบ

ความสุขส่วนตัวต้องตัดทิ้ง

ความสุขของครอบครัวต้องขึ้นหิ้ง

เป็นคุณจะทำล้ามัย?

เป็นคุณจะทำล้ามัย?

เตรียมอ้วกครั้งที่ ๖!

ใจไม่ถึง ใจไม่เด็ด ย่อมไม่กล้าปฏิวัติ..

ท่ามกลางสิ่งปฏิทูลเนาเหม็น ควันพิชชรอบตัว

ก็ไม่นำพา!

มองไปที่ประชาชน จะหวังอะไรจากเขา
เหมือนเรากระโดดไปช่วยเด็กจมน้ำ

ประโยคแรกที่แม่เขาเอ่ย “รองเท้าอีกข้างของ
ลูกฉันอยู่ที่ไหน?”

ประชาชนบางคนก็เหมือนกระต่ายนอนใต้ต้น
มะพร้าว พอหล่นลงมา กระต่ายก็ตกใจตื่น เทียว
โพนทะนา ฟ้าถล่ม...

ประชาชนบางคนก็ได้แต่ทำตัวเป็นกรรมการ
ประกวดนางงาม วิจารณ์ได้สารพัดสารเพ เขาเกิด
มาเพื่อวิจารณ์อย่างเดียว

ประชาชนบางคนเลี้ยงแกะอยู่ดี ๆ ก็ชอบวิ่งไป
ที่หมู่บ้าน ตะโกนลั่นทุ่ง “หมาป่ามาแล้ว ๆ”

ประชาชนนิสัยย่ำอย่างนี้ แต่ชายผู้นี้ก็ยังมีใจ
“เอาภาระ”

เตรียมอ้วกครั้งที่ ๗!

บ้านเมืองเต็มไปด้วยมลพิษ **ความเห็นแก่ตัว
ของนักการเมือง** แปลงกายเป็นคนเลี้ยงหมู

ดูเหมือนเอาใจใส่ ดูเหมือนรักเอ็นดู

แต่จบลงที่ขายให้โรงฆ่าสัตว์!

นักการเมืองบางคนโลภะบังจจริต กินสินบาท
คาดสินบน ทุกโครงการขอค่าน้ำร้อนน้ำชา

แก้กฎหมายเอื้อประโยชน์พวกพ้อง

ใช้กฎหมายกลั่นแกล้งฝ่ายตรงข้าม

เหยียบโหดขนาดนี้ แต่ชายผู้นี้ก็กล้าทำรบ!

ข้าพเจ้าอยากจะได้มพันสักครึ่ง แต่นักสู้ผู้กล้า
ท่านนี้

ข้าพเจ้าเชื่อในความจริงใจ-ตั้งใจ-เสียสละ
หากเป็นจริง ขอให้ข้าพเจ้าเกิดใหม่สัก ๗ ชาติ ขอ
ให้พบแต่ความสุข-ความเจริญตลอดชีวิต

แต่หากไม่จริง ขอให้ข้าพเจ้าพบแต่ความยาก
ลำบากตลอดชีวิต ทำงานพบอุปสรรค ครอบครัว
บริวารบุตรหลานมีปัญหา

ชีวิตไม่มีความสุขตลอดชาติ ตลอดไปสัก ๗
ชาติ!

ท่านใดจะเติมพันกับข้าพเจ้าบ้าง?

๓

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

• สมณะโพธิรักษ์ •

: ทวยณะ เวทนาเย เอกสโมสธนา ภวันติ)

• ต่อจากฉบับที่ ๓๑๙

ฉบับที่แล้ว ๓๑๙ เราได้วิจัยลึกเจาะละเอียดลงไปหาเนื้อจริงรากแท้ของคำว่า “ปัญญา” มันหมายถึง “ความรู้” หรือยิ่งเรียกว่า “ความฉลาด” ก็ยิ่งชัดยิ่งตรงถูกต้องนั้น มันเป็นไฉน? มันเกิดจากองค์ประกอบอะไรบ้าง? แตกต่างจาก “เฉกะหรือเฉโก” ที่หมายถึง “ความฉลาดเฉลียว” ของปุถุชนทั้งหลาย ทั้งปวงอย่างไรกันแท้ ๆ?

ในศาสนาพุทธถ้า “ธาตุรู้” พัฒนาเจริญขึ้น ๆ เข้าขั้น “ฉลาด” ที่เป็น “ความฉลาด” เรียกได้ว่า “ปัญญา” นั้น ต้องเกิดอย่างมี “สัมผัส” ของ “รูปกับนาม” ต้องมี “กาย” ซึ่งนั่นก็คือ “ธรรมะ ๒” ที่มีปฏิภเวศต่อกันอยู่

จะเป็น “ธาตุตัวเดียว” หรือเป็น “ธรรมะเดียว” ที่ชอบใช้คำเรียก “เบ็ยบาลี” กันไปว่า “ผุดเกิด” หรือมีอะไรโผล่ขึ้นเอง โดยไม่มี “เหตุ” ไม่มีที่ไปที่มา ไม่มีอิทัปปัจจยตา ไม่มีสัมผัสภายนอกเชื่อมต่อเข้ามาภายใน นั่นไม่ใช่ “สัมมาทิฏฐิ” แบบพุทธ

หรือแม้มีผัสสะภายนอกก็เถอะ แต่การปฏิบัติไม่มี “ธรรมวิจัยในธรรมะ ๒” (เทว ธัมมา) แล้วจัดการฆ่าเฉพาะ “กิเลส” ใน “ธรรมะ ๒” ด้วย “ปหาน ๕” ให้เหลือแค่ “ธรรมะ ๑” ไม่ได้ ก็ไม่ใช่ “ปัญญา” ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริงตามความเป็นจริง” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐

ซึ่งมีความละเอียดเป็นลำดับอย่างนำมหัศจรรย์ยิ่งของทฤษฎีแบบพุทธ

พุทธแท้ปฏิบัติจะสามารถกำจัดกิเลสใน “ธรรมะ ๒” ให้ดับสำเร็จลงได้ เหลือ “ธรรมะ ๑” บริบูรณ์ ด้วย “ปหาน ๕” อย่างเป็นลำดับลาด ลุ่ม เรียบ ไม่มีขรุขระ เหมือนฝั่งทะเล (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ ปหาราทสูตร)

ซึ่งมีที่ตั้งแห่งการปฏิบัติ คือ “เวทนา” นั้นเอง โดยมีสัมผัสเป็นปัจจัยของ “รูปกับนาม” เวทนาจึงจะ “มี” (ปฏิจตมุปบาท)

เพราะถ้าไม่มี “สัมผัสเป็นปัจจัย” ก็ไม่มี “ที่ตั้ง” (ฐาน) ให้ปฏิบัติได้เลย เพราะ “เวทนา” ไม่มี แม้จะมี “ธาตุรู้” ของเราเป็นประธาน

ปกติคนเราทุกคนก็มี “เวทนามกับธาตุรู้” ที่เป็นประธาน อันหมายถึง “กาย” นี้เอง อยู่ตลอดการปฏิบัติ (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑-๕๐)

โดยมี “สัญญา” กำหนดรู้ ชนิดที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง สัมผัสทุกสภาวะทั้งนอกและใน ตลอดสายตามลำดับหยาบ-กลาง-ละเอียด

ต้องมี “ธรรมะ ๒” สัมพันธ์สัมผัสกันอยู่ เช่น ต้องเกิดจาก “ตากระทบรูป” นั้นเอง หูกระทบเสียง” นั้นเอง จมูกกระทบกลิ่น” นั้นเอง ลิ้นกระทบรส” นั้นเอง ทั้งกายที่กระทบสัมผัสภายนอก แล้วก็ “รู้อาการ” นั้นด้วย “ธาตุรู้” ได้นั้นเอง และกายที่กระทบสัมผัสภายใน แล้วก็ “รู้อาการ” นั้นด้วย “ธาตุ

รู้”ได้นั่นเอง จึงจะ“ฉลาด”เข้าขั้น“ปัญญา”ได้

ไม่ว่าจะอยู่ในขณะทำงานอาชีพ(อาชีพะ) อยู่ในขณะมีการกระทำทุกอย่าง(กัมมันตะ) อยู่ในขณะพูด(วาจา) ทั้งอยู่ในขณะนึกคิด (สังกัปปะ)ก็ต้องมี“การสัมผัส”กันของทวาร ๖” นั่นคือวัตถุภายนอก กับ“อายตนะ”ภายนอก แล้วเกิดนามธรรมภายใน ต้องกระทบกัน มี“อายตนะ”ภายในทำงานร่วมกันอยู่เสมอ (อายตนะ ๖) ด้วยกระบวนการของ“มรรค อันมีองค์ ๘” และพร้อมด้วย“โพชฌงค์ ๗”

โดยเฉพาะต้องมี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” และ“สัมมาทิฏฐิ” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงระบุไว้ใน“องค์ ๖”ของ“กระบวนการ”ที่จะเกิด “ปัญญา”ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘

“ความเฉลียวฉลาด”หรือ“ความรู้”ที่ถึงขั้นนับว่าเป็น“ปัญญา”จึงจะเกิดได้ ธรรมะของพระพุทธเจ้าจึงจะถูกต้องครบถ้วน จึงจะมีมรรคผลสัมบูรณ์

ซึ่งต้องมี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”เป็นกิจหรือหน้าที่สำคัญทำงานอย่างมีผล โดยมี“สัมมาทิฏฐิ”เป็นประธานของกรรมจึงจะมีผล ครบ“องค์ ๖” “ปัญญา”ถึงจะเกิดได้

และ“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”นั้นจะมีการแยกแยะวิเคราะห์ถึงขั้นเจาะลึก(analyse)เข้าไปในธรรมสัจจะกันทีเดียว ให้รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงกระทั่งถึงวิมุตตินิพพาน ปานนั้น

จะไม่ใช่ทำกันแค่ผิว ๆ ตื้น ๆ อยู่แค่ การสำรวจสอบสวนหรือแค่ได้สวนสืบสวน

เรื่องราว(investigation)เท่านั้น เป็นแน่แท้

จึงจะเกิด“ความรู้”หรือ“ความฉลาด” เข้าขั้นรู้แจ้งใน“ธรรมนิยาม ๕”กันได้ ทางทะเลรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”บริบูรณ์

ต้องถึงขั้นปานฉะนี้จึงจะสามารถรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงหยั่งถึงความละเอียดลึกล้ำของธาตุจิต(จิตนิยาม) ว่าแตกต่างจากธาตุพีช(พีชนิยาม) แตกต่างจากธาตุที่ยังไม่เป็นชีวะ ตั้งแต่ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม ไปกระทั่งอากาศ,ฤดูกาล, ดินฟ้าอากาศ,สภาพแวดล้อม,อุณหภูมิ,ภาวะร้อนเย็น,ไออุ่น แม้กระทั่งถึงขั้นความเป็น “ระดู”(เลือดที่เป็นระดู คือธาตุที่ไม่มีเชื้อชีวะแล้ว เป็น“อุตุนิยาม”แล้ว)ว่า เป็นธาตุอุตุ(อุตุนิยาม) อย่างไร? และเป็น“ธาตุ”ที่เกิดจาก“กรรม”(กรรมนิยาม) ที่สุด“ธาตุ”คือ ภาวะที่ทรงไว้ทรงอยู่ ซึ่งยังเป็นปรากฏการณ์ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ต้องสัมผัสจึงจะเห็น,ต้องสัมผัสจึงจะได้ยิน,ต้องสัมผัสจึงจะได้กลิ่น,ต้องสัมผัสจึงจะได้รส,ต้องสัมผัสจึงจะได้รู้สึก ภายนอก,ต้องสัมผัสจึงจะได้รู้สึกภายใน

ฉะนี้เองจึงจะต้องมี“ธรรมะ ๒”หรือ“กาย” คือ“รูปกับนาม”กระทบกัน สัมผัสกัน จึงจะสังเคราะห์กันขึ้นเป็น“ปัญญา”ขึ้นมาได้

จึงจะเกิด“กระบวนการ”(process)ของการปฏิบัติธรรมพุทธถูกต้องบริบูรณ์ มีมรรคมีผลอย่าง“สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ”สัมบูรณ์ขึ้นได้

“ความรู้”โดยเฉพาะที่เรียกว่า“ความฉลาด”จึงต้องเกิดจากการกระทบสัมผัสที่มีองค์ประกอบหรือองค์รวมของ“รูปกับนาม”ที่เรียกว่า“กาย” แล้วเกิด“ปฏิภิกขิยา”กันขึ้น มีสภาวะธรรมเป็น“รูป” เป็น“เวทนา” เป็น“สัญญา” เป็น“สังขาร” เป็น“วิญญาณ”

ผู้สามารถอ่าน“อาการ”ของ“รูป”ว่า ฉะนั้น ๆ คือ“รูป” อ่าน“อาการ”ของ“เวทนา”ว่า ฉะนั้น ๆ คือ“เวทนา” อ่าน“อาการ”ของ“สัญญา”ว่า ฉะนั้น ๆ คือ“สัญญา” อ่าน“อาการ”ของ“สังขาร”ว่า ฉะนั้น ๆ คือ“สังขาร” และอ่าน“อาการ”ของ“วิญญาณ”ว่า ฉะนั้น ๆ คือ“วิญญาณ” และ“จิต-เจตสิก”อื่น ๆ ทั้งหมด

จึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“สังขาร”

แล้ว“จัดการปรุงแต่งสังขารให้สัมมา”(อภิสังขาร) ผู้สามารถ“จัดการปรุงแต่ง”เป็นผล“สัมมาปฏิบัติ”ได้ นั่นก็คือ จัดการจนเกิด“บุญญาภิสังขาร” หมายความว่า มีผลของ“บุญเป็นส่วน ๆ”หรือมี“ส่วนบุญ”(บุญญาภิกขิยา)ในขณะที่ทำกรรมใด ๆ “บุญ”ยังไม่“จบกิจ”บุญ”จึงยังไม่สูญสิ้นไป”

แต่ถ้า“บุญ”ทำหน้าที่กำจัดบาปกระทั่ง“หมดสิ้น”ถาวรแล้ว“จบกิจ”ลงเมื่อใด “บุญ”นั้นก็เป็นอัน“ไม่มี”ในตนหรือ“สูญไปหมด” เพราะกำจัด“บาป”ก็ดี หรือ“กิเลส”ก็ดี หรือจะเรียกว่า“อกุศลจิต”ก็ตาม หมดสิ้นไปจากจิตตนแล้ว บริบูรณ์

นี่คือ “บุญญาปาปปริกษิโณ”

“บุญ”ก็เป็นอัน“ไม่มี”ในตนหรือ“สูญไปหมด” เพราะกำจัด“บาป”หมดสิ้นไปจากจิตตนแล้ว ก็เป็นอัน“จบกิจ”การปฏิบัติธรรม

“หมดสิ้นบุญหมดสิ้นบาป”ภาษาบาลีคือ “บุญญาปาปปริกษิโณ”

การทำกรรมนั้นก็สามารถเลิก“มิจฉาอาชีวะ ๕-มิจฉากัมมันตะ ๓-มิจฉา วาจา ๔-มิจฉาสังกัปปะ ๓”และสามารถ“ปรุงแต่งจิต”นั้นให้กิเลสหรือบาปลดละได้”ด้วย“ปัญญา”

การเกิด“ปัญญา”จะได้จริงหากปฏิบัติตาม“กระบวนการ”(process)ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้บริบูรณ์ทุกอย่าง

“กระบวนการ”นั้นมี“องค์ ๖”ได้แก่ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล-ธรรมวิชัย-สัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-สัมมาอาริยมรรคอันมีองค์ ๘”

นักปฏิบัติธรรมผู้สามารถปฏิบัติธรรมไป “ธาตุรู้”ของตนก็“รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง”ในรายละเอียดที่เป็นไปตาม“กระบวนการ”(process)ที่ตนปฏิบัติได้ผลชำระกิเลสจริง ดังว่านี้ ผู้นั้นก็จะมี“ธาตุรู้”เจริญขึ้น ๆ “ความรู้-ความฉลาด”อย่างนี้แหละ ที่ชื่อว่า“ปัญญา”

ฉะนั้นคือ กระบวนการ“องค์ ๖”เกิดผลตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘

ดังนั้น คำว่า“ฉลาด”จึงต้องหมายถึง

“ความรู้”ที่มี“กระบวนทัศน์”(paradigm)“สัมมา
ทิวฐิ”ก่อน แล้วจึงปฏิบัติตาม“กระบวนกร”
(process)ที่ประกอบด้วย“องค์ธรรม ๖”อัน
ได้แก่ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล-
ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิวฐิ-สัมมา
อารยมรรคองค์ ๘”

คนไทยก็เลยพากันหลงผิดว่า“ความรู้”
หรือ“ความฉลาด”ของปุถุชนทั้งหลายประดา
มีทั้งหมด เหมวว่าเป็น“ความฉลาด”ทั้งสิ้น

ก็จะเห็นว่ามันแตกต่างจาก“ความรู้”ที่ดี
“ความฉลาด”ที่ดี ของปุถุชนทั้งหลายประดา
มีที่เรียกในภาษาบาลีว่า“เฉกะหรือเฉโก”อย่าง
มีนัยสำคัญมากในการศึกษาศาสนาพุทธ

การจัดการ“บาป”หรือกิเลสนั้นต้องมี
พลังงานที่เป็น“บุญ” ซึ่งเป็นอำนาจพิเศษ
อย่างยิ่งชนิดหนึ่ง เกิดด้วย“การปรุงแต่งกัน
ขึ้น”เรียกว่า“อภิสังขาร” เรียกเต็มคำก็คือ
“บุญญาภิสังขาร” จึงจะเป็นพลังงานเข้าไป
ทำลาย “บาป”หรือ“กิเลส”ได้

“บุญ”ไม่ใช่“ทาน”

“บุญ”เป็นพลังงานที่มีหน้าที่มา“กำจัด
“กิเลสหรือบาปหรืออกุศล”เท่านั้น เสร็จแล้ว
ก็หายไปทันที ไม่เหลืออะไรอยู่เป็น“สมบัติ”

อาตมาก็คงจะพูดซ้ำแล้วซ้ำอีกวนอยู่
อย่างนี้อีกนานเท่านั้น อย่าเบื่อเลยนะ

ถ้านักศึกษาหรือผู้ปฏิบัติธรรมคนใด
ในศาสนาพุทธยังเข้าใจความเป็น“บุญ”หรือ

“ปัญญา”มีจณาทิวฐิอยู่ ก็ไม่มีวันจะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นวิมุติ”หรือ“นิพพาน”
เป็นแน่นอน

ขออย่าซ้ำซากอีกว่า

“ปัญญา”นั้นจะเกิดได้ ต้องประกอบ
ไปด้วย“องค์ ๖” ได้แก่ ปัญญา-ปัญญินทรีย์
-ปัญญาผล-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมา
ทิวฐิ-องค์แห่งมรรค ๘” ซึ่งเป็นหลักการที่
กำหนดไว้ชัดเจน แน่นนอน เป็น“ศาสตร์”ของ
พุทธศาสนาโดยเฉพาะ ไม่มีใน“ศาสตร์”อื่น
หรือไม่มีในศาสนาใด ๆ เลย นอกจากพุทธ

การทำ“ทาน”ที่ไม่เกิด“บุญ”ก็เพราะ
คนผู้นั้น“ทำใจในใจ”(มนสิกริต)ของตนเอง
ไม่เป็น มี“การทำใจในใจของตน”(มนสิการ)
เป็นอย่างอื่น ที่ไม่“กำจัดกิเลสหรือกำจัด
บาป”ของตนเลย ดีไม่ดีเพิ่มบาป-เพิ่มกิเลส

จึงไม่เป็น“บุญ”เลย ไม่ได้“บุญ”นั่นเอง
หรือชัด ๆ ก็คือ ทำ“บุญ”ไม่เป็นผลอัน
ใด เพราะทำ“บุญ”แล้วไม่มี“การลดกิเลส-ลด
บาป” จะทำทาน จะให้กำลังแรงงาน จะให้

ความรู้ให้ความคิดให้ความเห็นอะไรก็ตาม
ถ้าไม่เป็นการกำจัดกิเลสหรือกำจัด
บาป ก็ล้วนไม่เป็น“บุญ” หรือไม่ได้บุญเลย

ที่ว่าการทำ“บุญ”ก็ไม่ใช่การทำ“ทาน”
เพราะ“บุญ”(คือการชำระกิเลส)เมื่อผู้ใดทำ“บุญ”
สำเร็จผล นั่นคือ “กิเลสหรือบาป”ถูกกำจัด
ออกไปจากจิต หาก“กิเลสหรือบาปนั้น”ถูก

กำจัด แต่ยังไม่หมด ก็หมายความว่า “กิเลส หรือบาป” มีส่วนที่ถูกกำจัดออกไปบางส่วน จึงเรียกว่า “ส่วนบุญหรือส่วนแห่งบุญ” ภาษาบาลีก็ว่า ปุญญภาคิยา หรือปุญญภาค

คือลดกิเลสได้บางส่วน กำจัดบาปได้บางส่วน ยังไม่หมดไปทุกส่วนจนสิ้นเกลี้ยง

“ส่วนบุญหรือส่วนแห่งบุญ”(ปุญญภาค หรือปุญญภาคิยา) จึงคือ “กิเลสหรือบาปลดไปหมดไปบางส่วน” ไม่ใช่ได้สมบัติอะไรขึ้นมา

อย่าหลอกหลวง-หลอกต้มกันอยู่เลย

อย่าเอาคำว่า “บุญ” หรือ“ทำบุญ”แล้วจะได้ลาภยศสรรเสริญสุข หรือได้“กาม” ได้“อัตตา” หรือได้ภพ-ได้ชาติ หรือได้วิมาน สวรรค์ใด ๆ พระพุทธเจ้าไม่พาทำอย่างนั้น

“บุญ”ไม่ใช่“การได้” “บุญ”มีแต่“การเสีย”ออกไป ๆ ๆ ต่างหาก

“บุญ”ไม่ทำ“สมบัติ”เด็ดขาด

“บุญ”มีแต่ทำ“วิบัติ” หมดแล้วเลิกทำ ทำความเข้าใจดี ๆ นะ ไม่ใช่“ได้”อะไร!!

“บุญ”คือ“การลด-การทำให้หมดไป”

“บุญ”ไม่ใช่“การมีขึ้น-การได้”อะไรมา”

“บาปหรือกิเลส”คือตัวการที่ทำชั่วทำทุกข์ จึงต้องกำจัด“ตัวนี้”ไปให้สิ้นจากจิตใจ

เมื่อ“บาปหรือกิเลส”หมดจากจิตใจ พลังหรืออำนาจที่เรียกว่า“บุญ”ก็เสร็จกิจ “พลังงาน”ก็คือ“บุญ”ก็หมดไปหายไปทันที

ไม่มี“สมบัติ”ที่ได้มา หรือมีอะไรเป็น

“ตัวเป็นตน”ขึ้นมา มีแต่“บาปหรือกิเลส”สูญสิ้นไป”จากจิตของผู้ปฏิบัติ

ส่วน“จิต”ก็ไม่มี“บาปหรือกิเลส”อีก

“จิต”ก็ว่างจากบาปจากกิเลสนิรันดร์

“จิต”ก็มีแต่สะอาด-ว่าง-ปราศจากกิเลสเกิดกันอีกต่อไป นี่คือ“อรหันต์”แท้ ๆ

นี่คือ จิตว่าง-จิตสะอาด-จิตใส-จิตสว่าง-จิตปภัสสร-จิตบริสุทธิ์

“จิต”ไม่เอา“สมบัติ”อะไรอีกต่างหาก จิตไม่ได้อะไรมาเป็น“สมบัติ” มีแต่กิเลสหรือบาป,อกุศล“วิบัติ”ออกไปจากจิตใจ

การปฏิบัติที่หลับตาทำจิตใจให้นิ่งลง ให้หยุดปรุงแต่ง ให้หยุดคิดหยุดนึก ให้จิตอยู่เฉย ๆ ไม่ให้จิตมีกิริยาของจิตตามสามัญ

หรือทำให้“ไม่มีกรรม” หรือทำให้“กิริยามันหยุด” มันไม่มีการเรียนรู้สิ่งที่กำจัดออกแล้วกำจัดทำลายส่วนนั้นสิ่งนั้นออกไปให้หมดสิ้นเกลี้ยง โดยไม่มีจิตจะ“วิจัยกรรม” ก็ไม่รู้จักกิเลสเลย เอาแต่สะกดจิตเข้าไป ๆ ๆ

“ธรรมวิจัย”ไม่มี จิตไม่ได้วิจัย มีแต่มุ่งสงบ มุ่งหยุด ๆ ๆ ๆ ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวกิเลส” ซึ่งเป็น“สักกายะ” เป็น“กิเลสตัวแรก” เป็น“สังโยชน์”ตัวที่ ๑ แท้ ๆ ก็ยังไม่รู้จัก แล้วจะได้กำจัดกิเลสกันเมื่อไหร่?

การ“กำจัดกิเลส” จึงต้องมีอาการของ“กรรม” ของ“กิริยา”ให้เห็น ว่า แตกต่างไปจาก“จิต”ตัวประธาน ต้องมี“กิริยาของรูปกับ

นาม” เป็น“ธรรมะ๒”

คือ“ธรรมะ๑”เป็นประธานคือ“ปัญญา” ส่วนอีก“ธรรมะ๑”เป็น“ตัวกิเลส” เราจึงจะเห็น“ตัวกิเลส”มาให้กำจัด เพราะมันของตนเองทั้ง๒ ภาวะทั้งประธานทั้งกิเลส(ธรรมะ๒) จึงจะรู้แจ้งจริงๆว่า นี่คือภาวะ“กิเลส”

แล้วก็เริ่มกำจัดจากชั้นหยาบหรือชั้นต้นไปตามลำดับ จนหมดชั้นหยาบลดลงเหลือชั้นกลาง และชั้นปลาย ก็กำจัดต่อไปเป็นลำดับอย่าง มหัศจรรย์จริงๆ

และจะ“การกำจัด”(ปราบ)ได้ก็ต้องด้วย“กรรม”ที่“สัมมาทิฐิ”ไปตามลำดับอย่างแสนมหัศจรรย์อีกแหละ ซึ่งสามารถทำได้ด้วยการเลิกจากหยาบ“มิจฉาอาชีวะ ๕-มิจฉากัมมันตะ ๓-มิจฉาวาจา ๔”ภายนอกก่อนตามลำดับไปพลาง พร้อมกับ“กำจัด“มิจฉาสังกัปปะ ๓”พลาง ก็เริ่มก่อ“อาริยมุมิ”และกำจัดสิ่งที่จะต้องกำจัดมาด้วย กระทั่งสุดท้ายเหลือเฉพาะ“มิจฉาสังกัปปะ”เองชั้น“อรูปภายในที่ต้องกำหนดหมายรู้ให้จริงอย่างเห็นๆ”(อชฌังตงอรุปสญญี ปัสสติ)ตาม“วิโมกข์ ๘ ข้อ๒”สุดท้ายชั้นปลาย“มนายตนะกับธรรมายตนะ”ที่เป็น“มโน”อรูปในภายใน ก็ต้อง“ปรับแต่งจิต”(อภิสังขาร)นั้นให้กิเลสหรือบาปลดลงได้ ด้วย“กรรม”คือ“การกระทำ”ทั้งนั้น ซึ่งแตกต่างจากการปฏิบัติที่เพียงแต่ทำให้“อาการหรือกิริยาของทุกอย่างหยุด

ลงไปๆๆ” ทำให้ทุกอย่างอยู่นิ่งๆ ทำให้“กรรม”ทุกอย่าง “กิริยา”ทุกอย่าง “อาการ”ของทุกอย่าง นิ่งลง หยุดลง อยู่เฉยๆให้ได้เท่านั้น จนกระทั่งองคาพยพต่าง ๆ ไม่มีกิริยา ไม่มีอาการ ไม่มีกรรมใดๆได้ ถ้าอย่างนั้นมันจะ“กำจัดตัวตนของกิเลสออก หรือกำจัดกิเลสตายลง” อย่างไร? ตรงไหน?

มันต้องมี“ธรรมวิชัย”ตาม“องค์ธรรม ๖” จึงจะเกิด“ปัญญา” ซึ่งผู้นั้นจะต้องมี“อัญญะ”คือ“พลังงานจิตที่ข้ามโคตรปฏุชน”(โคตรภูจิต) จึงจะสามารถสะสม“โคตรภูญาณ”ไปตามขั้นตอนของพุทธศาสตร์

ศาสตร์หรือศาสนาใดไม่เริ่มมี“ธาตุรู้”เข้าชั้น“อัญญะ” ไม่ใช่“สัมมาอาริยมรรค ที่มีองค์ ๘” ศาสตร์หรือศาสนานั้นไม่มีทฤษฎี(ทิฐิ)ที่จะเกิด“โลกุตระ”ได้เลย เพราะไม่สามารถมี“ความรู้”ข้าม DNA จาก“เฉกะ”(ความฉลาดที่วนอยู่ใน“โลกิยมุมิ”เท่านั้น) มาเป็น“ปัญญา”ได้

เพราะ“ศาสตร์หรือศาสนา”ใดๆก็ไม่มี“สัมมาอาริยมรรค อันมีองค์ ๘” ศาสตร์หรือศาสนาที่ไม่มีทฤษฎี(ทิฐิ)“มรรคอันมีองค์ ๘” จึงไม่สามารถมี“ความรู้”ที่เรียกว่า“ปัญญา”ได้(มีแต่ความฉลาดที่เรียกในภาษาบาลีว่า“เฉโก”เท่านั้น) เพราะ“ศาสตร์หรือศาสนา”ที่ไม่มี“มรรคอันมีองค์ ๘”เป็นทฤษฎีสำคัญอันเอก ก็ไม่อาจจะ“ปัญญา”ที่ก่อเกิดจากการปฏิบัติซึ่งประกอบด้วยปฏิสัมพันธ์ของ“องค์ ๖”ได้

ส่วนผู้สัมมาทิฐิผู้นั้นจะสามารถปฏิบัติธรรมไป “ธาตุรู้” ของตนก็ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ในรายละเอียดที่เป็นไปตาม “กระบวนการ” (process) ที่ตนปฏิบัติได้ผลชำระกิเลสจริงดังว่านี้ ผู้นั้นก็มี “ธาตุรู้” เจริญขึ้น ๆ “ความรู้-ความฉลาด” อย่างนี้แหละ ที่ชื่อว่า “ปัญญา”

ย้ำอีกว่า “ปัญญา” จะเกิดได้ ต้องประกอบไปด้วย “องค์ ๖” ได้แก่ ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-องค์แห่งมรรค ๘” ซึ่งเป็นหลักการที่กำหนดไว้ชัดเจน แน่นนอน เป็น “ศาสตร์” ของพุทธศาสนาโดยเฉพาะ ไม่มีใน “ศาสตร์” อื่นหรือไม่มีในศาสนาใด ๆ เลย นอกจากพุทธ

และที่สำคัญอย่างยิ่ง ๆ ก็คือ ภาษาคำว่า “ปัญญา” นี้ เป็น “ธาตุรู้หรือความรู้” ที่เกิดขึ้นพิเศษในศาสนาพุทธเท่านั้น พระพุทธเจ้าทุกพระองค์เป็นเจ้าของโลกุตระธรรม(ธรรมสามิ)นี้

เป็นต้นตระกูลพุทธเองที่มีการตรัสรู้เองโดยชอบ(สัมมาสัมพุทธ) หนึ่งเดียวต้นเผ่าพันธุ์เป็นของตนเอง ทำเอง เกิดเอง เป็นเอง ฟังตนเอง ด้วย “กรรม” คือ ตนเองทำด้วยตนเอง เป็นของตนเอง-เป็นทายาทรับมรดกของตนเอง-ตนพาเกิดตนพาเป็นเอง-จึงเป็นพันธุ์เป็นตระกูลของตนเองไม่แปรเป็นอื่นไปจากตระกูลนี้ อีกแล้วเด็ดขาดนิรันดร มีแต่จะ “สูญ” ด้วยการทำปรีติพพานเป็นปริโยสาน ซึ่งก็ด้วยการตัดสินใจของตนเองเป็น

ที่สุดท้ายอีกแหละ แล้วก็ “ดับสูญ” นิรันดร

“จิตนิยาม” โลกุตระนี้ จึงไม่ใช่ “ธาตุรู้” สามัญทั่วไป ที่หมายถึง “ความฉลาดเฉลียว” ของจิตนิยามผู้สามารถ “รู้” อะไรต่ออะไรไปทั้งหมดในโลกีย์ทั้งหลายได้สารพัดมากมาย

นั่นมันยังคือ ผู้เฉลียวฉลาดที่รู้ยิ่งดียอดของ “โลกียะ” อยู่เท่านั้น

ซึ่งยังไม่ใช่ DNA ของ “ความฉลาด” ที่ผู้มีธาตุรู้เปลี่ยนตระกูลปุถุชน ไปเป็น “อัญญะ” เข้าเขตโลกุตระแห่งอารยชนได้สำเร็จ พ้นจาก “เงาะ” แห่งตระกูลปุถุชนกันจริง ๆ

แต่ตอนหลังมาถูกคนทั้งหลายทั่วไปยึดเอาคำว่า “ปัญญา” มาใช้แทน “เงาะ-เง็ก” กันจนกระทั่งคนลืมนึกว่า “เงาะ-เง็ก” ที่เป็น “ความฉลาดของโลกียะ” เองแท้ ๆ ไปเสียนี้ เลยสำเร็จเสร็จสมใจโลกียะ

คนผู้ทั้งหลายหลงผิดทั้งเจตนาเอาคำว่า “ปัญญา” ไปใช้กับ “ความฉลาดเฉลียว” ทั่วไปของโลกีย์ แทน “เงาะ” ต่างได้หลงยึดกันมานานจนกระทั่งตามหาจุดเริ่มต้นแห่งร่องรอยของความเพี้ยนไม่ได้ เพราะมันได้ดำเนินการกันมานาน ค่อย ๆ กลบ-ค่อย ๆ กลืนแล้วเลือน ๆ ๆ ๆ นานแสนนานจนยากที่จะสืบค้นหา “จุดต้น” ได้

โลกุตระแยก “ความรู้หรือความเฉลียวฉลาด” ออกเป็น ๒ นัยสำคัญชัดเจน แน่นคม

ลึกล้ำ ละเอียด แน่แท้

แต่โลกียะแยก“ความเฉลียวฉลาด”ออกเป็น“โลกียะกับโลกุตระ”ไม่ได้ เฉพาะโลกุตระเท่านั้นที่แยก“ความเฉลียวฉลาด”ออกเป็น“สองชนิด”ซึ่งมีนัยสำคัญชัดเจนยิ่ง แยกสองอย่างนั้นคือ “ฉลาด”อย่างหนึ่งเป็น“โลกียะ”(เฉาะ) และแยก“ฉลาด”อีกอย่างหนึ่งนั้นเป็น“โลกุตระ”(ปัญญา) เห็นจริงมีจริงยืนยันได้

ที่กำลังอธิบายนี้ ไม่ได้ก่อความแตกแยกดอกนะ เป็นวิชาการแท้ๆ และไม่ใช่ว่าการยก ว่า“โลกุตระสูง” แล้วกดข่ม“โลกียะ”ว่าต่ำเป็นอันขาด

แต่เป็น“ความจริง”แท้ๆ ที่“โลกุตระ”ก็“จริงใจ”กับภาวะที่ตนเห็นจริงใน“ความเป็นโลกุตระ” เช่น เห็นจริงว่า คนที่ไม่แย่งไม่ยึดเอาความรวยนั้น มีประโยชน์ต่อสังคมกว่าคนที่ยึดที่แย่งเอาความรวย หรือการขาดทุนของเราคือกำไรของเรา เป็นต้น

มันคือ“ความรู้ที่จริงใจ” เป็นปัญญา ทั้งๆที่โดยทั่วไปปกติสามัญของมนุษย์ในโลกทั้งหลายทั้งปวงหรือส่วนใหญ่แล้ว จะเห็นหรือเข้าใจว่า “ความจนหรือคนจน” นั้นเจริญกว่า“ความรวยหรือคนรวย”ไม่ได้

แม้แต่จะเข้าใจว่า“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา” คนโลกียะก็เข้าใจไม่ได้ ซึ่งมันก็เป็นธรรมดาสามัญของคนโลกียะ

แต่คนโลกุตระนั้นเข้าใจได้ดีแท้ ทั้งเห็น

อย่างรู้จัก รู้แจ้ง รู้ด้วย“ความจริงที่ใจตน”จริง ๆ

ซึ่งมันมี“ใจที่จริง”ที่เป็น“ใจแท้ๆ”อันมี“อาการจริง”ในใจเรา และมันมี“ตัวรู้คือปัญญา”รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงชัดเจนอีกด้วยใน“ความจริง”นั้นว่า มาเป็น“คนจน”นั้นควรเป็นยิ่งกว่าไปเป็น“คนรวย” หรือเรามาเป็น“คนขาดทุน”นั้นควรกว่าไปเป็น“คนเอากำไร”

เพราะ“โลกุตระ”จะมีความรู้ที่ชัดเจนในใจไปถึง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”

โดยเฉพาะความเป็น“ปัญญา”กับ“เฉาะ”และ“โลกุตระ”จะสามารถแยกความเป็น“พลังงาน”ทั้งที่เป็น“อนุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ได้ อย่างเป็น“ปรมาตถสัจจะ”(สัจจะขั้นสูงสุด)กันจริง ๆ

ซึ่งสามารถทำ“จิตนิยาม”ของตนให้มี“คุณธรรมที่วิเศษ”(อุตตริมนุสสธรรม) นั่นคือทำ“จิต”ของตนส่วนหนึ่งให้เป็น“พีชนิยาม”ที่เป็นพลังงานไม่มีโทษภัยแก่ใครเลย โดยการกำจัด“เวทนา”แก้“ดับสนิท”ไปได้แล้วอย่างถาวรยั่งยืนตลอดกาล จริงแท้แน่แท้

“จิตที่เป็นพีชนิยาม”ก็เป็นส่วนหนึ่งกับอีกส่วนหนึ่งก็ยังเป็น“จิตนิยาม”อยู่ แถมเป็นประโยชน์เต็มใจสร้างสรรค์ช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจจริงใจ

“จิต”นี้จึงพัฒนาเป็น“สัมประสิทธิ์”(co-efficient) ที่วิเศษ เป็น“ธรรมะ๒”แบบโลกุตระ โดยส่วนที่เป็นอย่าง“พีชนิยาม”นั้นคือ

พลังงานที่สร้างตนเองให้มีความเป็นตนเอง อยู่เท่านั้น ซึ่งเป็น“ตนเอง”ที่ไม่เบียดเบียนใคร ไม่เป็นภัยเป็นโทษแก่ใครเลย ดัง“พีชนิยาม” ก็สร้างได้อย่างแข็งแรงเป็น“ส่วนเติมที่คงที่” แล้วทำหน้าที่ไปกับความเป็น “ปัญญาอันยิ่ง”ของตน นี่คือ“ตัวคงที่”(static)

และยังมี“จิตนิยาม”ส่วนที่เหลือที่เป็น “ตัวแปร” พลังงานที่เป็นแรงเคลื่อน(dynamic) ทำงานร่วมอยู่กับ“ตัวคงที่”เป็น“ธรรมะ ๒” (สัมประสิทธิ์ = coefficient) ซึ่งยังเป็นพลังงานสามารถสร้างสรรค์ได้อีก ช่วยผู้อื่นยิ่งขึ้นๆ ก็ล้วนคือ“จิต”ส่วนเกินจากที่เราได้ทำจิตเราให้มีคุณภาพ“พีชนิยาม”เสร็จแล้ว และสามารถ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความจริง ทั้ง “สมมุติสัจจะ” ทั้ง “ปรมาตตสัจจะ”ว่า “เป็น“คนจน”นั้นควรเป็น ยิ่งกว่าไปเป็น“คนรวย” หรือเรามาเป็น“คนขาดทุน”นั้นควรกว่าไปเป็น“คนเอากำไร”

จึงมีส่วนเหลือส่วนเกินสละให้ผู้อื่นแท้ การเสียสละเพื่อผู้อื่นนั้นจึงควรเป็น กว่า ประเสริฐกว่าโลกมาให้ตน เมื่อตนก็เพียงพอ ฟังตนเองได้ เหลือจากที่ตนกินตนใช้แล้ว ส่วนเกินก็ควรเสียสละแก่ผู้อื่น ไม่ควร กักตุนไว้ด้วยความโลภ มันเห็นแก่ตัวเปล่าๆ แน่ๆ ในแง่เศรษฐกิจก็ทั้งไม่เพื่อผู้อื่นแท้เลย ทั้งไม่ออกเงยไปเพื่อแผ่แก่ส่วนรวมจริงชัดๆ

เพราะใน“สมมุติสัจจะ”เราก็ไม่ไปแข่ง แย่งคนอื่น เลือกลงการมีน้อยกว่าเขา-เอา

น้อยกว่าเขาดีกว่าอยู่แล้ว ก็ไม่ไปแย่งชิง ก็ไม่เป็นศัตรูอย่างใดกับใครเลย เราคือผู้สงบแล้ว ด้วยประการอย่างนี้ มันดีจริง ใหม้มัย?

ด้าน“ปรมาตตสัจจะ”คือ จิตใจของเรา ก็เป็นเช่นนี้ ไม่เสแสร้ง ไม่ต้องฝืนใจเลย ไม่ต้องกดข่ม เรายินดีเป็นเช่นนี้เองอย่างเต็มใจ มีน้อย ยินดีเป็นคนจน แม้ตนจะจนถึงขั้น“สูญ” ก็สุขใจอยู่กับหมู่สังคมาบอุ่นที่เกื้อกูลกัน เพราะคนในหมู่กลุ่มก็มีจิตใจเหมือนเรา แม้บางคนจะยังมีกิเลสมากกว่าเรา เขาก็เป็นผู้พากเพียรอยู่จริง ที่ฝึกขัดเกลาตัวเองอยู่

“ปัญญา”ของเราเป็นเช่นนี้จริง ๆ

ซึ่งรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริง”ชนิดนี้ อย่างซื่อสัตย์ จาก“สังคมาจริง”ที่มีจริงเป็นจริง อยู่ในโลกปัจจุบันนี้ และยืนยันความเป็นจริง อันมั่นคงถาวรยั่งยืนตลอดตั้งแต่เราเริ่มมี เริ่มเป็น จากอดีตมาจนลมหายใจเฮือกนี้ แถมมีอัตราการก้าวหน้าไปกับกาลเวลาตลอด อีกด้วย มันยืนยันพิสูจน์“ความจริง”ชนิดนี้ อยู่ใต้งๆ ในโลกแม้กาลเวลาที่ไถลกลิ้งยุคปານนี้

เพราะชาวโลกุตรระมีความสามารถแยก “ความฉลาดเฉลียว”ออกเป็น ๒ แบบได้แท้

ส่วนโลกียะมี“ความเฉลียวฉลาด”แบบ เดียวชนิดเดียวเท่านั้น นั่นคือ “ฉลาดมากที่สุด-สูงสุดๆ ในความเป็นอัจฉริยะ”แล้วได้ ลำดับลงไปหา“ฉลาดน้อยลงๆ” กระทั่ง ถึง“น้อยที่สุดแห่งที่สุด” แล้วเรียกภาวะน้อย

สุด ๆ นี้ว่า “โง่งเง่าดักดานที่สุด” ..ก็มีเท่านี้

นั่นก็คือ “ความเป็น “โลกีย์ภูมิ” สามัญ
ปุถุชนจะมีความฉลาดแบบ “เฉโก” อยู่อย่าง
นี้ เท่านี้ ยังไม่มี “ปัญญา” ที่เป็น “โลกุตระภูมิ”

แต่คนทั้งหลายในโลกได้ “หลงผิด” ไป
กับ “ความเฉลียวฉลาด” อย่างไม่รู้ประสีประสา
(คือไม่รู้จริงในทั้งภาษาทั้งเนื้อแท้ของสัจจะนั่นเอง) หลง
ผิดว่า “ปัญญา” แปลว่า “ความฉลาด” สามัญ
ทั่วไป จึงนำภาษาคำว่า “ปัญญา” ซึ่งเป็น
“ความเฉลียวฉลาด” ชนิดพิเศษที่เป็น “ความ
เฉลียวฉลาดของคนโลกอื่น” (อัญญะ แปลว่า อื่น)
เป็นโลกใหม่ คือ “โลกุตระ” เพราะเป็นโลกที่
แตกต่างจาก “โลกเก่า” ที่ชื่อว่า “โลกีย์” แล้ว

ซึ่งเป็น “ความฉลาด” ที่ต่างกันคนละชั่ว
กลับกันกับ “ความฉลาดแบบคนโลก “โลกีย์”

ที่ได้ชื่อว่า “โลกอื่น” เพราะ “ธาตุรู้”
หรือ “จิต” ของคนผู้นั้นเกิด “ความรู้ใหม่” ที่
ฉลาดชนิด “อื่น” ต่างจาก “ความฉลาดโลกีย์”

ปุถุชนธรรมดา นั้นทุกคนมี “ความรู้หรือ
ความฉลาด” เรียกว่า “เฉกะหรือเฉโก” ทั้งนั้น
แม้จะฉลาดมากมายถึงขั้นนับว่า “ปราชญ์”
นับว่าเป็น “อัจฉริยะ” ปานใด ๆ ก็คือ ผู้มี “ธาตุ
รู้” ที่เป็น “ความรู้” ที่ฉลาดเฉลียวของ “โลกี
ภูมิ” อยู่ นั่นเอง ไม่มี “ความรู้ความฉลาด” ออก
นอกไปจากกรอบของความเป็น “โลกีย์”

ต้องได้ยินคำสอน “โลกุตระ” ว่า เป็นคำ
สอนที่ “ทวนกระแสโลกีย์” (ปฏิโลตัง)

นั่นคือ “โลกีย์” ยังมีแต่ความรู้-ความ
ฉลาด” ที่สอนให้ “สร้างความดี-ละชั่ว” เท่านั้น
อันคือ “ทำกุศล-ละอกุศล” ยังไม่มี “ความรู้
อื่น” (อัญญะ) ที่พิเศษแบบใหม่เป็น “โลกุตระภูมิ”

ซึ่งเป็นภูมิจิตที่เกิด “ธาตุรู้” ตระกูลใหม่
หันทิศตรงกันข้ามกับ “โลกีย์” ๑๘๐ องศา
อย่างจริงใจ แล้วตั้งหน้ามุ่งลดละหรือ “ปหาน”
กิเลสได้เป็น “พลังงานพิเศษ” (อูดตริมนุสสรธรรม)
ที่ประเสริฐฤทธิ์ประจักษ์สิทธิ์สุดยอดอันติมะ

จึงมี “อื่น” คือ “อัญญะ” มีความฉลาดที่
ต่างไปจาก “ความฉลาดโลกีย์” ซึ่งเป็นคน
“โลกใหม่” อันเป็น “โลกอื่น” เพราะแตกต่างจาก
โลก “โลกีย์เก่า” เป็นการเกิดของ “ปรโลก” ที่
แปลว่า “โลกอื่น” เป็นโลกที่พระพุทธเจ้าค้น
พบ ชื่อโลกนี้คือ “โลกุตระ” คือมนุษย์ต่างดาว

ซึ่งต่างจาก “ปรโลก” ของชาวเทวนิยม
อย่างมีนัยสำคัญ เพราะมัน “ต่างดาว” แบบ
ใหม่ แบบ “โลกุตระ” ที่นิยามด้วย “ปัญญา”

เป็น “ความฉลาด” แบบ “อื่น” (อัญญะ) ที่
เฉลียวฉลาดตรงกันข้ามกับ “โลกีย์เก่า”

พระพุทธเจ้าทรงนำคำว่า “อัญญะ” นี้
มาใช้กับ “โกณฑัญญะ” เป็นคนแรก ซึ่งเป็นผู้
เกิด “ความรู้สึกอื่น” อีกชนิดหนึ่ง คือ “ความ
รู้สึกที่เฉลียวฉลาด” แตกต่างไปจาก “ความ
รู้สึกแบบโลกีย์” ที่มีเพียงยินดี-ยินร้ายอยู่กับ
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข” เท่านั้น

“อัญญะ” จึงเป็น “ความรู้สึก” ที่กลับชั่ว

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๙

ไนอัล เฟอร์กูสัน ศาสตราจารย์ทางประวัติศาสตร์สากลของ
มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวว่า :
“ผู้คนสอดแผ่นเล็ก ๆ ลงในทึบเลือกตั้ง
ผู้ที่ได้รับเลือกตั้งก็เข้าไปในรัฐสภา
แต่สิ่งนี้เพียงอย่างเดียวไม่ได้ให้ประชาธิปไตยโดยอัตโนมัติ”

ทำไมต้องรู้ทัน? ตอน ประชาธิปไตย (Democracy)

ประเทศไทยเริ่มพัฒนาระบบประชาธิปไตย ตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๗๕ จนถึงปัจจุบันก็ผ่านมาประมาณ ๘๐ ปีแล้ว แต่ดูเหมือนว่ายิ่งพัฒนายิ่งล้าสนและ ลังผลให้ประเทศต้องล้มลุกคลุกคลาน ประเทศไทย ถูกฝรั่งเรียกว่าเป็นประเทศที่ “ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา” (modern but not developed) แถม ยังจัดให้มีความเสี่ยงสูงที่จะเป็น “ประเทศที่ ล้มเหลว” (failed state) เหมือนหลายประเทศใน อัฟริกาอีกด้วย นั่นหมายความว่าในขณะที่ประเทศ เพื่อนบ้านอย่างสิงคโปร์ มาเลเซียและเกาหลีต่าง พัฒนา “รุดหน้า” ประเทศไทยกลับยิ่งพัฒนายิ่ง “รุดหลัง” จนอินโดนีเซียและเวียดนามก็กำลัง

จะแซงหน้าไทยในเร็ว ๆ นี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เวียดนามนั้น ดร.ไสว บุญมา อดีตเศรษฐกิจกรอาวุโส ผู้ชำนาญด้านการพัฒนาของธนาคารโลกถึงกับ กล่าวว่า “เวียดนามต่อให้ไทย ๑๓๐ ปี และจะใช้ เวลาเพียง ๒๕ ปีเพื่อแซงไทย”

สาเหตุสำคัญของความล้มเหลวในการพัฒนา ระบบประชาธิปไตยของประเทศพไทยนั้นมีหลาย ประการเช่น การขาด “พลังทางศีลธรรม” ในทุกระดับของสังคม(โกงบ้างไม่เป็นไร ถ้าตนเองได้ ประโยชน์ด้วย) ความแตกต่างด้านรายได้ในสังคม ที่ขยายตัวขึ้นตลอดเวลา (สร้างความไม่เท่าเทียม กันทางสังคมและการเมือง) ความไม่รู้ไม่เข้าใจ

“ข้าพเจ้าเป็นผู้นิยมลัทธิมาร์กซ์ เพราะลัทธินี้มีเป้าหมายทางจริยธรรม (สร้างความเท่าเทียม) ในขณะที่ระบบทุนนิยมสร้างแต่กำไร”

องค์ดาไล ลามะ
ผู้นำทางศาสนาของทิเบต
พฤษภาคม ๒๐๑๐

อ้างอิง : William Blum, “America’s Deadliest Export : Democracy”, ๒๐๑๓

ในหลักการและกระบวนการของประชาธิปไตย (คนไทยโดยเฉลี่ยอ่านหนังสือวันละแปดบรรทัด) ตลอดจนไม่ตระหนักในหน้าที่และความรับผิดชอบของตนในระบอบนี้ อย่างไรก็ตาม ในโอกาสนี้จะขอครอบคลุมเฉพาะสาระสำคัญของระบอบประชาธิปไตยโดยการนำเอาคำกล่าวของผู้ทรงคุณวุฒิและนักวิชาการชั้นนำมาเสนอเพื่อความเข้าใจโดยสรุปดังนี้:

ประชาธิปไตย : คำว่า democracy มาจากภาษากรีกว่า demokratia ซึ่งสามารถแยกเป็น demos แปลว่าประชาชน และ kratia แปลว่าอำนาจ เมื่อนำเอาคำทั้งสองคำมารวมกันก็แปลได้ว่า “อำนาจของประชาชน” (people’s power) ในอดีต ประชาชนใช้ “ประชาธิปไตยทางตรง”(direct democracy) โดยเข้าประชุมแสดงความคิดเห็นและหล่อหลอมนโยบายด้วยตนเอง ต่อมาเมื่อจำนวนคนมีมากก็ต้องหันไปใช้อำนาจอริปไตยผ่านตัวแทน(representative democracy)

ดร.เจมส์ เอ.โรบินสัน ศาสตราจารย์ทางรัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวว่า:

“ประชาธิปไตยเกิดจากการเผชิญหน้าทางยุทธศาสตร์ของ “คนรวยกลุ่มน้อย” กับ “คนกลุ่มใหญ่” ซึ่งเป็นคนชั้นกลางและคนจน คนรวยไม่ต้องการประชาธิปไตย เพราะกลัวจะถูกคุกคามให้กระจายความมั่งคั่ง หรือกลัวการถูกล้มล้าง”

ทั้งสองฝ่ายต้องตกลงกันเพื่อมิให้เกิดความรุนแรงว่าจะใช้การเลือกตั้งตัวแทนของประชาชน

โดยใช้เสียงส่วนใหญ่ แต่การบริหารจะต้องทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวมและต้องมีการถ่วงดุลโดยการแบ่งอำนาจออกเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการซึ่งแยกกันทำหน้าที่โดยอิสระ (ทั้งอาจมีการตั้งองค์อื่นๆขึ้นเพื่อทำหน้าที่ถ่วงดุลและตรวจสอบทั้งในภาครัฐและเอกชนด้วย)

ในบางประเทศคนรวยซื้อโงงหรือนายทุนสามารถยืมเงินจากคอร์รัปชันไปซื้อคนยากคนจนให้ต่อสู้กับคนชั้นกลางเพื่อการเข้ายึดรัฐอำนาจของตน

จอห์น ล็อก นักปรัชญาทางการเมืองผู้มีชื่อเสียงชาวอังกฤษ กล่าวว่า :

“รัฐบาลที่ไม่ทำประโยชน์ให้ประชาชนคือรัฐบาลที่เป็นขบถ...ประชาชนทุกคนมีสิทธิได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน”

รัฐบาลเป็นของประชาชน โดย(ตัวแทน)ประชาชนและเพื่อประชาชน รัฐบาลที่ทำประโยชน์เพื่อตนเองและพรรคพวก รวมทั้งเอาสมบัติของประชาชน (เฉพาะที่มีกำไร) ไปขายให้พรรคพวกและสกัดกั้นขัดขวางการแสดงความคิดเห็นต่างของประชาชนโดยลงบงกชเป็นรัฐบาลที่เป็นขบถ....รัฐบาลเป็นตัวแทนของประชาชนทุกคนจึงต้องปฏิบัติต่อประชาชนโดยเท่าเทียมกันปราศจากซึ่งอคติใดๆ (ไม่ช่วยพวกที่เลือกตนเองก่อนหรือมากกว่า)

จอห์น ดิวอี้ นักปรัชญาชาวอเมริกัน กล่าวว่า :
“ประชาธิปไตยไม่ใช่เป้าหมายแต่เป็นเครื่อง-

มือที่จะนำไปสู่ฐานะและสิทธิพื้นฐานของมนุษย์ที่สมบูรณ์”

การซื้อเสียง การเสนอผลประโยชน์ (จอมปลอม) และการโกหกบิดเบือนเพื่อครอบงำให้ได้การสนับสนุนรวมทั้งการฉ้อราษฎร์บังหลวง เป็นการทำลายฐานะและสิทธิพื้นฐานของประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย

โรเบิร์ต เอ. ดาห์ล ศาสตราจารย์กิตติคุณด้านรัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเยล ฯ สหรัฐ ฯ กล่าวถึงสาระสำคัญของระบอบประชาธิปไตยแบบตัวแทนว่า

๑. “การตัดสินใจของผู้บริหารในเรื่องสำคัญๆ (เช่น เรื่องเขตแดนและการค้าเสรี ซึ่งเกี่ยวข้องกับอธิปไตยของชาติ ฯลฯ) ต้องได้รับการเห็นชอบของรัฐสภา

๒. ประชาชนมีอิสระในการเข้าร่วมในการเลือกตั้งอย่างอิสระและเป็นธรรม (ในฐานะผู้สมัครและผู้ลงคะแนนโดยไม่ถูกซื้อและถูกครอบงำ)

๓. ประชาชนมีสิทธิแสดงความคิดเห็นทางการเมืองอย่างสงบโดยไม่ถูกคุกคามโดยอันตรายหรือการลงโทษ (ไม่โดนตำรวจฆ่า โดนลอบยิงด้วยปืนเอ็ม ๗๙ โดนรุมยิงกลางเมืองหลวง โดยสรรพากรตรวจภาษี ฯลฯ)

๔. ประชาชนมีสิทธิเข้าถึงข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ โดยปราศจากการควบคุมและผูกขาดโดยรัฐบาลหรือองค์กรอื่นใด (สื่อมวลชนในปัจจุบันจำนวนมากเป็นของนายทุน จึงมักลงข่าวหรือไม่ลงข่าวเพื่อประโยชน์ของนายทุนและผู้มีอำนาจ)

๕. ประชาชนมีสิทธิก่อตั้งและเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมือง”

สิ่งที่โรเบิร์ต เอ. ดาห์ล เน้นมากคือช่องว่างของรายได้ที่ขยายตัวจะนำไปสู่ความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมและการเมือง เพราะนักการเมืองมักพึ่งนายทุน (หนึ่งดอลลาร์หนึ่งเสียง) มากกว่าประชาชน (หนึ่งคนหนึ่งเสียง) และเหตุการณ์จะเลวร้ายยิ่งขึ้นหากนายทุนเข้าควบคุมอำนาจรัฐเสีย

เองโดยผ่านการซื้อเสียงและใช้นโยบายประชานิยม ประชาชนจะ “ติดกับ” และสูญเสียเสรีภาพในการใช้อำนาจอธิปไตยอย่างมีอิสระ

ศาสตราจารย์ เดวิด บีแทม ของมหาวิทยาลัยลีดส์ในอังกฤษ กล่าวว่า :

“ประชาธิปไตย ต้องการสังคมที่มีความเท่าเทียมและอยู่ภายใต้กฎหมาย (rule of law) ซึ่งทุกคนสามารถใช้พลังทางการเมืองเพื่อรักษาผลประโยชน์ของตน หากปราศจากสาระสำคัญ ทั้งสองข้างต้น ประชาธิปไตยก็ไร้แก่นสาร”

ในสังคมที่มีช่องว่างทางรายได้สูง หรือมีพลังทางศีลธรรมต่ำ ประชาชนมักถูกซื้อด้วยเงินและโดยโครงการประชานิยมหลายรูปแบบ เพื่อการเข้าสู่อำนาจของนักการเมือง และในสังคมดังกล่าวการข่มขู่ คุกคาม ทำร้ายและการกระทำที่ละเมิดกฎหมายมักถูกใช้เพื่อสกัดกั้นความเห็นต่างทางการเมือง ประชาธิปไตยย่อมไม่ปรากฏขึ้นในสังคม “ทรราช” เพราะประชาชนจำนวนมากไม่สามารถใช้พลังทางการเมืองเพื่อรักษาประโยชน์ของตนได้

ศาสตราจารย์ เดวิด บีแทม กล่าวถึงการคอร์รัปชันด้วยว่า “การคอร์รัปชันซ่อนเร้นทำลายประชาธิปไตย และการคอร์รัปชันมักเกิดในประเทศกำลังพัฒนาซึ่งประชาชนขาดจิตสำนึกสาธารณะและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าประโยชน์ส่วนรวม”

ศาสตราจารย์ เดวิด บีแทม ยังกล่าวต่อไปว่า :

“สาระสำคัญอีกอย่างของประชาธิปไตย คือการแบ่งแยกอำนาจอย่างอิสระ ๓ ฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายบริหาร (รัฐบาล) ฝ่ายนิติบัญญัติ (รัฐสภา) และฝ่ายตุลาการ (ศาลสถิตยุติธรรม) ทั้งนี้เพื่อถ่วงดุลไม่ให้มีการรวบอำนาจ (Checks & Balances)

ฝ่ายบริหารมีหน้าที่ตัดสินใจและดำเนินการตามนโยบายและกฎหมายที่วางไว้

ฝ่ายนิติบัญญัติมีหน้าที่ออกกฎหมายและตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลไม่ให้อยู่ภายใต้อำนาจ

เงินของหัวหน้าพรรคและรัฐบาลจนกลายเป็น “เผด็จการทางรัฐสภา” (tyranny of the majority)

ฝ่ายตุลาการมีหน้าที่บังคับใช้กฎหมายอย่างเป็นอิสระและยุติธรรม

นอกจากการแยกอำนาจเพื่อถ่วงดุลข้างต้น ยังอาจมีการตั้งองค์กรกลางต่าง ๆ เพื่อตรวจสอบและถ่วงดุลด้วย นอกจากนี้ประชาชนยังอาจตั้ง “องค์กรเอกชน”(non-governmental organization-NGO) ขึ้นเพื่อตรวจสอบ เผยแพร่ ข้อมูลข่าวสารและการรณรงค์เช่น Center for Responsive Politics และ Constitution Watch ของสหรัฐฯ และ UK Democratic Audit ของสหราชอาณาจักร

อัล กอร์ รองประธานาธิบดีคนที่ ๔๕ ของสหรัฐฯ (พ.ศ.๒๕๓๖-๒๕๔๔) กล่าวว่า :

“รัฐธรรมนูญสหรัฐฯ สถาปนาระบบตรวจสอบและถ่วงดุล (checks and balances) โดยแยกเป็นอำนาจบริหาร นิติบัญญัติและตุลาการ ทุกอำนาจถูกออกแบบให้เท่าเทียมกัน

ทั้งอังกฤษและสหรัฐฯ ต่างแบ่งแยกอำนาจเพื่อการถ่วงดุล แต่ในประเทศที่ “ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา” อำนาจนิติบัญญัติหรือสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งมีหน้าที่ออกกฎหมายและตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหาร และยกมือสนับสนุนฝ่ายบริหารในทุกประเด็นจนกลายเป็น “เผด็จการทางรัฐสภา” หรือ tyranny of the majority ซึ่งเลวร้ายกว่าเผด็จการทหารเสียอีก ในประเทศโปรตุเกสและตุรกี กองทัพเคยขับไล่รัฐบาลที่ใช้อำนาจ “เผด็จการทางรัฐสภา” แล้วคืนอำนาจอธิปไตยให้ประชาชน

ไนอัล เพอร์กูลัน ศาสตราจารย์ทางประวัติศาสตร์สากลของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดกล่าวว่า :

“ผู้คนสอดแผ่นเล็ก ๆ ลงในหีบเลือกตั้ง ผู้ที่ได้รับเลือกตั้งก็เข้าไปในรัฐสภา แต่สิ่งนี้เพียงอย่าง

เดียวไม่ได้ให้ประชาธิปไตยโดยอัตโนมัติ”

อิตเลอร์ของเยอรมนี มาร์กอสของฟิลิปปินส์ ชูฮาร์โตของอินโดนีเซียและเผด็จการอีกมากในอัฟริกาต่างก็ครองอำนาจผ่านการเลือกตั้ง ระบบประชาธิปไตยเป็นกระบวนการไม่ได้มีองค์ประกอบเพียงการเลือกตั้งเท่านั้น

ศาสตราจารย์โนม ชอมสกี ของสถาบันเอ็มไอที สหรัฐฯ กล่าวว่า :

“กับดักอันหนึ่งของระบอบประชาธิปไตยคือการยึดโยงกับการเลือกตั้ง”

นักการเมือง “เลว” มักทำให้มีการเลือกตั้ง เพราะจะได้ใช้เงินซื้อเสียง แคมเปญยืมบิดเบือนให้ประชาชนเชื่อว่าการเลือกตั้งคือสาระสำคัญประการเดียวของระบอบประชาธิปไตย และผู้ที่ผ่านการเลือกตั้งสามารถทำทุกอย่างได้ตามที่เห็นควรในบางประเทศ ประชาชน ตำรวจ ทหาร อัยการ บางส่วนของศาลและองค์กรกลางต่างถูกซื้อ การซื้อทำได้ง่ายในประเทศที่มีมาตรฐานทางศีลธรรมต่ำและประชาชนมีทัศนคติว่า “โกงบ้างไม่เป็นไร ขอให้ตนได้ประโยชน์ด้วย” และข้าราชการพูดว่า “ผมมีหน้าที่ปฏิบัติตามคำสั่งของรัฐบาลเพราะรัฐบาลมาจากการเลือกตั้ง”(ไม่ว่ารัฐบาลจะเป็นโจรหรือพระ??)

ดร.วิลเลียม เอสเตอร์ ศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก อดีตนักเศรษฐศาสตร์อาวุโสของธนาคารโลกกล่าวว่า :

“ประชาธิปไตยเป็นระบอบที่ซับซ้อนเกินกว่าการจัดการเพียงการเลือกตั้ง ปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งของระบอบนี้คือเผด็จการเสียงส่วนใหญ่หรือเผด็จการทางรัฐสภา (tyranny of the majority) ซึ่งสกัดกั้นการแสดงความคิดเห็นและการอภิปรายอย่างเสรีของเสียงส่วนน้อย สาระสำคัญอย่างหนึ่งของประชาธิปไตยคือการปกป้องเสรีภาพในการ “เห็นต่าง” โดยไม่ถูกข่มขู่และทำร้ายจากฝ่ายที่ครองอำนาจบริหาร” ๒ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

๑. ทุกคนในสังคมเป็นผู้บริสุทธิ์?

มาตรการโหดฆ่าชิงทรัพย์บัณฑิตหนุ่ม
ทำแผน สापแข่ง ประชาทัณฑ์
(เดลินิวส์ ๗ ม.ค.๖๐)

๒. แผ่นดินไทยโกงทุกตารางนิ้ว!

แจ้งจับสอบนายสิบพบทุจริตลาม
ไปทั่ว (ไทยโพสต์ ๙-๑๐ ม.ค.๖๐)

๓. ชาวร้ายไฮเทค! อินเทอร์เน็ตอาจ
ทำให้เรา “โง่” ลง! (มติชน ๒๗ ส.ค.๕๙)

๔. กินจัดดีที่สดุ! โรคความดันโลหิตสูงเกิด
จากหลายสาเหตุ เช่น กินอาหารจำพวก
แป้ง-ไขมัน-น้ำตาล มากเกินไปจนสะสม
ทำให้น้ำหนักตัวเพิ่ม (เดลินิวส์ ๘ ม.ค.๖๐)

๕. วิถีนักสู้ผู้กล้า! ‘บ๊ิก’ ตู ใช้ ม.๔๔ ปิด
เหมืองทอง (ไทยโพสต์ ๑๔ ธ.ค.๖๐)

๖. ทำงานเชิงรุกต้อง ‘เวนคืน’!

คนกรุง เฮ! ได้พื้นที่สีเขียวเพิ่ม ปี
๖๐ เปิดใช้สวนสาธารณะใหม่ ๓
แห่ง (ไทยโพสต์ ๒๗-๒๘ ธ.ค.๖๐)

๗. คนไทยเสื่อมทราม! เผยผลสำรวจคุณธรรมสังคม
ไทย ยังหลงใหลวัตถุนิยม
บริโภคนิยม ไม่มีความพอเพียง
(ไทยโพสต์ ๓๐ ธ.ค.๖๐)

๘. พืชภัยรศคั่นแรก! อลังหาแห่
เปิดโครงการ อาณิสงส์รัฐลุย
กระตุ้น ศก. หมดรศคั่นแรกเงิน
เหลือ (เดลินิวส์ ๑๓ ม.ค.๖๐)

๙. เด็กไม่ควรทำ! โครงการเด็ก
don't drive : ก่อน ๑๕ ปี ไทย
แชมป์ที่ ๑ ของโลกตายด้วยรถ
เครื่อง (ไทยโพสต์ ๑๐-๑๑ ม.ค.๖๐)

๑๐. ปัญหาของทุกรัฐบาล! โจทย์
ยากแก้ปัญหปากท้อง ครม.บ๊ิกตู ๔
(เดลินิวส์ ๘ ธ.ค.๕๙)

๑๑. เด็กไทยแย่อีกแล้ว! พลวิชัย สกว.
เด็กไทยความสามารถคิดวิเคราะห์ต่ำ
(ไทยโพสต์ ๑๔-๑๕ ธ.ค.๕๙)

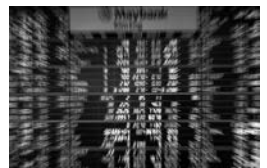
๑๒. ความบ้าคลั่งยอมสร้าง
ปรากฏการณ์ได้ทุกอย่าง! จีน
ระเบิดสถิติโลกล่า ‘โต้’ หมั้นล้าน
(มติชน ๓๑ ธ.ค.๕๙)

๑๓. สิ่งทุกรัฐบาลยังลักษณะทำไว้! ขน
สต็อกข้าวเน่า ๔ ล้านตันผลิต ‘เอทา-
นอล’ ทารอให้ฟรี (เดลินิวส์ ๘ ธ.ค.๕๙)

๑๔. ความก้าวหน้าทางธุรกิจ เราอาจสิ้นชาติ ! ญี่ปุ่น-
จีน แห่เทขายกิจการไทย เผย
กลุ่มอสังหาฯ-ทีวีดิจิทัลมี
แนวโน้มถูกเทกโอเวอร์มาก
สุด (ไทยโพสต์ ๑๙ ธ.ค.๕๙)

๑๕. การรู้จักใช้พลังภายในช่วย
สังคม! 'ตูน' เข้าเส้นชัย บริจาคทะลุ
๗๐ ล้าน (เดลินิวส์ ๑๑ ธ.ค.๕๙)

๑๖. เมื่อตำรวจรับเงินเดือนฟรีๆ
จากนักธุรกิจ! จั๊ 'ศานิตย์' ทิ้งเก้าอี้
กุนช้อไทยเบฟ (มติชน ๑๒ ธ.ค.๕๙)

๑๗. เรื่องชั่ว ๆ กว่านี้ ซีไอเอก็เคย
ทำ! ทรมานปลวกโรงงานซีไอเอเรื่อง
รัสเซีย (เดลินิวส์ ๑๒ ธ.ค.๕๙)

๑๘. ภาษาไทยแย่ วิชาอื่นๆ ก็จะไม่
แย่ตาม! ผลคะแนนพิชชา ๒๐๑๕ การ
อ่านไทยดิ่งลง. (ไทยโพสต์ ๗-๘ ธ.ค.๕๙)

๑๙. นี่ก็รัฐบาลยังลักษณะทำ! ๒๔ รายเสนอซื้อมันเส้น
เสื่อมเข้าสู่อุตสาหกรรม ราคาสุด
ถูก ขายขาดทุนเป็นประวัติการณ์
(ไทยโพสต์ ๑๔ ก.ย.๕๙)

๒๐. พวกชอบซ่อมเมียร์โปรต
ระวังตัว! ภัระหารหมอนี่มัจ้าง
ฆ่าผ้า้ว (เดลินิวส์ ๒๐ ธ.ค.๕๙)

๒๑. คนคิดค้าขายเขาย่อมตั้งคน
ค้าขายไปอยู่ กท.ต่างประเทศ!
ทรมานตั้งบักเอ๊กซอนเป็น รมว.ต่าง-
ประเทศ (เดลินิวส์ ๑๕ ธ.ค.๕๙)

๒๒. วิชาควบคุมอารมณ์ควรเปิดหลักสูตรได้แล้ว !

ก) ทิ้งโหดทินเนอร์ราดจุดไฟเผา

เมีย (ไทยโพสต์ ๗-๘ ธ.ค.๕๙)

ข) เขม่นตั้งร้านล้า ฆ่าปลัด

พ่อค้าผัดไทยเลือดร้อนคว่า

มีดจ้วงแทง รอมอบตัว

(ไทยโพสต์ ๑๓-๑๔ ธ.ค.๕๙)

๒๓. วิสัยทัศน์ข้าราชการยังไม่
ไปไหน! ชาวสตุลฮือค่านบั้งหิน
'เขาบั้งใบ' (มติชน ๑๘ ธ.ค.๕๙)

๒๔. อีกแนวทางหนึ่งแก้
ปัญหาภัยแล้ง ๗๐,๐๐๐
ฝายสืบสานพระราชปณิธาน
(เดลินิวส์ ๑๘ ธ.ค.๕๙)

๒๕. เศรษฐกิจทุนนิยม ลูกจ้างได้
เศษเงิน! ช้อบช่วยชาติ จ่ายทอง-
เที้ยว เอื้อกลุ่มทุน ประชาชนได้
ประโยชน์น้อย (มติชน ๑๙ ธ.ค.๕๙)

๒๖. ใครทำข้างอดอยาก? ผวา
โขลงช้างป่า ยังไม่กลับขึ้นเขา
ชาวสวนหยุดกรีดยางพารา
(ไทยโพสต์ ๑๙-๒๐ ธ.ค.๕๙)

๒๗. งานนี้ต้องหมั่นลงพื้นที่!
พค.ใส่หมูป้านคิล ๕ ในแผน ๒๐ ปี
(เดลินิวส์ ๒๐ ธ.ค.๕๙)

๒๘. เรื่องดีๆ อย่างนาน ๆ ทำ
ต้องทำนาน ๆ ! ระดมทุน
๘ ล้าน ปลุกป่าชายเลน
(ไทยโพสต์ ๒๐ -๒๑ ธ.ค.๕๙)

* งานกาย เหนื่อยหนัก พักหาย
งานใจ วุ่นวาย ไม่จบ
ต้องข่ม กิเลส เลิกคบ
พานพบ พันทุกข์ สุขใจ.

ยอดงานของชีวิต

(กุมภการชาดก)

นคร สวรรค์ในแคว้นโกศล มีสหาย ๕๐๐ คนได้ออกบวชอยู่ในธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า ตกตึกคืนหนึ่ง ภิกษุเหล่านั้นถูกกิเลสกลุ่มรุม บังเกิดจิตฟุ้งซ่าน ครุ่นคิดไปในเรื่องงามทั้งหลาย ขณะนั้นเอง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ในพระวิหารเชตวัน ทรงกำหนดรู้จิตของสาวก เหล่านั้นแล้ว จึงทรงดำริในพระทัยว่า “กามกิเลสเมื่อฟุ้งอยู่ในภายในของภิกษุเหล่านี้ จะทำลายเหตุแห่งความเป็นพระอรหันต์ไปเสีย เราตถาคตเห็นที่จะต้องจัดการข่มกิเลส ให้ภิกษุ

เหล่านี้สามารถเข้าถึงอรหัตตผลได้ ในบัดนี้แหละ” แล้วเสด็จออกจากที่พัก รับสั่งกับพระอานนท์ “ดูก่อนอานนท์ เธอจงให้ภิกษุทั้งหลายในที่นี้ มาประชุมกันทั้งหมดเถิด เรามีอะไรจะกล่าวให้ฟัง” เมื่อภิกษุทั้งหลายพร้อมแล้ว ทรงเสด็จ ประทับ(นั่ง)บนที่ปูลาดไว้ ตรัสสั่งสอนว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธอไม่ควรตกอยู่ในอำนาจของกิเลสที่เป็นไปในภายใน ด้วยว่ากิเลส เมื่อเจริญขึ้น ย่อมทำให้ถึงความพินาศมาก เหมือน เป็นข้าศึกของภิกษุ ฉะนั้นกิเลสแม้มีประมาณ

เล็กน้อย ก็ควรข่มไว้ ให้เป็นดั่งบัณฑิตในกาลก่อน
เห็นอารมณ์กิเลสแม้เล็กน้อย ก็ข่มกิเลสที่เป็นไป
ในภายในไว้ได้ ทำให้ปัจเจกโพธิญาณ (ปัญญา
ตรัสรู้เฉพาะตน)เกิดขึ้น”

แล้วทรงนำเอาเรื่องราวแต่กาลก่อนนั้นมา
ตรัสเล่า

*****

ใในอดีตกาล มีพระราชาทรงพระนาม
ว่า **กัณทกะ** เสวยราชสมบัติอยู่ในทันตปุรนคร
แคว้นกัลิงคะ

วันหนึ่ง เมื่อเสด็จไปพระราชอุทยาน พร้อมด้วย
ด้วยข้าราชการบริพารมากมาย ทอดพระเนตรเห็น
มะม่วงต้นหนึ่ง ที่เติบโตสูงใหญ่อยู่ใกล้ประตู
พระราชอุทยาน **มีผลโตน่าเสวย ออกผลดกงาม
เต็มต้น**

ขณะประทับอยู่บนหลังช้างนั้นเอง ทรงเหยียด
พระหัตถ์ไปเก็บมะม่วงไว้สามสี่ผล แล้วเสด็จเข้า
สู่พระราชอุทยาน ครั้นได้เสวยมะม่วงแล้ว ก็
พระราชทานที่เหลือเล็กน้อยแก่คนอื่น ให้ลิ้มรส
ความหอมหวานของมะม่วงนั้นบ้าง จากนั้นก็ทรง
พักผ่อนอยู่ในพระราชอุทยานตลอดวัน

ช่วงนั้นเอง เหล่าข้าราชการบริพารทั้งหลาย **ทั้ง
พวกอำมาตย์ พราหมณ์และคหบดี ก็อยากลิ้ม
รสมะม่วงจากต้นนั้นบ้าง** จึงพากันไปเก็บผล
มะม่วง บ้างก็หาไม้สอย บ้างก็เขยาดต้นมะม่วงให้
ผลหล่น บ้างก็ปีนขึ้นไปบนต้นหักกิ่งก้านให้ทลาย
ลงมา แม้แต่ผลดิบๆ ก็แทบไม่เหลือ

ตกเย็น พระราชาเสด็จกลับ พอได้ทอด
พระเนตรเห็นสภาพต้นมะม่วงนั้นแล้ว ก็บังเกิด
ความสลดสังเวชยิ่งนัก ทรงพิจารณาเห็นความไม่
เที่ยงแท้ว่า

“มะม่วงต้นนี้เมื่อเช้านี้เอง ยังเต็มไปด้วยผล
ดกเป็นพวง ยืนต้นอยู่อย่างสง่างาม สร้างความ
อึดตาพอใจแก่ผู้พบเห็นทั้งหลาย แต่บัดนี้เพียง
แค่ตกเย็นเท่านั้น กลับถูกผู้คนเก็บผลไปหมดสิ้น
กิ่งก้านหักหักย่อยรุ่งริ่ง ยืนต้นอยู่อย่างหมดความ

สง่างามเสียแล้ว”

จึงทรงมองดูรอบๆ บริเวณนั้น ทอดพระเนตร
เห็นมะม่วงต้นอื่นๆ ที่ไม่มีผล แต่ยืนต้นอยู่ได้ดี จึง
เกิดปัญญาารู้แจ้งขึ้นมา

“มะม่วงต้นอื่นนั้นยังยืนต้นสง่างาม เพราะ
การไม่มีผล ส่วนมะม่วงต้นนี้ต้องถึงความย่อยยับ
เพราะการออกผลดก การอยู่ครองเรือนก็เปรียบ
เสมือนต้นมะม่วงที่ออกผลดก ส่วนการออกบวช
ก็เป็นเช่นต้นมะม่วงที่ไม่มีผล ดุจดั่งผู้มีทรัพย์
นั้นแหละมีภัย ส่วนผู้ไม่มีทรัพย์ย่อมไม่มีภัย
ฉะนั้น แม้เราก็ควรทำตนเป็นเสมือนต้นมะม่วงที่
ไม่มีผลเช่นกัน”

ทรงกำหนดไตรลักษณ์ถึงความไม่เที่ยง ความ
เป็นทุกข์ ความไม่ใช่ตัวตน กระทำวิปัสสนา(ความ
เห็นแจ้ง)เกิดปัจเจกโพธิญาณขึ้น จนรู้แจ้งตาม
ความจริงว่า

“บัดนี้เราทำลาย**กระท่อม** คือท้องของมารดา
ได้แล้ว **การปฏิสนธิ(การเกิด)**ในภพทั้ง ๓ เรา
ตัดขาดแล้ว ล้ามอันเป็นแหล่งอุจจาระ คือสงสาร
(การเวียนตายเวียนเกิด) เราล้างสิ้นแล้ว **ทะเล
น้ำตา**เราวิดแห้งแล้ว **กำแพงกระดูก**เราพังหมด
แล้ว **เราไม่มีการเกิดกิเลสขึ้นอีก”**

เหล่าอำมาตย์เห็นพระเจ้ากัณทกะ ทรง
ประทับนั่งอยู่นานเช่นนั้น จึงกราบทูลถาม

“ข้าแต่มหाराช พระองค์จะเสด็จกลับแล้วหรือ
ยัง พระเจ้าข้า”

“บัดนี้เราไม่ใช่พระราชแล้ว แต่เราเป็น
พระปัจเจกพุทธเจ้า(พระพุทธเจ้าที่ไม่ได้สร้าง
หมู่กลุ่มขึ้นเป็นศาสนา)”

อำมาตย์ทั้งหลายพากันงุนงงไปหมด จนต้อง
ทูลย้าเตือนสติพระราชา

“ข้าแต่มหाराช ธรรมดาของพระปัจเจก-
พุทธเจ้าทั้งหลาย จะไม่เป็นเช่นพระองค์เลย
พระเจ้าข้า”

“เป็นเช่นไร พวกท่านจงบอกมา”

“ต้องโกนผมโกนหนวด นุ่งห่มด้วยผ้า
กาสาพัสตร์(ผ้าย้อมน้ำฝาด) เปรียบดั่งดวง-

นกตัวโตคาบเนื้อชิ้นใหญ่ได้ นกตัวนั้นนั่นแหละมีความสุข
แต่นกตัวโตสละทิ้งเนื้อชิ้นใหญ่ได้ นกตัวนั้นนั่นแหละมีความสุข

แม้กามคุณทั้ง ๕ อันน่าปรารถนา
ด้วยรูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส ก็เช่นเดียวกัน
หากผู้ใดยึดถือไว้ ผู้นั้นนั่นมีความสุข
แต่ผู้ใดไม่ยึดถือไว้ นั้นแหละมีความสุข

จันทร์ที่พ้นจากปากพระราหู(อสุรตนหนึ่ง)แล้ว ไป
พำนักอยู่ที่เงื่อมเขานันทมูลในป่าหิมพานต์ นี่คือ
พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลายเป็นเช่นนี้”

พระราชาทรงสดับแล้ว โดยมีได้รอช้า ทรง
สละราชสมบัติทั้งปวง ละทิ้งเพศคฤหัสถ์เข้าสู่เพศ
สมณะ(ผู้สงบจากกิเลส) แล้วเสด็จไปสู่เงื่อมเขา
นันทมูลนั้น

กาลนั้นยังมี**พระราชาทรงพระนามว่า นัคคช**
ครองราชย์อยู่บนครตักสิลา แคว้นคันธาระ

วันหนึ่ง ขณะที่ประทับอยู่บนปราสาท แล้ว
ทอดพระเนตรสู่เบื้องล่าง ได้เห็น**สตรีนางหนึ่ง**นั่ง
บดของหอมอยู่ นางสวมกำไลมือที่ทำด้วยหินหยก
เกลี้ยงกลมไว้อย่างละอัน

แต่เมื่อทำกำไลมือจากข้อมือขวามา
สวมใส่ไว้ที่ข้อมือซ้าย แล้วก็ทำงานบดของหอมต่อ
อีก คราวนี้กำไลหินหยกมาอยู่รวมกัน ก็กระทบกัน
เกิดเสียงดังขึ้นตลอดเวลา ทำให้พระเจ้านัคคชทรง
เกิดปัญญารู้ว่าสวไสวขึ้น

“ตอนแรกกำไลข้อมืออยู่ข้างละอัน ย่อมไม่
กระทบกัน แต่พอนำมารวมกันเข้า ก็มีเสียงดัง
ด้วยการกระทบกันเกิดขึ้นฉับใด **แม้สัตว์โลกทั้ง
หลายก็ฉับนั้นเหมือนกัน แต่คนหากอยู่ลำพังก็
ไม่กระทบกระทั่งกับใครๆ แต่พออยู่ร่วมกัน
ตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป ย่อมมีการทะเลาะเบาะแว้ง
เกิดขึ้น** แม้เราจะต้องตัดสินคดีให้ราษฎร ที่ทะเลาะ
บาดหมางกันอยู่เสมอๆ เราเองก็ควรเป็นเช่นกำไล
แขนอันเดียว ที่ไม่ต้องมาตัดสินการทะเลาะกันของ
คนอื่น ตัดสินแต่ตัวเองเท่านั้นก่อน”

เมื่อทรงพิจารณาจนเป็นอารมณ์รู้แจ้งอย่าง

นั้นแล้ว ทรงกำหนด**ไตรลักษณ์**(ลักษณะทุกสรรพ
สิ่งในโลก ๑. อนิจจัง=ไม่เที่ยง ๒. ทุกขัง=เป็นทุกข์
๓. อนัตตา=ไม่ใช่ตัวตน) เจริญวิปัสสนากระทำ
ปัจเจกโพธิญาณเกิดขึ้น ได้เป็น**พระปัจเจกพุทธ-
เจ้าองค์หนึ่ง**แล้ว จากนั้นก็ทรงละทิ้งเพศคฤหัสถ์
เข้าสู่เพศสมณะ เสด็จไปสู่เงื่อมเขานันทมูล

ส่วนที่มีถิลานครในแคว้นวิเทหะ มี**พระเจ้า
นิมิราช**ปกครองอยู่

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่พระราชาราชเสวยพระ
กระยาหารเสร็จแล้ว มีพวกอำมาตย์แวดล้อม
อยู่ ได้ประทับยืนทอดพระเนตรทางสี่บัญชร
(หน้าต่าง)ที่เปิดไว้

ทรงแลเห็น**เหยี่ยวตัวหนึ่ง** คาบเอาเนื้อชิ้น
ใหญ่บินขึ้นสู่ท้องฟ้า นกอื่นๆ แม้กระทั่งรังต่าง
พากันติดตาม บินล้อมหน้าล้อมหลัง ใช้จะงอยปาก
จิก ใช้ปีกตี ใช้เท้าขยุ้มแย่งชิ้นเนื้อ จนแม้แต่เหยี่ยว
ก็ทนต่อการกลุ้มรุมแย่งชิงไม่ไหว จำต้องปล่อย
ชิ้นเนื้อนั้นไปกลางอากาศ

นกตัวอื่นก็คาบเอาเนื้อชิ้นนั้นไป นกทั้งหลาย
จึงพากันละทิ้งเหยี่ยว แล้วไล่ติดตามนกตัวนั้น
พอไล่ทันก็รุมจิกตี จนนกตัวนั้นต้องคายชิ้นเนื้อ
จากปาก แล้วนกตัวอื่นก็คาบเอาไป นกทั้งหลายก็
พากันไปรุมตีแย่งชิ้นเนื้อจากนกตัวนั้นอีก **วนเวียน
เป็นอยู่เช่นนี้ ด้วยเหตุแห่งความสุขของปากท้อง**
ทำให้พระราชาทรงดำริในพระทัยว่า

“นกตัวโตคาบเนื้อชิ้นใหญ่ได้ นกตัวนั้น
นั่นแหละมีความสุข แต่มกตัวโตสละทิ้งเนื้อชิ้น
ใหญ่ได้ นกตัวนั้นนั่นแหละมีความสุข **แม้กามคุณ
ทั้ง ๕ อันน่าปรารถนาด้วยรูป เสียง กลิ่น รส**

และสัมผัส ก็เช่นเดียวกัน หากผู้ใดยึดถือไว้ ผู้นั้นนั้นมีความทุกข์ แต่ผู้ใดไม่ยึดถือไว้ นั้นแหละมีความสุข

เพราะกามคุณ ๕ เป็นที่ปรารถนาของคนจำนวนมาก ก็แล้วเรามีหญิงคอยบำรุงบำเรอถึงหมื่นหกพันนาง เราก็ควรละกามคุณทั้ง ๕ นี้เสีย แล้วจึงจะเป็นสุข เสมือนดังเหยี่ยวละทิ้งเนื้อชิ้นใหญ่ไป ฉะนั้น”

พระเจ้านิมิราชทรงมนสิการ (กระทำใจในใจ) โดยแยบคาย (รู้ถึงที่เกิดของกิเลส) พิจารณา กำหนดไตรลักษณ์ เจริญวิปัสสนาเกิดปัจเจกโพธิญาณขึ้น ได้เป็น**พระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่ง** แล้วทรงละทิ้งเพศคฤหัสถ์ เข้าสู่เพศสมณะ เสด็จไปยังเจ็อมเขานันทมุล

แม้ในกปีลนครแห่งแคว้นปัญจาละ ก็มี**พระเจ้าทุมมุขะ** เป็นพระราชอาปกรครองบ้านเมือง วันหนึ่ง ขณะทรงทอดพระเนตรพระลานหลวง พร้อมด้วยหมู่เสนาอำมาตย์ทั้งหลาย ทรงแลเห็นพวกคนเลี้ยงวัวเปิดประตูคอกวัว ให้พวกวัวทั้งหลายออกจากคอก มีทั้งวัวตัวผู้และตัวเมียปะปนกันไป

แต่ในวันเหล่านั้น โคลิถ(วัวตัวผู้)ใหญ่โตตัวหนึ่ง มีเขาแหลมคม คราวใดที่เห็นวัวตัวผู้อื่นเดินเข้าใกล้วัวตัวเมีย ก็จะใช้หางด้วยอำนาจกิเลสกามเที่ยวไล่ขวิดวัวตัวผู้อื่นอย่างรุนแรงเมามัน วัวตัวผู้บางตัวถูกขวิดเข้าที่ท้อง จนไส้ใหญ่ย่อยไหลทะลักถึงแก่ความตาย

พระราชาทรงเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นแล้ว ทรงได้สติรู้สึกสำนึกว่า

“สัตว์โลกทั้งหลายนับตั้งแต่สัตว์ดิรัจฉานไป ย่อมถึงทุกข์เพราะอำนาจกิเลสกาม แม้วัวตัวผู้ที่ต้องตายก็เพราะกามเป็นเหตุ สัตว์เหล่าอื่นๆ ก็หวั่นไหวเพราะกามนั่นเอง ฉะนั้นเราจึงควรประหารกามเสียให้สิ้น เพราะเป็นเหตุให้สัตว์ทั้งหลายหวั่นไหว แล้วเบียดเบียนกัน”

พระองค์ทรงกำหนดไตรลักษณ์ เจริญวิปัสสนา

ณ ตรงนั่นเอง ก็บังเกิดปัจเจกโพธิญาณขึ้นแล้ว ได้เป็น**พระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่ง** ดังนั้นจึงทรงละทิ้งเพศคฤหัสถ์ เข้าสู่เพศสมณะ แล้วเสด็จไปยังเจ็อมเขานันทมุล

อยู่มาวันหนึ่ง **พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้ง ๔ องค์** หลังจากทรงชำระพระวรกายแล้ว ทรงนุ่งห่มเรียบริ้วย ถือบาตรเสด็จออกจากเจ็อมเขานันทมุล ไปยังที่ไม่ไกลจากหมู่บ้านนัก ใกล้ๆกับประตูนครพาราณสี เทียววิณชบาตจนถึงประตูหน้าบ้านของ**ช่างปั้นหม้อคนหนึ่ง** ซึ่งมีนางภักควิเป็นภรรยา และมีบุตรชาย ๑ คน บุตรสาว ๑ คน เขาเลี้ยงดูบุตรภรรยาด้วยการปั้นหม้อ

เมื่อช่างหม้อเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้ง ๔ กำลังวิณชบาตอยู่ ก็ดีใจยิ่งนัก รีบนิมนต์ท่านเข้าไปในบ้าน ให้นั่งบนอาสนะ(ที่นั่ง)ที่ปูไว้ แล้วหาของเคี้ยวของฉันอันประณีตมาถวาย เมื่อมีโอกาสดูช่างปั้นหม้อก็ถามข้อที่ตนสงสัย

“ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ มองดูผิวพรรณหน้าตาของท่านทั้ง ๔ แล้วมองไปยังนัย การออกบวชของพวกท่านดูสง่างามเปี่ยมความสุขเหลือเกิน พวกท่านมีอารมณ์ความคิดอย่างไรหนอ จึงออกบวชได้เยี่ยงนี้”

พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้ง ๔ จึงได้ตรัสเล่าสาเหตุและการทำใจในใจให้แยบคาย จนกระทั่งได้ออกบวช ให้แก่ช่างปั้นหม้อและภรรยาของเขา ฟัง อันเป็นความน่าซาบซึ่งประทับใจมาก จนช่างปั้นหม้ออดใจไม่อยู่ ต้องเอ่ยปากยกย่องสรรเสริญ

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ธรรมอันท่านทั้ง ๔ ทรงแสดงแล้วนั้น เป็นผู้ไม่มีเยื่อใยในเพศฆราวาสดีแท้”

หลังจากนั้น พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหมดก็เสด็จไป ส่วนช่างปั้นหม้อเมื่อรับประทานอาหารเข้าแล้ว ก็ได้สนทนากับภรรยาของตนว่า

“พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้ง ๔ องค์นี้ ทรงสละราชสมบัติออกผนวชอย่างไม่มีกังวล ไม่มีความห่วงใย ให้กาลเวลาผ่านไปด้วยความสุข อันเกิด

จากการบรรพชา ส่วนพวกเราต้องเลี้ยงชีวิตอยู่ ด้วยค่าจ้าง ไม่เป็นสุขด้วยความกังวลต่างๆ แล้ว จะมีประโยชน์อะไรด้วยการครองเรือนเล่า

ดูก่อนนางผู้มีโชค แม้เราก็จะละกามทั้งหลาย ทิ้ง แล้วดำรงอยู่ตามส่วนของตน เทียวไปคนเดียว เธอจงช่วยสงเคราะห์เลี้ยงดูลูกต่อไปให้ด้วยเถิด”

ภรรยาครั้นได้ฟังถ้อยคำช่างหม้อแล้ว ก็รีบ ออกปากทันที

“ตั้งแต่เวลาที่ฉันได้ฟังธรรมกถาของพระ บิณฑุพุทธเจ้าแล้ว แม้ฉันเองก็ไม่อยากอยู่บ้าน เลย อีกร่างก็มีแต่เวลานี้เท่านั้น เวลาอื่นนอกนี้ จะไม่มีเลย เพราะคงไม่มีผู้จะมาพร่ำสอนฉันอีก

ข้าแต่ท่านผู้มีความดี แม้ฉันเองก็จะขอพ้น จากมือชาย เทียวไปคนเดียว เหมือนกับนกคิน หลุดพ้นจากมือนายพราน ฉะนั้น”

ช่างปั้นหม้อได้ฟังคำของภรรยาแล้ว ก็ได้แต่ นิ่งเงียบอยู่ ส่วนนางภักควินั้นเมื่อต้องการจะไป บวชก่อน จึงกล่าวกับสามี

“ฉันจะไปที่ทำน้ำละ ขอให้พี่จงดูแลลูกไว้”

แล้วนางจึงถือหม้อน้ำออกจากบ้าน ทำที่ เดินไปที่ทำน้ำ แต่แล้วก็หนีไปยังสำนักของดาบส (นักบวชผู้บำเพ็ญตบะเผือกิเลส) ที่อยู่ใกล้นคร พาราณสีนั่นเอง แล้วขอบวชประพฤตินิธธรรมอยู่ใน ที่นั้น

ฝ่ายช่างปั้นหม้อรอแล้วรอเล่า ไม่เห็นภรรยา ตักน้ำมาสักที ก็รู้ว่านางไม่กลับมาแล้ว จึงเลี้ยง ดูลูกน้อยต่อไปด้วยตนเอง

วันเวลาผ่านไป ลูกน้อยทั้งสองก็เติบโตรู้ เตียงสา สามารถรู้อะไรเหมาะอะไรไม่ควร แยกแยะ อะไรดีอะไรชั่วของตนได้แล้ว

ช่างปั้นหม้อจึงทบทวนดูๆ ของตน ว่าจะรู้จัก ดำรงชีวิตอยู่ได้ไหม โดยช่างปั้นหม้อจะหุงข้าวให้ ดิบไปบ้าง ให้แฉะไปบ้าง ให้ไหม้บ้าง ประุงอาหารให้ จืดๆบ้าง ประุงให้เค็มจัดบ้าง เด็กทั้งสองก็สามารถ รู้ได้ แล้วกล่าวกับพ่อว่า

“วันนี้ข้าวดิบไป วันนี้ข้าวแฉะไป วันนี้ข้าวไหม้ วันนี้กับข้าวจืด วันนี้เค็มไป”

เมื่อเป็นเช่นนี้ช่างปั้นหม้อจึงคิดว่า

“บัดนี้ลูกทั้งสองรู้จักอาหารการกินแล้ว สามารถเลี้ยงชีวิตของตนเองได้ เราก็ควรไป บวชละ”

ช่างปั้นหม้อจึงมอบเด็กทั้งสองให้ญาติดูแล ต่อไป แม้พวกเขาจะตัดทอนไม่ยอมให้บวชก็ตาม แต่ช่างหม้อก็ไม่เปลี่ยนใจ ละทิ้งสมบัติบ้านเรือน ทุกสิ่ง ออกจากพระนครไปบวชเป็นฤๅษี (นักบวช ผู้บำเพ็ญพรตแสวงธรรม) ไม่ห่างไกลจากพระนคร นั้นเอง

อยู่มาวันหนึ่ง บังเอิญนางภักควินาสลีนี ได้ พบเห็นพระฤๅษีกำลังเที่ยวภิกขาจาร (บิณฑบาต) อยู่ในนครพาราณสี จึงยกมือไหว้แล้วถามด้วยความ กังวล

“ข้าแต่พระคุณเจ้า เห็นที่ท่านทำให้ลูกเต่า พินาศไปแล้วกระมัง”

“ฉันไม่ได้ทำให้เด็กๆ พินาศ พวกเขารู้ความ เจริญและความเสื่อมด้วยตนเองแล้ว ฉันจึง ออกบวช เธออย่าคิดถึงพวกเขาอีกเลย จงยินดี ในการบวชของตนเถิด แม้ฉันก็จะยินดีในการ บวชของตนเช่นกัน”

พระฤๅษีได้เตือนสตินางดาบสินีอย่างนี้แล้ว ก็เที่ยวภิกขาจารต่อไป นับตั้งแต่นั้นมาทั้งสองไม่ ได้พบเห็นกันอีกเลย พระฤๅษีก็มุ่งบำเพ็ญมาน (สภาวะสงบจากกิเลสอนประณีตยิ่ง) และอภิญญา (ความรู้ยิ่งในคุณวิเศษ) เกิดขึ้นแล้ว ได้เป็นผู้เข้าถึง **พรหมโลก** (โลกของผู้บริสุทธิ์ปราศจากกิเลส) ในที่สุด

พระศาสดาทรงแสดงธรรมนี้แล้ว ตรัสว่า

“นางดาบสินีนั่นก็คือ พระนางพิมพาในบัดนี้ ส่วนพระฤๅษีก็คือ เราตถาคต”

แล้วทรงประกาศสังฆธรรม ในที่สุดของสังฆธรรม นั้นเอง ภิกษุทั้ง ๕๐๐ รูปได้ข่มทำลายกิเลสจนหมด ลิ่น ดำรงอยู่แล้วใน **อหัตตผล**. ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๐๕๗)

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๓๔๔)

(ตอนที่ ๑๔)

☆ หน้าทีมนอง'ตับ' มีดังนี้ คือ

สะสมเลือด และปรับปริมาณเลือดให้คงที่ เมื่อร่างกายเคลื่อนไหว 'เลือด' จาก'ตับ' จะไหลไปยัง'เส้นลมปราณ'ต่างๆ เพื่อสนองความต้องการของร่างกาย เมื่อร่างกายหยุดพัก 'เลือด' จะไหลกลับมาสะสมใน'ตับ'

แผ่นชานลมปราณ ให้ทั่วถึงตลอดภายในร่างกายช่วยควบคุมการไหลเวียนของลมปราณ-เลือด และของเหลวในร่างกายให้เป็นไปอย่างสมดุล ตลอดจนควบคุมในด้านจิตใจและอารมณ์

นอกจากการสร้างและการบ่มแล้ว ยังมีปรากฏการณ์อีก ๒ ลักษณะ คือ การบ่มเกิน และ การบ่มกลับ

* การบ่มเกิน

หมายถึง การฉวยโอกาสที่ทนแข็งแรงแม้หนัก หรือ อีกร้อยอ่อนแอลง บ่มอีกร้อยมากเกินไปจนทกวะปกติ เช่น เรานอนตึกมาก ส่งผลให้ ตับและถุงน้ำดี (ธาตุไม้) ทำงานหนัก 'ตับและถุงน้ำดี' จะอ่อนแอ ส่งน้ำดีออกมาได้น้อย ส่งผลให้ กระเพาะอาหาร และม้าม อ่อนแอตาม เพราะร่างกายต้องขับ

เม็ดเลือดเสียมาทิ้งที่กระเพาะอาหาร เป็นจำนวนมาก และม้ามก็เพิ่มหน้าที่ในการขับเม็ดเลือดเสียเพิ่มขึ้น จึงทำให้ท้องอืดได้ เพราะร่างกายต้องสร้างมูกมาปกป้อง'เม็ดเลือดเสีย'ที่มีความเป็นกรดในระบบทางเดินอาหาร หมายความว่า ตับและถุงน้ำดี ต้องทำงานมากเกินไป ส่งผลให้ม้ามและกระเพาะ มีปัญหาตามมา

* การบ่มกลับ

หมายถึง ปรากฏการณ์ที่ธาตุหนึ่งเคยเป็นฝ่ายถูกบ่ม แต่กลับมีความแรงแรงมากขึ้นจนสามารถบ่มกลับธาตุเดิมได้

เช่นปกติ ธาตุทอง ช่มธาตุไม้ และธาตุไม้ ช่มธาตุดิน หากมีภาวะใดที่ธาตุไม้แกร่งขึ้นมาก จะมีการช่มเกินต่อธาตุดิน และสามารถที่จะช่มกลับธาตุทองได้

การบ่มเกินและบ่มกลับ มีกฎเกณฑ์แน่นอน - ธาตุที่สามารถช่มเกินธาตุอื่นได้ ต้องแกร่งกว่า - ธาตุที่ถูกช่มกลับ ต้องเป็นธาตุที่พร่อง

เช่น การนอนดิ้นมากมาย ส่งผลให้ตับและถุงน้ำดี ทำงานหนักและอ่อนแอลง แต่ปรากฏว่า เราดื่มน้ำ ปั่นผักที่มีคลอโรฟิลล์เข้มข้นและใส่น้ำน้อยไป ทำให้การขับเซลล์ตายได้ช้า เมื่อมีคลอโรฟิลล์เกิน ก็จะทำให้เม็ดเลือดแตกเพิ่มขึ้นกว่าเดิมอีก กลายเป็น ทำลายเม็ดเลือดแดง ถ้าดื่มไปนานๆยิ่งจะทำให้ เม็ดเลือดแดงแตกมากขึ้น เกิดอาการหนาวใน คือ การสร้างเม็ดเลือดไม่พอ

แสดงว่า ธาตุน้ำ(ไต กระเพาะปัสสาวะ ระบบหมุนเวียนเลือด) ช่มกลับไปธาตุดิน(ม้าม กระเพาะอาหาร) ท้องอืดง่าย และช่มกลับไปที ธาตุไม้(ตับและถุงน้ำดี)

♣ ๗๖๖ ฤกษ์จันทรวิเศษทั้ง ๖ ฤกษ์จันทรวิเศษทั้ง ๖ ♣

ตามทฤษฎีแพทย์จีน แบบอวัยวะออกเป็น ๒ พวก คือ

๑. อวัยวะทั้ง ๕ ได้แก่ ตับ หัวใจ ม้าม ปอด ไต อวัยวะภายในทั้งห้า มีหน้าที่ สร้างและเก็บสาร จำเป็น(ฮอร์โมนและเอ็นไซม์) แต่ไม่ทำหน้าที่กำจัด ละสม สารจำเป็นของชีวิต และควบคุมการไหลเวียน ของพลังลมปราณและเลือด นอกจากนี้ ยังนับรวม ถุงหุ้มหัวใจด้วย เป็นอวัยวะอันอีกชนิดหนึ่ง

๒. อวัยวะกลวงทั้ง ๖ ได้แก่ ถุงน้ำดี ลำไส้เล็ก กระเพาะอาหาร ลำไส้ใหญ่ กระเพาะปัสสาวะ อวัยวะกลวงทั้งห้า ทำหน้าที่ เกี่ยวกับการย่อย ดูดซึมและขับถ่าย ส่วนขานเจียว(พลังขามรวม) ก็เป็นอวัยวะกลวง อีกชนิดหนึ่งด้วย

๓. อวัยวะกลวงพิเศษ ทั้ง ๖ ได้แก่ สมออง ไช้สั้นหลัง กระตูก เส้นเลือด ถุงน้ำดี มดลูก เนื่องจาก ภายในมีลักษณะกลวงเหมือนอวัยวะกลวงและ

ทำหน้าที่ เก็บสะสมสารจำเป็น(ฮอร์โมน และเอ็นไซม์) และลมปราณ เหมือนอวัยวะตัน จึงเรียกว่า เป็น อวัยวะกลวงพิเศษ ทั้งหมด

อวัยวะตันและกลวง จะแบ่งเป็นหยิน-หยาง และจะมีความสัมพันธ์เป็นคู่ๆ โดยมีเส้นลมปราณ เชื่อมโยงอยู่ระหว่างกัน กล่าวคือ

ตับ คู่กับ ถุงน้ำดี

หัวใจ คู่กับ ลำไส้เล็ก

ม้าม คู่กับ กระเพาะอาหาร

ปอด คู่กับ ลำไส้ใหญ่

ไต คู่กับ กระเพาะปัสสาวะ

เยื่อหุ้มหัวใจ คู่กับ ขานเจียว(พลังขามรวม)

☺ ๓๖

หน้าที่ของ‘ตับ’ มีดังนี้ คือ

๑. สะสมเลือด และปรับปริมาณเลือดให้คงที่ เมื่อร่างกายเคลื่อนไหว ‘เลือด’จาก‘ตับ’ จะไหลไปยัง‘เส้นลมปราณ’ต่างๆ เพื่อสนอง ความต้องการของร่างกาย เมื่อร่างกายหยุดพัก ‘เลือด’จะไหลกลับมาสะสมใน‘ตับ’

๒. แผ่ขานลมปราณให้ทั่วถึงตลอดภายในร่างกาย ช่วยควบคุมการไหลเวียนของลมปราณ-เลือด และของเหลวในร่างกายให้เป็นไปอย่างสมดุล ตลอดจนควบคุมในด้านจิตใจและอารมณ์

๓. ‘ตับ’ กำหนด‘เส้นเอ็น’ และ‘เส้น’ เพราะ ต้องอาศัย‘เลือด’มาหล่อเลี้ยง

๔. ‘ตา’ เป็นประตูของ‘ตับ’ เพราะต้องอาศัย ‘เลือด’มาหล่อเลี้ยง

๕. ‘ตับ’สัมพันธ์กับ‘ถุงน้ำดี’

~ ถ้า‘ตับ’ผิดปกติ ~

จะมีอาการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ เช่น

- ความโกรธและอารมณ์ผันผวนได้ ปวดเสียว แน่นสีข้าง ตาแห้ง มองไม่ชัด มองไม่เห็นตอนกลางคืน ตาจะบวมแดง ลู่แสงไม่ได้ น้ำตาไหล

- ลมตับ มีอาการหน้ามืด วิงเวียน ตาลาย ลึนลั่น ร่างกายแขนขาชา กว้างเนื้อกระตุก เป็น ตะคริว จุกแน่นใต้ลิ้นปี่ เพราะ‘พลังตับ’ถูกบดบัง

๒ หัวใจ

มีฐานะเป็นตัวนำของอวัยวะภายในทั้งหมด และทำงานร่วมกับ ‘ถุงหุ้มหัวใจ’

หน้าที่ของ‘หัวใจ’ มีดังนี้ คือ

๑. กำหนดชีพจร ควบคุมการไหลเวียนของ ‘เลือด’ สูบฉีด‘เลือด’ ไปยังส่วนต่างๆทั่วร่างกาย

๒. ควบคุมความรู้สึกรู้สึกนึกคิดและจิตใจ ‘หัวใจ’ มี‘เส้นเลือด’ต่อเป็นเส้นขนานกับ‘อวัยวะ’ต่างๆ แล้วแตกแขนงกระจายไป‘ทั่วร่างกาย’ ที่‘ใบหน้า’ มีเส้นเลือดมากมาย ดังนั้น‘สีของใบหน้า’สามารถบอกถึง‘การทำงานของหัวใจ’ ว่า‘หัวใจ’มี‘แรงสูบฉีดเลือด’ และมี‘ปริมาณเลือด’เพียงพอหรือเปล่า

๓. ‘ลิ้น’ เป็นอวัยวะที่‘เชื่อมโยงกับ’ ‘หัวใจ’ อย่างใกล้ชิด เนื่องจาก‘เลือดและลมปราณ’ ไหลเวียนผ่าน‘หัวใจ’ ส่งไปหล่อเลี้ยงที่‘ลิ้น’ โดยเฉพาะที่‘ปลายลิ้น’

๔. สัมพันธ์กับ‘ลำไส้เล็ก’

~ ถ้า ‘หัวใจ’ ผิดปกติ ~

จะมีอาการ สีหน้าซีดเผือด ลิ้นซีด ชีพจรเบา ไม่สม่ำเสมอ ใจสั่น หายใจขัด เหงื่อออก พบใน ‘เลือดที่เป็นกรด’ ทำให้หัวใจต้องสูบฉีดแรงขึ้น และ ‘พลังหัวใจ’ จะลดลง ทำให้เลือดที่ไปเลี้ยง ‘สมอง’ ไม่พอ ด้าน‘สติสัมปชัญญะ’ก็จะลดลงด้วย - ถ้าเลือดหัวใจไม่พอ จะนอนไม่หลับ ผื่น ตกใจ ชีวีลิม - ถ้าพลังมากเกินไป จะกระวนกระวาย นอนหลับไม่สนิท

๓ ม้าม

เป็นส่วนสำคัญของ‘พลังหยาง’ในร่างกาย

หน้าที่ของ‘ม้าม’ มีดังนี้ คือ

๑. ควบคุมการย่อยและดูดซึมสารอาหาร ‘อาหาร’ เมื่อถูกย่อยที่‘กระเพาะอาหาร’แล้ว ‘ม้าม’จะลำเลียงสารจำเป็นไปสู่‘ปอด’ เพื่อส่งไป ‘ทั่วร่างกาย’ และ‘สารจำเป็น’ที่ได้ จะเป็นพื้นฐาน ในการสร้างเลือด

๒. ปรับดุลการใช้และขับถ่าย ของเหลวในร่างกาย ถ้า‘ม้ามชื้น’(พร่อง) จะเกิดการคั่งน้ำหรือท้องร่วงได้ เนื่องจาก ‘ม้าม ชอบแห้ง กลัวชื้น’

๓. ควบคุมการไหลเวียนเลือด ให้ไหลเวียน อยู่ภายใน‘เส้นเลือด’ ถ้า‘ม้ามพร่อง’จะมีเลือดออกง่าย มีจ้ำเลือดใต้ผิวหนัง ประจำเดือนมาก

๔. ‘ลมปราณม้าม’ แผ่กระจายขึ้นบน ลำเลียงสารจำเป็นของเหลวไปยัง‘ปอด’ เพื่อไป‘หล่อเลี้ยง’ส่วนต่างๆของร่างกาย ‘ยึดเหนี่ยว’ อวัยวะให้อยู่ในตำแหน่งปกติ

๕. ‘ม้าม’ดูดซึมและส่งสารอาหารมาหล่อเลี้ยง ‘กล้ามเนื้อและแขนขา’ ให้เจริญแข็งแรง รวมถึง‘ริมฝีปาก’ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกล้ามเนื้อ เช่นเดียวกัน

๖. ‘ปาก’ เป็นประตูของ‘ม้าม’ การรับประทานอาหาร การรับรู้รสชาติของอาหาร

๗. สัมพันธ์กับ‘กระเพาะอาหาร’

~ ถ้า ‘ม้าม’ ผิดปกติ ~

จะเกิดอาการ อาหารไม่ย่อย เมื่ออาหาร ท้อง อืด ปวดท้อง ท้องเดิน ขาดอาหาร ผอม อ่อนเพลีย ริมฝีปากซีด บวมหรือท้องมาน ลิ้นเป็นฝ้าหนา ตีข่าน ปัสสาวะเป็นเลือด ตกเลือดหรือประจำเดือน มามากเกินไป มดลูกหย่อน ทวารหนักไหล เกิดอาการหยางพร่อง คือ จะมีอาการ อ่อนเพลีย ไม่มีแรง ชอบร้อน กลัวเย็น หน้าและ ริมฝีปากซีด ชีพจรอ่อน

๓ ต่อฉบับหน้า

“ภายนอกกาย” หมายความว่า ธรรมชาติ ๒ หรือ “องค์ประชุมของรูปกับนาม” ที่ขณะนั้นสัมผัสกับ “วัตถุภายนอกอันเป็นเหตุนอก” อยู่เสมอ แล้วมัน ก็เกิด “กิเลส”

กิเลสก็คือ “จิต” ไม่ใช่วัตถุแน่ๆ ตัวนี้แหละ “กายของจิต” คือ “กิเลสที่เกิดอยู่ในจิตหลักๆ ขณะนั้น” อ่านหรือเรียนรู้ให้รู้จักจริง “อาการจิต” ตัวนี้ให้ ตัวนี้เองที่ต้องกำจัด

“กิเลส” ตัวนี้จะมีอำนาจบงการให้เราทำ “กรรม” หรือประกอบกิริยาทาง “กายกรรมหรือ วจกรรม” สุข-ทุกข์กับวัตถุภายนอกอยู่

ผู้นี้คือ ผู้ยังไม่หลุดพ้นจาก “ภพกาม”

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

มือที่พนมหว่างอกยังคงนิ่งชะงักค้าง
คิ้วขมวดเข้าหากันเล็กน้อย....
โบสถ์หลังนี้สื่อกันตรง ๆ ถึงหลักธรรม
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ศีล สมาธิ ปัญญา
คือหลักที่จะเข้าถึงธรรม

กายา

บทที่ ๑๓ “พระอุโบสถที่ว่างเปล่า”

● ต่อจากฉบับ ๓๑๙

เข้ามิดในฤดูหนาว

สามัญตื่นขึ้นมาเมื่อแสงสว่างได้สาดส่องยอด
ไม้ใบหญ้าแล้ว มันเป็นเช้าที่เขาตื่นขึ้นมาด้วยความ
สดชื่น เมื่อคืนเขานอนหลับเต็มอ้อม หลังใช้
ความคิดจนเหน็ดเหนื่อย

ร่างกายถึงอย่างไรก็ต้องการพักผ่อน หลัง
ผ่านการตรากตรำมาอย่างหนัก ไม่ว่าจะเป็นการ
ออกกำลังทางความคิดหรือกำลังแห่งร่างกาย
ก็ตาม สามัญยอมรับว่า การออกกำลังทางความคิด
นั้น น่าจะหนักหน่วงทำร้ายร่างกายได้มากกว่า
แม้ว่า เหมือนจะไม่ต้องใช้แรงกำลังแบกรับแต่
ประการใดก็ตาม แต่มันกลับส่งผลต่ออวัยวะทุก
ส่วนในร่างกาย เกือบทั้งองค์กายพ บางครั้งเขา
รู้สึกปวดหัว ปวดขมับเพียงข้างเดียว บางทีก็ปวด
ท้องปวดไส้ เหมือนมีบางสิ่งไปบิดเป็นเกลียวอยู่
ภายใน ปวดที่หัวเข้า ปวดปลายนิ้ว ซาตามร่างกาย
เป็นบางจุด ปวดนัยน์ตา ปวดหลัง ปวดบั้นเอว

การที่ความคิดไม่ปกติ คิดอย่างว้าวุ่น คิดอย่าง
ไม่จบและบังคับควบคุมมันไม่ได้ ส่งผลต่อร่างกาย
แทบทั้งสิ้น

สถาบันการอบรมเข้าวันนี้ มีหมอกหนา
หมอกที่เกิดจากอากาศยามเช้ามืดข้างจะหนาว
จัด ประกอบกับอยู่บนที่สูง โอบล้อมด้วยทิวเขา
เกือบรอบด้าน เหมือนจะแช่ถึงความหนาวเย็นให้
อวลอบบริเวณแห่งนี้อย่างยาวนาน จนกว่าแดด
ยามสายจะสาดทะลุผ่านหมอกลงมา

บริเวณหน้าที่พักคือสนามหญ้ากว้าง มีถนน
โอบล้อมโดยรอบ กว้างประมาณสี่เมตร เดินลัด
ตัดด้านหน้าสถาบันไปจนถึงด้านหลัง ยาวเป็นรูป
วงรี สามัญมักชอบใช้เส้นทางลาดยางเส้นนี้ วิ่ง
ออกกำลังกายตอนเย็น ๆ แต่ผู้เข้าอบรมชอบตั้งวง
ตะกร้อ เล่นเปตองหรือไม้กอล์ฟเตะฟุตบอล เล่นกัน
เป็นทีม ออกกำลังกายกันเบา ๆ พอให้เหงื่อซึม ๆ
ร่างกายจะได้โปร่งเบา นอนหลับสบายในช่วง

คำคืน

แม้จะรู้สึกว่าร่างกายอ่อนเพลียอยู่บ้าง เพราะผลจากการใช้ความคิดอย่างหนักหน่วงเมื่อช่วงหัวค่ำ แต่สามัญก็รับรู้ถึงอากาศที่สดชื่นได้ไหลผ่านมากับหมอกบางที่เหมือนจะซึมผ่านเข้าไปในทุกอณูแห่งอากาศ พื้นดิน ต้นไม้ ใบหญ้า รวมถึงผู้คน ที่มาเดินออกกำลังกาย ล้มผัสอากาศเวลาเช้า ๆ ธรรมชาติมักจะทำให้ความสดชื่นแก่มนุษย์อย่างเท่าเทียมกัน ถ้ามนุษย์ไม่ไปทำลายมัน

เขาก้าวลงบันไดมายังชั้นล่าง เดินตัดถนนไปยังพื้นที่สนามหญ้า ก้าวไปอย่างช้า ๆ ลังเกตवलไอหมอกที่ลอยเรื่อย ๆ ปลายยอดหญ้าเหมือนมีสายควันลอยกรุ่นเหนือพื้นดินตลอดเวลา

ปลายนิ้วเท้าเริ่มฉ่ำเย็น รองเท้ายางใช้หัวนิ้วเท้าคืบกันหมอกขึ้นไม่ได้ แดดแรกยังไม่ลาดส่องและตะยอดไม้ ความหนาวเหน็บจึงแผ่กระจายอยู่ทั่วไป

ไม่มีอะไรอยู่คนที่ อีกสักพัก ไม่น่าจะเกินหนึ่งชั่วโมง แดดแรกจะเริ่มลาดส่องและยอดหญ้า แล้วมันก็จะละลายหมอกหนาวให้คลี่คลาย อากาศจะอุ่นขึ้น ผู้คนจะเริ่มเคลื่อนไหว ออกไปสู่อเส้นทางแห่งการทำมาหากิน เพื่อเลี้ยงปากท้องและดำรงชีวิตไปวัน ๆ

เขาเห็นฉิวรถจักรยานยนต์ เดินบิณฑบาตเป็นทิวแถวผ่านหน้าสถาบันฝึกอบรม นั่นคือกิจของสงฆ์ ต้องออกโปรดสัตว์ ทำให้มนุษย์มีความหวัง รู้จักการแบ่งปัน การให้ท่ามกลางการมีชีวิตอยู่ในวันหนึ่ง ๆ ไม่ต้องดิ้นรนปากกัดตีนถีบให้มากนัก ใช้ชีวิตให้ปกติ เป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติที่อวลกระจายด้วยความกรุณา

สามัญเริ่มก้าวออกจากรั้วสถาบันการฝึกอบรม ไปยังตลาดเช้าใจกลางเมือง มันตั้งอยู่อีกฟากฝั่งถนน เขารอจนกว่าถนนจะว่าง จึงวิ่งตัดข้ามไปยังอาคารตลาดที่ตั้งอยู่อีกฟากฝั่ง

มันเป็นอาคารโปร่ง ๆ หลังคามุงกระเบื้อง ตั้งแผงลอยขายผัก ผลไม้ รวมถึง อาหารสด ประเภท เชียงหมู ไก่ กับข้าวพื้นเมืองวางไว้เป็นถาด ๆ เรียงเต็มแผง กลิ่นเตะจมูกหอมฉุย ถัดออกมาด้านนอก

ติดถนนใหญ่จะเป็นร้านค้าแฟลสำหรับให้คนชอบนั่งพักอิริยาบถ ได้มาเปิดดวงสนทนายามเช้า ๆ นั่งมองชีวิตผู้คน สนทนาถึงเรื่องการบ้านการเมืองที่เหมือนจะช่วยปลุกฟื้นสมองที่ผ่านการหลับไหลตลอดทั้งคืน ให้ตื่นขึ้นมารับรู้เหตุการณ์บ้านเมือง

เสียงสนทนาถาถมได้ ทักทายชื้อกับข้าว ด้วยภาษาพื้นเมืองดังอยู่อิงมี นั่นคือบรรยากาศยามเช้าที่มีชีวิตชีวาของผู้คนที่นี้ สามัญได้เห็นชีวิตได้เห็นผู้คน ยินสนทนาถาถมได้กันอย่างเป็นกันเอง มันคือการเคลื่อนไหว อยากเห็นวิถีชาวบ้านผู้คนแท้ ๆ ในชนบทก็ต้องมาที่นี้ มันคือชีวิตที่ไม่ตายแต่ต่าง ดันรนไปวัน ๆ ของผู้คนที่เกือบจะหาเช้ากินค่ำ และผู้ที่อยู่กับการงาน อันเป็นธรรมชาติแท้ ๆ ของการเกิดมาเป็นชีวิต ๆ หนึ่ง

บริเวณตลาดแห่งนี้ สามัญเคยมาได้รับบาดเจ็บ ....บาดเจ็บที่เขาจะต้องจดจำไปอีกนานแสนนาน

จำได้ว่า วันดังกล่าวเป็นเวลาเกือบจะเย็นย่ำ เขาอยากจะเปลี่ยนรสชาติอาหาร จึงข้ามถนนมาซื้อหาอาหารประเภทข้าวเหนียว อาหารพื้นเมือง บางทีการกินอาหารที่คุ้นเคยเลี้ยงเป็นประจํา ทำให้จำเอนาเบื่อหน่าย พักกินอาหารในค่ายอบรมเสียบ้าง หาข้าวปลาอาหารนอกที่พักกินในบางมื่อวันหยุดเสาร์อาทิตย์ น่าจะทำให้ชีวิตไม่ซ้ำซาก

วันนั้นไม่รู้ไปเดินพลาดท่าไหนด หัวแม่เท้าไปเตะสะดุดบันไดพื้นคอนกรีต ทางเข้าตลาดที่ยกพื้นปูนขึ้นมาเพียงเล็กน้อยเกือบมองไม่เห็น เขาถึงกับนั่งบิณฑบาตหัวแม่เท้าที่อาการเจ็บปวดแล่นขึ้นมาในความรู้สึกแทบจะขาดใจ เป่า ทายาหม่องร้อน ๆ ก็แล้ว แต่ความเจ็บปวดก็ไม่ทุเลา ยิ่งเวลาผ่านไปรอยบวมช้ำยังทวีความรุนแรงหือเลือดมากยิ่งขึ้น

สามัญนึกตำหนิสติตนเองยามนั้น พานึกไปถึงโรคเครียดที่ติดมากับการปฏิบัติ เขาเริ่มรู้การปฏิบัติธรรมในวิธีที่ไม่ถูกต้อง เดินตามครูบาอาจารย์ที่รู้ไม่จริง เข้าถึงหลักธรรมที่หาเหตุผลมารองรับไม่ได้ ส่งผลร้ายต่อร่างกาย สร้างความเชือกลับเป็นผลพิชรายต่อผู้ปฏิบัติตามอย่าง

แน่นอน

ดูได้จากร่างกาย สิ่งเห็นชัด ๆ คือความเจ็บป่วยเริ่มปรากฏ ประสาทตาผิดปกติ ขับรถไม่ได้เป็นเวลาเกือบหนึ่งสัปดาห์ เกิดอาการเคร่งเครียดนอนไม่หลับหลายคืนติดต่อกัน สิ่งตามมาคือขาดความเชื่อมั่นกับการใช้ชีวิต ความกลัวแล่นเข้าจับความรู้สึก กลัวอย่างขาดเหตุผล แสวงหาสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อหล่อเลี้ยงความเชื่อมั่นที่ขาดหาย

อาการที่ดูจะเกิดมากที่สุดก็คือ การขาดสติครุ่นคิด พระวาพะวังกับการใช้ชีวิต นานนับแรมเดือน ครั้งหนึ่งเขาเผลอลืมปิดประตูรถยนต์ทิ้งไว้เป็นวันในอาคารจอดรถ โชคดีที่ไม่มีใครสนใจของภายในรถจึงไม่สูญหาย นับแต่นั้นสามัญจึงเริ่มฝึกสติมากยิ่งขึ้น

แต่อาการที่หัวแม่เท้าเตะบันไดคอนกรีตในตลาดสดวันนั้นซี มันเจ็บจริงในข้อเท้าเป็นแรมปี จำได้ว่า วันนั้นเมื่อเขากลับเข้าที่พัก ต้องวานคนดูแลอาคารฝึกอบรม ขับรถไปส่งโรงพยาบาลประจำอำเภอ เพื่อตรวจให้แน่ใจว่า กระดูกหัวแม่เท้าแตกหักหรือไม่ แต่คุณหมอ พยาบาลก็ยืนยันว่าไม่มีส่วนไหนชำรุด แต่เขาคงต้องเจ็บไปอีกหลายวัน อาจจะเป็นแรมเดือนเพราะแรงกระแทกส่งผลสะท้อนต่อกระดูกหัวแม่เท้า

สามัญเดินเข้าตลาด ผ่านเข้าไปในความจอแจ แล้วก็ตัดออกมาข้างถนนอีกครั้งหนึ่ง

เขามองเห็นภิกษุสงฆ์เดินบิณฑบาตเป็นสาย ๆ ผ่านร้านค้าสองฟากถนน ผู้คนออกมาใส่บาตรเป็นทิวแถว บ้างวางถ้วยอาหาร หวานคาว รวมถึงผลไม้ บนโต๊ะไม้ มันคือกิจที่ทำในชีวิตประจำวัน เน้นการให้เพื่อบ่มเพาะความเมตตา

เขาเดินตามภิกษุไปอย่างช้า ๆ หัดฝึกสติเพื่อให้อยู่กับอากัปภิกิริยาปัจจุบัน

ช่วงหลัง ๆ สามัญมักวนเวียนอยู่กับความครุ่นคิด บางหนคิดมากจนกลับกลายเป็นอาการเหม่อลอย มันอันตรายถ้าชินกระทำสิ่งใดด้วยความพลั้งเผลอตามความเคยชิน

ภิกษุก้าวเดินในจังหวะไม่เร็วนัก แต่ละรูป

เรือนกายตั้งตรง อัมบาตรกิริยาสงบสำรวม พอถึงหน้าบ้านหรือร้านค้าที่ชาวบ้านยื่นคอยใส่บาตรก็จะหันร่างไปยังผู้ใญ่บุญอย่างพร้อมเพรียง ชาวบ้านจะลงนั่งยอง ๆ ยกชั้นบาตรขึ้นจรดหน้าผาก หลังตาภาวนาอยู่เป็นครู่ ก่อนจะลุกขึ้นคดข้าวในชั้น ใส่บาตรที่ภิกษุเปิดฝาใส่เงินรอรับอยู่ หนึ่งทัฬหีหมายถึงภิกษุหนึ่งรูป แต่ถ้าเตรียมข้าวมามาก ก็อาจจะรูปละสองทัฬหี ใส่บาตรเสร็จ ต้องให้ข้าวเหลือติดกันชั้นสักเล็กน้อย เมื่อกลับเข้าบ้านจะได้เอาข้าวที่เหลือหว่านโปรยให้ฝูงไก่ชนกาได้ฉีกกิน

ลูกศิษย์ที่หาบสำรับปันโตตามหลัง จะตามเก็บ เทถ้วยแกงใส่ปันโต ผัดเผ็ดใส่สำรับ ผลไม้ก็เช่นกัน ไม่ช้านักก็สิ้นสุดระยะทางในชุมชนเดินเข้าสู่ประตูทางเข้าวัด ซ่อฟ้าโบระกา ศาลาการเปรียญอยู่ถัดลึกเข้าไปในซอยเห็นลิบ ๆ

ประตูทางเข้า ปัจจุบันสร้างอย่างวิจิตรสามัญรู้สึกเช่นนั้น เมื่อผ่านเข้ามาในซอย

วัดสร้างเป็นซุ้มประตูใหญ่ ลวดลายพิสดาร ปานเมืองสวรรค์ที่ผู้คนเล่าขาน นำจะจำลองมาจากหลังคาหรือไม้ซุ้มประตูทางเข้าโบสถ์อย่างแน่นอน เพียงแต่ขยายให้คร่อมถนน พอรถลอดเข้าไปได้ ตรงกรอบประตู จะลงลาย แกะสลักตกแต่งกระจกลี ให้เหมือนผ่านเข้าไปในเมืองฟ้าเมืองแก้วปานนั้น

สามัญเดินผ่านเข้าไปบริเวณวัด ถือโอกาสออกกำลังกายไปในตัว

วัดวันนี้ผิดกับวัดเมื่อวาน วัดเมื่อวานหลังสถานฝึกอบรมเป็นวัดป่า รูปทรง กุฏิ อาคารที่พักสงฆ์ เหมือนที่พักนักท่องเที่ยว อยู่กลางป่าถูกอนุรักษ์ไว้อย่างดี แต่วัดในเช้าวันนี้ คือวัดกลางชุมชน

ด้านหน้า เป็นสนามส่วนหนึ่ง มีกำแพงปูนสีขาว ล้อมไว้โดยรอบ มันโอบกฏี ศาลาการเปรียญ พระอุโบสถ รวมถึงแม่ไม้ประดับ ไม้ยืนต้นร่มครึ้มที่ภิกษุน่าจะช่วยกันปลูกมาหลายปี วันนี้จึงเกิดร่มเงา ความร่มเย็นปกแผ่พอสมควร

ภิกษุเดินหายเข้าไปในกุฏิด้านหลังพระอุโบสถ

ขณะสามัญเดินผ่านเข้ามา เขารู้สึกถึงเหงื่อที่ชุ่ม แผ่นหลัง ถือโอกาสนั่งพัก บนแคร่ที่นั่งใต้โคนไม้ใบ ดกหนาข้างพระอุโบสถ และแล้วเขาก็เริ่มจะรับรู้ ถึงความเจียบที่ปกแผ่ผ่านเข้ามา

วัดก็คือวัด ไม่มีความแตกต่าง อย่างน้อยๆ ก็คือแหล่งสงบ สามารถเข้ามาพักผ่อนใจได้พอสมควร แม้บางวัด จะมีกิจกรรมการทำบุญจนน่า เบื่อหน่าย แต่ที่นี่ไม่มี มันคือวัดชนบท มีแต่ความ เจียบและสายลมเท่านั้นเป็นเพื่อนในเวลาขณะนี้

ปกติถ้าเข้ามาวัด สามัญมักจะถือโอกาส สนทนาธรรมกับภิกษุบางรูป หรือไม่ก็เข้าไปไหว้ พระพุทธรูปในพระอุโบสถหรือบนศาลาการเปรียญ ถือโอกาสฝึกสมาธินั่งหลับตาภาวนาเป็นบางครั้ง

แวบหนึ่ง ที่เห็นพระอุโบสถตั้งเด่นอยู่เบื้อง หน้า ลังเกตจากช่อฟ้าใบระกาแลทะลุเข้าไปใน ประตูรอบทองงามวิจิตร เขาเห็นลวดลายแกะสลัก สีที่ลงรักปิดทอง บ่งว่าผ่านกาลเวลามานานพอ สมควร น่าจะเป็นวัดเก่า มีประวัติเก่าแก่ยาวนาน

เร็วเท่าความคิด สามัญก้าวผ่านไปยังประตู พระอุโบสถที่เปิดแง้มเหมือนรอต้อนรับอยู่ก่อนแล้ว

โบสถ์เก่าเอียงนี้ ศิลปกรรม ภาพวาดผนัง โบสถ์ภายใน คงมีความงดงามไม่น้อย และ พระพุทธรูป น่าจะเป็นศิลปะที่มีคุณค่าผ่านกาล เวลามานาน

ทว่า....พอสามัญก้าวผ่านประตูโบสถ์เข้าไป เขาก็ต้องขมวดคิ้ว นึกสะดุ้งในใจ

เขาคาดพิศถนัด....ไม่มีสิ่งที่คาดเดาแม้เพียงนิด ภายในพระอุโบสถ ความกว้างไม่น่าจะต่ำกว่าสิบ เมตร ยาวสิบแปดเมตร ไม่มีแม้พระพุทธรูปที่จะ ประดิษฐานเหมือนพระอุโบสถทั่วไป เขาเห็นแต่ ผนังโล้นๆ สีขาวนวลกระจำจางตาเท่านั้น

หรือวัดนี้จะขาดปัจจัย ไม่มีใครทำบุญ ขาด แม้กระทั่งพระพุทธรูปประดิษฐานภายในพระ อุโบสถ....ไม่น่าจะเป็นไปได้ วัดกลางชุมชน ดูจาก อาณาบริเวณ ภูมิศาสา สามัญไม่อยากจะเชื่อเลย ว่าขาดพุทธศาสนิกชนให้ความเลื่อมใสศรัทธา

“เข้ามาซิโยม มัวยืนล้งเลอยู่ทำไม” เสียงเอ่ย

ทัก ทำเอาเขาถึงกับสะดุ้ง

สามัญเกือบจะมองไม่เห็น เขามัวแต่มองรอบๆ ภายในพระอุโบสถ ไม่ทันได้เห็นภิกษุรูปหนึ่ง นั่ง ขัดสมาธิอยู่กลางพื้นกระเบื้องโลเียนภายใน ท่ม จีวรเหลืองอร่าม แววดาแฝงความเมตตาเจือรอย ยิ้ม ้วยท่านน่าจะผ่านเลขหกสิบไปแล้ว

“สงสัยอะไรหรือโยม เห็นกวาดตามองอยู่ตั้ง นานสองนาน”

เขาก้าวไปนั่งพับเพียบตรงหน้าภิกษุรูปนั้น กราบท่านสามครั้งแทนพระพุทธรูปที่ขาดหาย

“ผมสงสัย ทำไมพระอุโบสถไม่มีพระพุทธรูป” เอ่ยถามอย่างทีใจอยากรจะถาม

“มันเป็นอย่างนี้มานานแล้วโยม” เสียง หลวงพ่อทุ่มกั้ววานเนียบๆ รอยยิ้มละไมเมตตา

“ทำไมครับ” เขาถามย้ำ

“เคยมีคนคิดจะหา พระพุทธรูปเข้ามา ประดิษฐาน แต่ก็ถูกหลวงพ่อบ้านเจ้าอาวาสทุก รูปห้ามเตือนไว้”

“ทำไมหรือครับ” สามัญย้ำคำว่าทำไมเป็นครั้งที่ สาม

“เป็นความตั้งใจของท่านเจ้าอาวาสรูปแรก เมื่อร้อยกว่าปีผ่านมา ท่านบอกเตือนผ่านๆ กัน มา ท่านต้องการให้โบสถ์สื่อถึงหลักธรรมพุทธ- ศาสนา.....ความว่างทำให้เกิดสมาธิ สมาธิทำให้เกิดปัญญา มองเห็นกองกิเลสที่สุ่มรมอยู่ภายใน จิตของเรา ทำให้คนพันทุกข์ได้อย่างแน่นอน...โยม”

สามัญถึงกับอึ้ง.....มือที่พนมหว่างอกยังคงนิ่ง ชะงักค้าง คิ้วขมวดเข้าหากันเล็กน้อย....โบสถ์ หลังนี้ สื่อกันตรงๆ ถึงหลักธรรมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือล สมภาสิ ปัญญา คือหลัก ที่จะเข้าถึงธรรม

“วัดก็ใช้สำหรับภิกษุสามเณรลงโบสถ์ทำวัตร เข้าและเย็น ใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ วันพระชาวบ้าน มาอนอนวัด ก็มานอนในโบสถ์หลังนี้แหละโยม”

สามัญเหมือนถูกตีแสกหน้าอย่างจัง เริ่มรับรู้ ถึงแนวทางที่จะก้าวเดินต่อไป เขามั่นใจว่า จะไม่ เดินผิดเส้นทางอีกต่อไป. (จบภาคกายา)

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๙

พระพุทธองค์ทรงอธิบายยืนยันถึง “ปรมาตถสัจจะ”
ในสิ่งที่พุทธศาสนาเรียกว่า “กฎอัสปิปัจจยตา” กล่าวคือ
“เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี , เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้น สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น ,
เมื่อสิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้ก็ไม่มี ,
เพราะสิ่งนี้ดับไป สิ่งนี้ก็ดับ (ด้วย)”

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

หน่วยพื้นฐานของ “แผนที่” ซึ่งเป็นแบบจำลองความจริงทางภูมิศาสตร์ของโลกประกอบขึ้นจาก “เส้น” ต่างๆ บนภาพแผนที่ อันถูก “กำหนดความหมาย” ด้วยคุณลักษณะของแผนที่แต่ละแบบ (Form) เช่น เส้นซึ่งปรากฏบนแผนที่ทางหลวงแผ่นดินหมายถึงถนน แต่เส้นรูปลักษณะคล้ายคลื่นที่ปรากฏอยู่บนแผนที่แบ่งเขตปกครองของประเทศ หมายถึงเส้นแบ่งเขตอำเภอ/จังหวัด เป็นต้น ความหมายของ “เส้น” (ซึ่งมีรูปลักษณะเหมือนกัน) บนแผนที่แต่ละแบบจึงไม่ได้เป็นความจริงที่ต่อเนื่องหรือเหมือนกันเสมอไป แต่มีลักษณะเป็น “กลุ่มก้อนความจริง” แต่ละกลุ่มก้อนที่แยกเป็นอิสระจากกัน ตามประเภทของแผนที่แต่ละแบบ คล้ายกับสิ่งที่ทฤษฎีควอนตัมเรียกปริมาณทางฟิสิกส์บางอย่างว่าถูก “quantized” อันทำให้ “ความจริง” เกี่ยวกับปริมาณทางฟิสิกส์นั้นๆ ไม่ได้มีค่าแบบต่อเนื่อง

เช่น อิเล็กตรอนที่ถูก quantized ให้บางครั้งแสดงค่าปริมาณทางฟิสิกส์เป็น “คลื่น” บางครั้งก็แสดงค่าปริมาณทางฟิสิกส์เป็น “อนุภาค” ทั้งๆ ที่คลื่นและอนุภาคมีคุณลักษณะทางฟิสิกส์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เป็นต้น

ในทำนองเดียวกัน หน่วยพื้นฐานของความรู้จะประกอบขึ้นจาก “มโนทัศน์” (concept) อันเป็นความคิดรวบยอดแต่ละหน่วยที่สะท้อนผ่าน “ภาษา” ซึ่งมนุษย์บัญญัติขึ้น (ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาภาพ หรือภาษาสัญลักษณ์ต่างๆ) แล้วเชื่อมโยงปรุงแต่งกันจนกลายเป็นแบบจำลองความจริงของ “โลกภายใน” ที่อยู่ในความรู้สึกรับรู้ของมนุษย์ ซึ่งสะท้อนภาพความจริงของสรรพสิ่งใน “โลกภายนอก” ที่มนุษย์รับรู้และมีปฏิสัมพันธ์ด้วย เหมือนชิ้นส่วนแต่ละชิ้นของชุดเกมตัวต่อที่ให้เด็กเล่น โดยสามารถจะนำมาต่อ

กันเป็นแบบจำลองรูปบ้านบ้าง รถยนต์บ้าง ตึกบ้าง ฯลฯ

การเปลี่ยนตำแหน่งแห่งที่ของชิ้นส่วนสำคัญ ในแบบจำลองชุดตัวต่อจะทำให้แบบจำลองดังกล่าว เปลี่ยนแปลงความหมายอย่างมีนัยสำคัญได้ฉับไฉ (เช่น อาจจะเปลี่ยนความหมายจากแบบจำลองของรถยนต์ กลายเป็นยานอวกาศ เป็นต้น) การเปลี่ยนแปลงตำแหน่ง แห่งที่ของ **“มโนทัศน์สำคัญ”** ในแบบจำลองความจริงหรือทฤษฎีความรู้เรื่องหนึ่งๆ ก็จะทำให้ **“ความจริง”** เกี่ยวกับโลกที่มนุษย์รับรู้เกิดการเปลี่ยนแปลงความหมายตามไปด้วยฉับนั้น

ตัวอย่างเช่น มโนทัศน์ที่สะท้อนผ่านภาษาคำว่า **“โลก”** และ **“ดวงอาทิตย์”** อันเป็นมโนทัศน์สำคัญในแบบจำลองความจริงของระบบสุริยจักรวาลที่มนุษย์รับรู้ ถ้าเปลี่ยนตำแหน่งแห่งที่ของของระบบความหมายจาก **“ดวงอาทิตย์หมุนรอบโลก”** (ตามความเชื่อของมนุษย์มาแต่โบราณ) เป็น **“โลกหมุนรอบดวงอาทิตย์”** ตามความรู้ในวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ หรือเป็น **“ทั้งโลกและดวงอาทิตย์ต่างหมุนรอบซึ่งกันและกัน”** ตามทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ (ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าจะเขียนสมการสัมพัทธภาพระหว่างโลกกับดวงอาทิตย์ โดยใช้ **“โลก”** เป็นตัวตั้ง หรือใช้ **“ดวงอาทิตย์”** เป็นตัวตั้งในสมการ อันทำให้มองว่าโลกหมุนรอบดวงอาทิตย์ก็ได้ หรือมองว่าดวงอาทิตย์หมุนรอบโลกก็ได้ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็น **“ความจริง”** ทั้งคู่) สุดท้ายก็จะทำให้โลกทัศน์ของธรรมชาติที่มนุษย์รับรู้เปลี่ยนแปลงความหมายไปได้อย่างมีนัยสำคัญ เป็นต้น

การเปลี่ยนกระบวนทัศน์

คูน (Thomas S. Khun : ๑๙๓๒ – ๑๙๙๖) นักปรัชญาวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียง เรียกการเปลี่ยน **“ความหมายของภาษา”** ในตำแหน่งที่เป็นมโนทัศน์สำคัญภายใต้แบบจำลองความจริงชุดหนึ่งๆ หรือทฤษฎีสำคัญทางวิทยาศาสตร์ทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง จนเกิดเป็นทฤษฎีใหม่ซึ่งมีอิทธิพลเปลี่ยนแปลงโลกทัศน์ของมนุษย์ที่มีต่อธรรมชาติว่า **“การเปลี่ยนกระบวนทัศน์”** (Paradigm Shift)

คูนได้ศึกษากระบวนการค้นพบทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ครั้งสำคัญๆ ในประวัติศาสตร์อารยธรรมมนุษย์ และเสนอแนวความคิดว่า ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่มีผู้ยอมรับกันอย่างกว้างขวางแต่ละทฤษฎีนั้นมีลักษณะเป็น **“กระบวนทัศน์”** (Paradigm) แต่ละกระบวนทัศน์ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนความเชื่อในมโนทัศน์สำคัญบางอย่าง (ที่สะท้อนผ่านภาษาที่เป็นกุญแจสำคัญบางคำ) และก่อรูปเป็นทฤษฎีหรือแบบจำลองความจริงในการอธิบายปรากฏการณ์ธรรมชาติเรื่องหนึ่งๆ โดยเมื่อเชื่อในทฤษฎีใดแล้ว มนุษย์ก็จะพยายามหา **“เหตุผล”** มาสนับสนุนเพื่อยืนยันทฤษฎีนั้นๆ จนเกิดการพัฒนามององค์ความรู้ที่สมบูรณ์ขึ้น และทำให้เกิดความเชื่อมั่นในทฤษฎีนั้นยิ่งๆ ขึ้น ฉะนั้น **“เพราะมีความเชื่อ มนุษย์จึงมีเหตุผล”** โดยไม่ใช่ **“เพราะมีเหตุผล มนุษย์จึงมีความเชื่อ”** แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่ามนุษย์จะเชื่ออะไรอย่างไม่มี **“สาเหตุ”** เพียงแต่ **“เหตุผล”** (reason) กับ **“สาเหตุ”** (cause) มีลักษณะที่แตกต่างกัน ซึ่งเรามักจะใช้ในความหมายที่ปะปนกัน

อย่างไรก็ตามเมื่อความรู้ในทฤษฎีหนึ่งๆ พัฒนา มาจนถึงจุดที่มีปรากฏการณ์บางอย่างซึ่งทฤษฎีนั้นๆ อธิบายไม่ได้ หรือแก้ปัญหามนุษย์ไม่ได้ (anomalies) ละสมตัวเพิ่มมากขึ้นๆ และมีผู้เสนอทฤษฎีที่เป็น **“แบบจำลองความจริง”** ชุดใหม่ เพื่อมาอธิบายปรากฏการณ์ที่ทฤษฎีเก่าอธิบายไม่ได้ โดยเมื่อมีคนเห็นด้วยจำนวนมากพอสมควร ในที่สุดก็จะมีการ **“เปลี่ยนกระบวนทัศน์”** เกิดขึ้น ทั้งนี้ความก้าวหน้าที่สำคัญๆ ของอารยธรรมมนุษย์ มักจะเกิดจากการ **“เปลี่ยนกระบวนทัศน์”** เพื่อการเข้าใจโลกภายใต้กรอบการรับรู้ในโลกทัศน์ใหม่ ยิ่งกว่าเกิดจากพัฒนาการขององค์ความรู้ภายในกระบวนทัศน์เดิมที่ผู้คนส่วนใหญ่ยึดถืออยู่นั้น

ตำแหน่งแห่งที่ของ **“มโนทัศน์”** (concepts) สำคัญๆ ที่เป็นแกนกลางของ **“ระบบความหมาย”** ภายใต้ทฤษฎีแต่ละทฤษฎีหรือความรู้ในแต่ละกระบวนทัศน์ จึงเปรียบได้กับตำแหน่งของกรดอะมิโนในสายดีเอ็นเอ ซึ่งเป็น **“รหัสทางพันธุกรรม”** ที่กำหนดคุณลักษณะของสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์ต่างๆ

เช่น ทฤษฎีที่เชื่อว่าโลกเป็นศูนย์กลางของระบบสุริยจักรวาล กับทฤษฎีที่เชื่อว่าดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลางของระบบสุริยจักรวาล เกิดจากการเรียงตัวของคำที่เป็นกุญแจสำคัญแตกต่างกัน จนกลายเป็นกระบวนทัศน์คนละกระบวนทัศน์ ที่ทำให้ **“ความจริง”** เกี่ยวกับโลกทัศน์ของจักรวาลที่มนุษย์รับรู้ภายใต้ทฤษฎีใหม่ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากโลกทัศน์ที่มนุษย์รับรู้ภายใต้ทฤษฎีเก่า อันส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ที่สัมพันธ์กับโลกทัศน์ในเรื่องดังกล่าว (อาทิ การบูชาสุริยเทพซึ่งมนุษย์เชื่อว่าเป็นศูนย์กลางของจักรวาลที่สัมพันธ์กับอำนาจทางการเมืองของผู้ปกครองรัฐ ภายใต้ลัทธิเทวสิทธิ์ที่เชื่อในอำนาจของสุริยเทพนั้นๆ เป็นต้น)

การเรียงตัวของกรดอะมิโนที่แตกต่างกัน จะนำไปสู่ความหลากหลายทางพันธุกรรมของสิ่งมีชีวิต โดยภายใต้เงื่อนไขของสภาพแวดล้อมในธรรมชาติ ระยะเวลาและสถานที่หนึ่งๆ ถ้าหากสายพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตใดสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพของธรรมชาตินั้นๆ ได้ดีที่สุด (survival of the fittest) ก็จะได้รับคัดเลือกจากธรรมชาติ (natural selection) เพื่อให้เป็นเผ่าพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตที่จะดำรงอยู่รอดต่อไปฉันใด

สายพันธุ์แห่ง **“กระบวนทัศน์ของความรู้”** ก็มีลักษณะคล้ายคลึงกันฉันนั้น โดยถ้าหากกระบวนทัศน์ของความรู้ตามทฤษฎีใดสามารถตอบปัญหาและแก้ปัญหาของมนุษย์ในยุคสมัยหนึ่งๆ ได้ดีที่สุด ก็ได้รับการยอมรับให้เป็น **“ทฤษฎีหลัก”** หรือเป็นกระบวนทัศน์หลักของความรู้ที่มนุษย์ในยุคสมัยนั้นๆ ให้ความเชื่อถืออย่างกว้างขวาง ว่าเป็นความรู้ที่ถูกต้องใกล้เคียงความจริงในธรรมชาติมากที่สุด

แต่ภายใต้เงื่อนไขของสภาพสังคมสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา เมื่อกระบวนทัศน์เก่าของความรู้ในทฤษฎีเดิมเริ่มตอบปัญหาและแก้ปัญหาของมนุษย์ไม่ได้ ขณะที่มิได้มีผู้เสนอสายพันธุ์ใหม่หรือกระบวนทัศน์ใหม่ของความรู้ ที่มีแนวโน้มว่าจะสามารถตอบปัญหาและแก้ปัญหาของมนุษย์ได้ดีกว่าเดิม โดย ๑๒๓๔ เริ่มมีคนเชื่อถือมากขึ้นๆ ตลอดจนมีการศึกษาค้นคว้าเพื่อหา **“เหตุผล”** มาสนับสนุนทฤษฎีใหม่ดังกล่าว จนสามารถตอบปัญหาและแก้ปัญหาของมนุษย์ได้ดีกว่า

กระบวนทัศน์ของความรู้ตามทฤษฎีเก่า ในที่สุดสายพันธุ์แห่งกระบวนทัศน์ของความรู้ตามทฤษฎีใหม่นั้นๆ ก็ จะได้รับการ **“คัดเลือกจากธรรมชาติ”** เพื่อให้เป็นสายพันธุ์ของความรู้ที่จะได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง แทนที่สายพันธุ์ของความรู้ในกระบวนทัศน์เดิม แล้วเมื่อนั้นก็จะมี **“เปลี่ยนกระบวนทัศน์”** ของความรู้เกิดขึ้นในสายธารแห่งวิวัฒนาการของอารยธรรมมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ ในขณะที่ความหลากหลายทางชีวภาพ เป็นเงื่อนไขสำคัญที่จะช่วยขับเคลื่อนให้เผ่าพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตเกิดกระบวนการวิวัฒนาการจนสามารถปรับตัวให้ดำรงอยู่รอดต่อไปบนดาวเคราะห์สีน้ำเงินดวงนี้ได้ฉันใด เสรีภาพทางวิชาการและความแตกต่างหลากหลายทางความคิด ก็เป็นเงื่อนไขสำคัญที่จะนำไปสู่การพัฒนาอารยธรรมมนุษย์ เพื่อให้เกิดการสร้างสรรคองค์ความรู้ใหม่ๆ ที่จะนำพามนุษยชาติไปสู่ความเจริญงอกงามทางสติปัญญาอื่นๆ ขึ้น เฉกเช่นเดียวกันฉันนั้น

องค์ความรู้หรือแบบจำลองความจริงที่มนุษย์พัฒนาขึ้นจากมโนทัศน์ที่สะท้อนผ่าน **“ภาษา”** จึงเกิดขึ้นได้หลากหลายทฤษฎี เหมือนสายพันธุ์ต่างๆ ของสิ่งมีชีวิตที่มีวิวัฒนาการอยู่ตลอดเวลา โดยแต่ละสายพันธุ์ของความรู้ย่อมมีลักษณะบางอย่างที่คล้ายคลึงกันบ้าง แตกต่างกันบ้าง เหมือนคุณลักษณะของสายพันธุ์สิ่งมีชีวิตแต่ละชนิด (species) แต่ละตระกูล (family) หรือแต่ละอาณาจักร (kingdom)

ตัวอย่างเช่น วิทเจนสไตน์ (Ludwig Wittgenstein) เรียกแบบจำลองความจริงที่สะท้อนผ่านภาษาว่า **“เกมภาษา”** (language game) แต่ฟูโกต์ (Michel Foucault) เรียกแนวคิดที่คล้ายคลึงกันนี้ว่า **“วาทกรรม”** (discourses) และมีผู้เรียกแบบจำลองความจริงที่มีคนเชื่อถืออย่างกว้างขวางในช่วงเวลาหนึ่งๆ ว่า **“วาทกรรมหลัก”** (hegemony discourse) ขณะที่คุน (Thomas S. Khun) เรียกทฤษฎีหลักที่มีคนเชื่อถืออย่างกว้างขวางว่า **“กระบวนทัศน์”** (paradigm) เป็นต้น

ทั้งนี้ถ้าอธิบายแนวความคิดดังกล่าวจากหลักพุทธธรรมที่เป็นรากฐานทางวัฒนธรรมของสังคมไทย อาจช่วยให้ชาวพุทธส่วนหนึ่งเข้าใจความคิดเชิงปรัชญาเหล่านี้ได้กระจ่างยิ่งขึ้น เพราะแนวคิดในลักษณะหลังยุคสมัยใหม่ (post modern) ที่ไม่ได้มอง

“ความจริง” อย่างเป็นทางการว่า ความเป็นวัตถุวิสัยหรือภววิสัยตายตัว (อันสอดคล้องกับโลกทัศน์ของทฤษฎีทางฟิสิกส์ใหม่ที่ตั้งอยู่บนรากฐานของสองทฤษฎีหลัก ได้แก่ทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์กับทฤษฎีกลศาสตร์ควอนตัม) นั้น เป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึงมานานกว่า ๒,๖๐๐ ปีก่อนหน้านี้แล้ว

โดยพุทธศาสนาเรียกความรู้หรือ **“แบบจำลอง”** ที่สะท้อนภาพความจริงของสรรพสิ่งในธรรมชาติว่า **“สมมติสังขะ”** เพราะเป็นสิ่งที่มนุษย์ปรุงแต่งสร้างขึ้นในโลกของความรู้สึกนึกคิด ซึ่งถ้าผู้คนจำนวนมากยึด **“สังขะโดยสมมติ”** ดังกล่าวตรงกัน สมมติเหล่านั้น ก็จะกลายเป็น **“ความจริง”** ที่มีอิทธิพลกำหนดพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ ในทางที่สอดคล้องกับความเชื่ออันถูกยึดถือว่าเป็นสังขะความจริงดังกล่าว

“สมมติสังขะ” จึงเป็นความจริงอย่างหนึ่งที่ดำรงอยู่ในระบบสังคมการเมืองของมนุษย์ เพียงแต่เป็นความจริงที่ขึ้นกับการกำหนดของผู้คนส่วนใหญ่ในสังคม และเป็นสัมพัทธภาพที่เกิดจากการปรุงแต่งระหว่าง **“สิ่งที่ถูกรู้”** (รูป) ในโลกภายนอก กับ **“จิตที่รับรู้”** (นาม) ในโลกภายใน อันไม่ใช่เป็นสังขะความจริงที่เที่ยงแท้ซึ่งพุทธศาสนาเรียกว่า **“ปรมาตถสังขะ”**

ตัวอย่างเช่น ถ้าถามว่า **“ความจริง”** ของโต๊ะที่อยู่ในห้อง กำลังตั้งอยู่นิ่งๆ หรือเคลื่อนที่ สำหรับผู้คนที่อยู่บนผิวโลก และกำลังเคลื่อนที่ไปด้วยความเร็วเท่ากับการหมุนรอบตัวเองของโลกพร้อมกับโต๊ะที่อยู่ในห้อง ก็จะเห็น **“สมมติสังขะ”** ที่ตรงกันว่าโต๊ะตั้งอยู่นิ่งๆ แต่ถ้าหากเราออกไปอยู่ในยานอวกาศนอกโลกแล้วมองกลับมาที่โต๊ะตัวนี้ เราก็จะเห็นโต๊ะกำลังเคลื่อนที่ไปด้วยความเร็วสูงมาก อันเท่ากับความเร็วในการหมุนรอบตัวเองของโลกที่สัมพันธ์กับความเร็วของยานอวกาศซึ่งเรานั่งอยู่นั้น เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้เมื่อมีผู้ถามพระพุทธเจ้าเพื่อให้ทรงตอบยืนยันถึงความดำรงอยู่จริงของสิ่งต่างๆ เช่น โลกเที่ยงหรือไม่เที่ยง ตายแล้วเกิดหรือตายแล้วสูญ ฯลฯ พระพุทธองค์จะไม่ทรงตอบยืนยันความจริงในด้านใดด้านหนึ่งอย่างเที่ยงแท้ตายตัว แต่จะทรงอธิบายยืนยันถึง **“ปรมาตถสังขะ”** ในสิ่งที่พุทธศาสนาเรียกว่า **“กฎอัมปิัจจยตา”** กล่าวคือ

“เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี , เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้น สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น , เมื่อสิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้ก็ไม่มี , เพราะสิ่งนี้ดับไป สิ่งนี้ก็ดับ (ด้วย)” (๒๑)*

กฎอัมปิัจจยตาจึงเป็นคำอธิบาย **“ความจริง”** ของสรรพสิ่งในธรรมชาติได้ดีที่สุด เพราะเมื่อมองจากกรอบอ้างอิงความจริงในการปรุงแต่งของ **“นาม – รูป”** ชุดหนึ่ง ความจริงก็จะเป็นอย่างหนึ่ง แต่เมื่อกรอบอ้างอิงความจริงของ **“นาม – รูป”** เปลี่ยนแปลงไป ความจริงนั้นๆ ก็จะเปลี่ยนตามไปด้วย เช่น ถ้ามองจากกรอบอ้างอิงความจริงของเครื่องมือที่ใช้สังเกตอิเล็กตรอนแบบหนึ่ง (เมื่อสิ่งนี้มี) ก็จะเห็นอิเล็กตรอนแสดงคุณสมบัติเป็น **“คลื่น”** (สิ่งนี้จึงมี) แต่ถ้ามองจากกรอบอ้างอิงความจริงของเครื่องมือการสังเกตอีกแบบหนึ่ง (เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น) ก็จะสังเกตเห็นอิเล็กตรอนแสดงคุณสมบัติเป็น **“อนุภาค”** (สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น) เป็นต้น

กฎปฏิบัติจสมุปบาท

ชื่อเรียกอีกชื่อของกฎอัมปิัจจยตา คือ **“กฎปฏิบัติจสมุปบาท”** จะเป็นการวิเคราะห์กระบวนการปรุงแต่งของจิตสังขาร จนก่อรูปเป็นแบบจำลองที่สะท้อนภาพความจริงของสรรพสิ่งในโลกตามที่มนุษย์รู้สึกนึกคิด การที่มนุษย์เกิด **“อุปาทาน”** ยึดถือเอา มโนทัศน์ที่สะท้อนผ่าน **“ภาษา”** (วจีสังขาร) มาเป็นอัตตาตัวตนที่ดำรงอยู่จริงอย่างเป็นวัตถุวิสัยของสิ่งนั้นๆ ก็คือสิ่งที่พุทธศาสนาเรียกว่า **“อัตตวาอุปาทาน”** (อัตตา + วาตะ + อุปาทาน) ซึ่งเป็นอุปาทานระดับที่ ๔ (นอกเหนือจากกามุปาทาน ทิฏฐุปาทาน สิล্পพทุอุปาทาน) โดยกฎปฏิบัติจสมุปบาทชี้ให้เห็นว่า **“อุปาทานเป็นปัจจัยให้เกิดภพ”** (อันได้แก่ โลกแห่งความหมายคุณค่าที่มีอิทธิพลกำหนดพฤติกรรมต่างๆ ของชีวิตแต่ละชีวิต) และ **“ภพเป็นปัจจัยให้เกิดชาติ”** (อันคือการเกิดขึ้นของบพบาทเรื่องราวทั้งหลายในโลกแห่งความหมายคุณค่าตามความรู้สึกนึกคิดที่ถูกกำหนดโดยภพนั้นๆ)

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

*๒๑ ดู พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต), **พุทธธรรมฉบับปรับปรุง และขยายความ** (กรุงเทพฯ : มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๘) หน้า ๘๑ และ ๗๑๑

ภาพผู้จัดการออนไลน์

คำโกหกนั้นเลวร้ายยิ่งนัก

สมัยพุทธกาลเมื่อ ๒,๖๐๐ กว่าปีก่อนนั้น องคุลิมาลในวัยหนุ่มได้เข้ามาจำเรียนวิชาในสำนักของอาจารย์ผู้มีชื่อเสียง มีความสามารถรอบรู้เป็นที่ยอมรับของชาวชนทั่วไป ยุคนั้นลูกศิษย์ที่มาจำเรียนมีทุกชนชั้น ทั้งลูกคนยากจนและคนรวย จริตนิสัยก็แตกต่างกัน บางกลุ่มตั้งใจเล่าเรียนอย่างเต็มที่ บางกลุ่มแอบเลียงหลบหาเรื่องพักเป็นหลัก เอาเรื่องเรียนเป็นรอง กลุ่มนี้ส่วนมากเป็นพวกลูก ๆ ของคนมีฐานะดี

องคุลิมาลเป็นลูกศิษย์ที่ตั้งใจเล่าเรียนจดจำรอบรู้ได้ดี โดดเด่นเกินหน้าเพื่อน ๆ ยิ่งนานปีนิสัยที่อ่อนน้อมถ่อมตน สุภาพ ขยัน อดทน เสียสละก็เพิ่มทวี แถมคอยบอกสอนวิชาที่ตนจำได้ให้แก่เพื่อน ๆ ที่ไม่เข้าใจ ประหนึ่งเป็นมือขวา

ของอาจารย์ได้ องคุลิมาลจำเรียนวิชาต่าง ๆ ได้ล้ำหน้า เป็นที่รักเป็นเพื่อนแท้ในสายตาของเพื่อนที่ตั้งใจศึกษา ยกเว้นกลุ่มที่ชอบหาเรื่อง พวกเขาเกิดริษยาของคุลิมาลขึ้นมา ยิ่งนานวันเข้าความริษยาก็ยิ่งพอกพูนจนกลายเป็นความเกลียดชังเข้ากระดูกสุดท้ายก็ตีหน้าเศร้าเล่าเรื่องเท็จฟ้องอาจารย์ว่า องคุลิมาลคิดการฉ้อโกงใหญ่กำเร็บเลียบสานจะยกตนขึ้นเป็นเจ้าสำนักแทนอาจารย์

คำโกหกในเรื่องเดิม ๆ พูดบ่อยครั้งเข้า แม้เป็นอาจารย์ก็เกิดหวั่นไหวได้ ชักวิตกเรื่องลาภยศจะเสื่อมไป วิธีการกำจัดองคุลิมาลจึงบังเกิดขึ้น อาจารย์ใหญ่ออกอุบายว่า วิชาที่ได้จำเรียนมานั้นก็จบไปหมดแล้วแต่ยังคงเหลือวิชาสุดท้ายอยู่หนึ่งวิชา คือ วิชามนต์ มนต์บทนี้ถ้าใครเรียน

ได้แล้วสามารถปราบได้ทั่วไตรภพคือ ปราบมนุษย์ เทวดา พรหมได้ทั้งหมด ไม่มีใครสู้ได้ เป็นวิชาสุดยอดของสุดยอด แต่วิชานี้จะต้องไปฆ่าคนให้ครบหนึ่งพันคนก่อน (อาจารย์คาดการณ์ว่าเมื่อองคูลีมาลไปฆ่าคน ไม่ช้าก็ต้องถูกจับเรื่องก็จบ) เพื่อมาประกอบเป็นพลังของจิตที่แกร่งกล้า อาจารย์ถึงจะเต็มวิชาสุดท้ายให้เต็มสูตรได้

ในที่สุด อุบายหรือเล่ห์เหลี่ยมคำโกหกของอาจารย์ ก็เปลี่ยนชีวิตของคูลีมาลไปอย่างสิ้นเชิง กลายเป็นคนโหดร้าย ฟังเพียงแค่อีกก็ขนลุกชันด้วยความกลัว

คำโกหกนั้นมีตลอดกาลนาน ยิ่งปัจจุบันนี้คำโกหกก็พลิกแพลงซ่อนเล่ห์ยิ่งขึ้น เช่น อุบายของเจ้าสำนักหนึ่งโกหกลูกศิษย์ว่า อายุคุณเรานั้นมันน้อยนิดอยู่ได้แค่แปดสิบหรือร้อยปีก็ตาย จงรีบมาทำบุญเพื่อจะได้ไปเสพลูขี้เฒ่าในเมืองสวรรค์ หลังตายไปแล้ว หรือไปเกิดในชาติหน้าที่ดีกว่า ดังนั้นชาตินี้จึงพากันมาทำบุญใหญ่ให้หมดตัวกันยิ่งดี อาจารย์ใหญ่พรณนาสวรรค์สวองาม อลังการชวนฝัน พูดซ้ำแล้วซ้ำอีกลูกศิษย์ก็เชื่อเหมือนถูกมนต์สะกด จนเกิดอุปาทานหมู่ เชื่อในเส้นทางสวรรค์ที่อาจารย์โกหก ทำนองเดียวกับอาจารย์ขององคูลีมาลที่กล่าวถึงวิชาที่ตีเลิศ จนองคูลีมาลหลงเชื่ออย่างปักใจมั่นคิดว่าดาบฆ่าคนได้ เพื่อก้าวสู่วิชาล้ำเลิศวิเศษตามคำบอกของอาจารย์

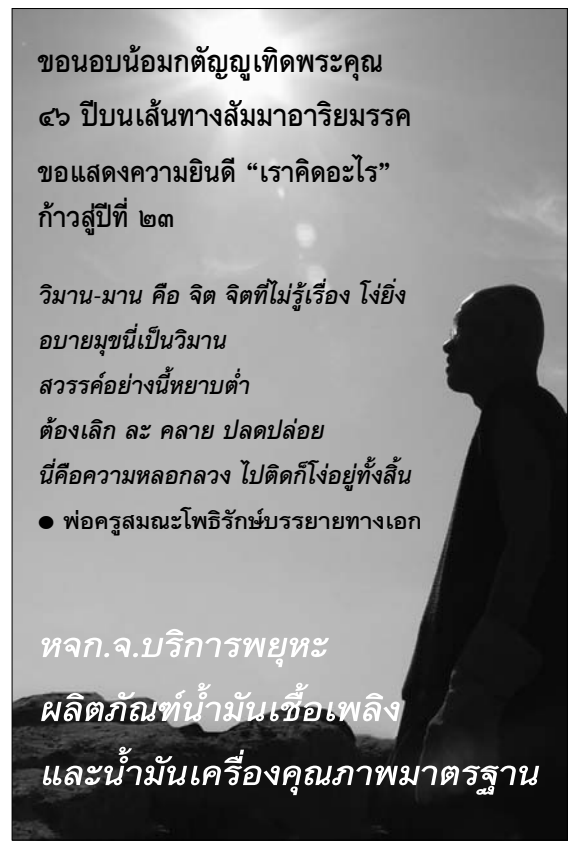
ความเชื่อขององคูลีมาลที่มีต่ออาจารย์นั้นก็เพียงได้สำเร็จวิชาอันเป็นความภาคภูมิใจในชาติภพภุมินีเท่านั้น

แต่อาจารย์ใหญ่บางสำนักสามารถโกหกให้ลูกศิษย์หลงเชื่อในความสำเร็จของชีวิตชนิดข้ามภพข้ามชาติ อุ่นใจตายไปก็มีสวรรค์อยู่ อยากอยู่สวรรค์ต้องเอาเงินไปซื้อเอา มีไปโรมันชั้น จัดซื้อบุญซื้อสวรรค์ด้วย และทำได้ง่าย ๆ ด้วยปลายนิ้ว เช่น เพียงสมัครบัตร .... ฟรีค่าธรรมเนียม รูดบัตรเครดิตซื้อบุญรวดเร็วทันใจ และกู้ได้หากไม่มีเงินซื้อบุญ

ลูกศิษย์ก็งมงายอธิษฐานตามอาจารย์บอก เพื่อไปเจอกันที่ดุสิตบุรี ต่างคนต่างซื้อบุญสะสมไว้ ตั้งหน้าตั้งตาหาเงินมาทำบุญ แถมบอกอีกว่า ทำมากได้มาก หมายถึงบริจาคมากก็ได้บุญมาก และบุญที่ได้มากนี่จะเป็นแรงดึงดูดทรัพย์มาเพิ่มให้อีก จะรวยขึ้นอีก เป็นเงินต่อเงินนั่นเอง แต่ใช้จำนวนว่า บุญต่อบุญ เป็นการตลาดเหนือชั้นมากที่เอาบุญมานำหน้าแต่เป้าหมายจริง คือ เงิน

ตรงกันข้ามกับคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสไว้ว่า มีทางนี้ทางเดียวที่จะพาไปสู่ความสงบสุขอันแท้จริงของมวลมนุษย์หรือได้เข้าสู่ดวงจิตที่เป็นนิพพาน คือ เส้นทางมรรคองค์แปดเท่านั้น

ดังนั้นคำพูดโกหกจึงเป็นเรื่องร้ายกาจ น่ากลัวอย่างยิ่ง ลึนไม่มีกระดูก พูดพันไร่ความจริง ก่อพิษภัยแพร่กระจาย เป็นเหตุให้เกิดความเจ็บ ความตายหรือเป็นเหตุนำคุกตะรางมาให้แก่ตนเอง และผู้คนที่เกี่ยวข้อง ๒

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๖ ปีบนเส้นทางลัทธิมาอาริยมรรค
ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๓

วิมาน-มาน คือ จิต จิตที่ไม่รู้เรื่อง ใญ่ยัง
อบายมุขนี้เป็นวิมาน
สวรรค์อย่างนี้หยาบต่ำ
ต้องเล็ก ละ คลาย ปลดปล่อย
นี่คือความหลงกลวง ไปติดก็โง่อยู่ทั้งสิ้น

- พ่อครูสมณะโพธิรักษ์บรรยายทางเอก

ทจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในการพิจารณาคดี

การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในการพิจารณาคดีคือปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะนั้น และจะต้องรีบแก้ไขให้ทันท่วงที เป็นเหตุการณ์ที่เราไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่าจะเกิดขึ้นในการพิจารณาพิพากษาคดี โดยรวมถึงเหตุการณ์ที่ไม่ปกติธรรมดาจากที่ปฏิบัติกันมาในแต่ละวันหรือแต่ละคดีต่างๆ ไปด้วยไม่ว่าในส่วนของคดีแพ่งหรือคดีอาญา บางครั้งไม่มีในตำรา แต่ต้องใช้ปฏิภาณไหวพริบ ทักษะ ตลอดจนความสัมพันธ์อันดีในระหว่างศาลกับคู่ความฝ่ายนั้นๆ บางปัญหาไม่ใช่ปัญหาเฉพาะหน้าโดยตรง แต่ถ้าสั่งผิดพลาดไปก็จะก่อให้เกิดความเสียหาย และ

ปัญหาก็จะตามมามากมาย และเสียเวลาในการแก้ปัญหา การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าให้ลุล่วงไปได้โดยไม่ก่อปัญหาอื่นตามมา และไม่เกิดการกระทบกระทั่งกับคู่ความ นอกจากจะอาศัยความรู้ ความเข้าใจในด้านวิชาการแล้ว การวางท่าที สีหน้า น้ำเสียง แววตา การตั้งใจสดับรับฟัง สำนวนตลอดจนภาษากายอื่นๆ ที่บ่งบอกว่าศาลพยายามทำตัวเป็นคนกลาง พยายามแก้ปัญหาให้ทุกฝ่ายโดยมุ่งผลดีของความยุติธรรมที่ประกอบด้วยความเมตตา ที่ยืนอยู่บนหลักของกฎหมาย ย่อมเป็นการสนับสนุนให้ได้รับการยอมรับ และเป็นประโยชน์

หมายเหตุ : ผู้เขียนได้ปรับปรุงเนื้อหาเพื่อความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จึงลงซ้ำอีกครั้งหนึ่ง-กองบรรณาธิการ

ในการควบคุมการพิจารณาคดี ตัวอย่างปัญหาที่ยกมาให้ดูนี้เป็นปัญหาพื้นฐานที่จะขึ้นมาสู่การพิจารณาแบบทันท่วงทีในห้องพิจารณาโดยที่เราไม่อาจคาดคิดมาก่อน และต้องวินิจฉัยให้เสร็จสิ้น ลุล่วงไปเพื่อจะได้ดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปได้

คดีอาญา

๑. ในวันนัดฟ้องหรือฝากขัง บางครั้งเจ้าหน้าที่ศาลลืมนัดผู้ต้องหา บางครั้งผู้ต้องหาไม่มาศาลลืมนัดฟ้องหรือฝากขัง เพราะสงตัวไปรักษาพยาบาล หรือกรณีนายประกันไม่สามารถส่งตัวผู้ต้องหาเพราะผู้ต้องหาเจ็บป่วย หรือถูกจับกุมในคดีอื่น หรือมีเหตุอื่นใด ที่ไม่สามารถเดินทางมาศาลในวันนัดฟ้องหรือฝากขัง กรณีดังกล่าวนี้ ต้องบันทึกไว้ให้ชัดเจนว่าผู้ต้องหาไม่มาศาลจึงไม่สามารถสอบถามผู้ต้องหาได้ เพราะการจะอนุญาตให้ฝากขังหรือไม่นั้นต้องสอบถามผู้ต้องหาก่อน ส่วนจะให้ฝากขังหรือไม่นั้นต้องพิจารณาแยกต่างหากจากกันว่ามีเหตุจำเป็นที่จะควบคุมตัวผู้ต้องหาต่อไปเพื่อทำการสอบสวนหรือไม่ ถ้าไม่จำเป็นก็ต้องยกคำร้อง แต่ถ้าจำเป็นต้องระบุให้ชัดเจนว่าในชั้นนี้อนุญาตให้ขังได้ตามขอไว้ก่อนหรืออนุญาตให้ขังได้แต่ไม่เต็มตามขอ และต้องกำหนดเงื่อนไขว่าหากสอบถามผู้ต้องหาแล้วได้ข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่น ศาลจะพิจารณาเปลี่ยนแปลงคำสั่งต่อไป แล้วให้นัดหรือเบิกผู้ต้องหามาสอบสวนในวันใดวันหนึ่งที่สามารรถนำตัวผู้ต้องหามาได้

๒. เมื่อมีการสอบถามผู้ต้องหาในชั้นนัดฟ้องหรือฝากขัง ผู้ต้องหาอาจจะยื่นคำคัดค้าน ไม่ว่าจะด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษรว่าไม่จำเป็นต้องฝากขังต่อไป ซึ่งปกติในทางปฏิบัตินั้นผู้ต้องหามักจะคัดค้าน ผู้พิพากษาบางท่านเมื่อถูกคัดค้าน ไม่เป็นไปตามที่ปฏิบัติตามปกติก็ทำให้เกิดความลังเลในการออกคำสั่ง และบางครั้งก็จะปรากฏภาพที่ไม่สง่างามขึ้นในห้องฝากขัง ถ้ากรณีดังกล่าว เกิดขึ้นต้องสอบทุกฝ่าย ไม่ว่าจะทั้งฝ่ายผู้ร้องและฝ่ายผู้คัดค้านแล้วจึงมีคำสั่ง บางครั้งอาจจะต้องขอหรือ

เรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการผู้ยื่นคำร้องขอฝากขังหรือคัดฟ้องมาเพื่อประกอบการพิจารณาก็ย่อมทำได้ ถ้าพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการไม่สามารถนำมาได้อาจจะให้นำมาช่วงบ่ายหรือในวันรุ่งขึ้น ถ้าเป็นกรณีสั่งให้นำมาวันรุ่งขึ้นก็อนุญาตให้ฝากขังหรือคัดฟ้องไปก่อน และให้เบิกหรือนัดผู้ต้องหามาใหม่ในวันรุ่งขึ้น และสั่งอย่างมีเงื่อนไขไว้ด้วยว่าหากตรวจสอบสำนวนการสอบสวนแล้วได้ข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่นศาลจะพิจารณาเปลี่ยนแปลงคำสั่งต่อไปเช่นเดียวกับในข้อที่ ๑

๓. การโอนการฝากขัง บางครั้งตัวผู้ต้องหาอยู่ต่างจังหวัด ได้ฝากขังที่ศาลต่างจังหวัดไปก่อนแล้วแล้วมีการโอนมาฝากขังที่ศาลที่จะพิจารณาคดี จึงไม่สามารถสอบผู้ต้องหาในวันดังกล่าวได้ จึงเห็นควรให้รอไว้สอบวันหลังหรือให้ฝากขังไปก่อน แล้วให้ศาลต่างจังหวัดเบิกตัวผู้ต้องหามาสอบถามแทนแล้วแจ้งมายังศาลที่จะพิจารณาคดีทางโทรสารเมื่ออนุญาตให้ฝากขังก็ต้องออกหมายขัง แต่ต้องโทรสารหมายขังดังกล่าวขึ้นไปยังศาลต่างจังหวัดเพื่อดำเนินการขังผู้ต้องหาไว้ที่เรือนจำต่างจังหวัด ซึ่งเป็นเรือนจำเดิมก่อนที่จะเคลื่อนย้ายมายังศาลที่จะพิจารณาคดีและออกหมายขังในการฝากขังในการฝากขังครั้งต่อไปในเรือนจำใหม่ในเขตอำนาจศาลที่พิจารณาคดี

๔. กรณีที่ออกไปนัดฟ้องหรือฝากขัง ถ้าผู้ต้องหาแถลงว่าป่วยขอไปรักษาตัวนอกเรือนจำก็ดี หรือเจ้าหน้าที่ของเรือนจำแถลงต่อศาลขอให้นำตัวผู้ต้องหาไปรักษาภายนอกเรือนจำก็ดี มีพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๗๙ กำหนดหลักเกณฑ์ไว้โดยปกติถ้าผู้ต้องหาป่วยขอไปรักษาตัวข้างนอก ถ้าได้สวนได้ความว่าในเรือนจำนั้นมีแพทย์ หรือเจ้าหน้าที่ของเรือนจำแถลงว่าสามารถที่จะรักษาพยาบาลภายในเรือนจำได้ ศาลจะไม่อนุญาตให้ผู้ป่วยไปรักษาตัวข้างนอก แต่ถ้าเรือนจำเป็นผู้แถลงหรือได้จากคำแถลงของทางเรือนจำว่าโรคดังกล่าว นั้นไม่มีแพทย์ในเรือนจำที่จะรักษาได้ และทางเรือน

จำมีความสามารถที่จะไปควบคุมดูแลผู้ต้องหา ภายนอกเรือนจำได้ ส่วนใหญ่แล้วศาลจะอนุญาต

๕. กรณีออกไปฝากขังหรือผิดฟ้องแต่ได้รับแจ้งว่าผู้ต้องหาหลบหนี อาจหลบหนีระหว่างขังตามหมายของศาล หรือหลบหนีระหว่างได้รับการปล่อยชั่วคราวตามคำสั่งศาล กรณีดังกล่าวนี้ ต้องฝากขังไปก่อนตามนัยฎีกาที่ ๑๗๓๕/๒๕๑๔

๖. กรณีมีการนำตัวผู้ต้องหามาฝากขังหรือผิดฟ้อง โดยระบุอายุผิดพลาด เช่น ขณะจับกุมเข้าใจว่าอยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว ต่อมาทราบภายหลังว่าอายุเกินต้องขึ้นสู่ศาลจังหวัดหรือศาลแขวง ให้ถือเวลาที่ถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานพินิจว่าถูกควบคุมด้วย ถ้ามีการออกหมายจำคุกในภายหลังให้คิดหักให้ด้วย

๗. ผู้ต้องหาถูกฟ้องที่ศาลแขวง ต่อมามีการแจ้งข้อกล่าวหาเพิ่มเติม ซึ่งมีโทษหนักขึ้นและคดีหลังที่แจ้งเพิ่มเติมนั้นอยู่ในเขตอำนาจของศาลจังหวัดหรือศาลอาญา ศาลอาญากรุงเทพใต้หรือศาลอาญานนทบุรี เมื่อฝากขังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๘๗ แล้ว วันฝากขังยังเหลืออยู่เท่าใดให้ฝากขังเท่าวันฝากขังที่เหลือเท่านั้น โดยให้นำวันผิดฟ้องที่ศาลแขวงเดิมนั้นนับรวมเข้าไปด้วย

๘. ในวันฝากขังหรือผิดฟ้อง ถ้าผู้ร้องขอให้ฝากขังหรือผิดฟ้องมาขอให้ปล่อยตัวว่าจะโดยเหตุที่มีคำสั่งไม่ฟ้องหรือเหตุใดก็ตาม ต้องนำคำร้องนั้นไปสอบผู้ร้อง ให้ผู้ร้องลงชื่อต่อหน้าผู้พิพากษาว่ามีการร้องขอให้ปล่อยจริง การลงชื่อไว้ล่วงหน้าหรือลงชื่อไว้ก่อนไม่ได้กระทำต่อหน้าศาลนั้นนับว่าเป็นอันตรายอย่างยิ่ง เพราะว่าถ้าศาลเชื่อว่าการลงลายมือชื่อขอให้ปล่อยจริงแล้วปล่อยตัวไปภายหลังปรากฏว่าผู้ขอปล่อยไม่ได้ขอปล่อยมีการปลอมลายมือชื่อผู้ขอปล่อยก็จะมีปัญหาตามมา

๙. การฟ้องต้องมีตัวจำเลย ถ้าจำเลยหนีขณะอยู่ในอำนาจศาล เช่น อยู่ในระหว่างการได้รับการปล่อยชั่วคราวของศาล ต้องรับฟ้องแล้ว ให้ออกหมายเรียกหรือหมายจับมาสอบค่าให้การ ต่อมา

ถ้าเกิดมีการจับตัวมาได้หรือมีการเดินทางมาศาล ต้องเพิกถอนหมายจับ

๑๐. การฟ้องที่มีขอบ หรือฟ้องที่อ่านไม่ออก กรณีที่คืนให้ไปทำมาใหม่นั้น ไม่สามารถที่จะออกหมายขัง หรือกรณีฟ้องที่ลืมนลงชื่อผู้ฟ้องหรือผู้เรียงหรือผู้เขียนก็ตาม กรณีที่คืนให้ทำมาใหม่นั้น ในขณะนั้นยังไม่สามารถออกหมายขังจำเลยได้ เพราะยังไม่ใช้จำเลยแม้เป็นผู้ต้องหาที่ขังไม่ได้ เพราะไม่มีเหตุที่จะขัง

๑๑. ระยะเวลาเดินทางก่อนที่จะนำตัวมาผิดฟ้องหรือฝากขังต้องหักออกด้วยเมื่อออกหมายจำคุกถ้าไม่ถูกต้อง ตรวจพบเมื่อใดให้ดำเนินการเพิกถอนหมายเดิมออกหมายใหม่หักวันต้องขังและระยะเวลาเดินทางออกให้ถูกต้องได้

๑๒. กรณีบวกโทษจำคุก ถ้าคดีก่อนมีสิทธิหักวันต้องขังด้วย เมื่อมาบวกโทษกับคดีหลังต้องหักวันต้องขังในคดีแรกก่อน ในการพิจารณาพิพากษานั้นควรต้องตรวจดูจำนวนเดิมว่าหักวันต้องขังได้หรือไม่ด้วย มิใช่ นำคดีดังกล่าวมาบวกโดยไม่ได้พิจารณาถึงการหักวันต้องขัง

๑๓. ถ้าฟ้องครั้งแรกไม่ถูกต้อง และไม่ได้ออกหมายขังไว้เมื่อนำฟ้องไปแก้แล้วนำมายื่นฟ้องใหม่นั้นต้องมีตัวจำเลยมาพร้อมฟ้องใหม่ด้วย ถ้าไม่มีตัวก็ไม่สามารถรับฟ้องได้เช่นเดียวกัน

๑๔. การจำหน่ายคดีชั่วคราวเพื่อรอให้คดีหลักสิ้นสุดก่อน เช่น ในกรณีฟ้องเท็จ เบิกความเท็จ หรือศาลเห็นว่าเป็นการฟ้องแก้เกี่ยวกันไปมา ให้ระวางเรื่องอายุความ เพราะตราบใดที่ยังไม่สั่งประทับฟ้อง อายุความก็จะไม่สะดุดหยุดลงคงเดินต่อไป ปัจจุบันนี้การพิจารณาคดีในศาลสูงไม่ว่าศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาคหรือศาลฎีกา เมื่อนับเวลารวมกันแล้วใช้ระยะเวลาเวลานานกว่าคดีหลักจะถึงที่สุด อาจทำให้คดีฟ้องเท็จ เบิกความเท็จขาดอายุความได้ ควรไต่สวนและมีคำสั่งหรือคำพิพากษาไปก่อน ถ้าสั่งมีมูลแล้ว ค่อยสั่งจำหน่ายคดีชั่วคราวรอดคดีหลัก

๑๕. ถ้าไม่ได้ตัวจำเลยหรือผู้ต้องหาพร้อม

ฟ้อง ต้องไม่สั่งประทับฟ้อง ต้องสั่งว่ารอไว้สั่งเมื่อ
ได้ตัวจำเลยแล้ว

๑๖. ถ้ามีการปล่อยชั่วคราวแล้วจำเลยหนี
ศาลจะสั่งประทับฟ้อง และต้องหมายจับปรับนาย
ประกันและมีคำสั่งจำหน่ายคดีชั่วคราวออกจาก
สารบบความไปก่อน

๑๗. คดีที่นิติบุคคลเป็นโจทก์ เมื่อสั่งประทับ
ฟ้องต้องมีผู้แทนนิติบุคคลด้วย มิฉะนั้นถือว่าไม่มีตัว

๑๘. กรณีที่ราษฎรฟ้องกันเอง และส่งหมาย
สำเนาคำฟ้องไม่ได้จนใกล้วันไต่สวนมูลฟ้องแล้ว
ควรสั่งเลื่อนวันนัดไต่สวนมูลฟ้องออกไปก่อนแล้ว
ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องใหม่ เพราะถ้าส่ง
ใหม่โดยไม่เลื่อนวันนัดไต่สวนมูลฟ้องเดิมออกไป
การส่งหมายก็ไม่สามารถกระทำได้ทันแม้ปิดหมาย
ก็ไม่สามารถปิดได้

๑๙. เขตอำนาจศาลชั้นฎีกาพิเศษมีศาลใดบ้าง
ให้ระมัดระวัง บางครั้งมีการประทับฟ้องคดีที่อยู่
ในอำนาจของศาลชั้นฎีกาพิเศษ แต่กรณีถ้าคู่ความ
ไม่ได้แย้งและศาลชั้นต้นได้พิจารณาโดยพิถีพิถันจน
คดีเสร็จสิ้นและไม่ได้หยิบยกเรื่องเขตอำนาจศาล
ขึ้นมายกฟ้อง ก็ถือว่าคู่ความไม่ติดใจในเขตอำนาจ
ศาลจะยกขึ้นในชั้นศาลสูงกระทำไม่ได้

๒๐. คดีที่ราษฎรฟ้องกันเอง ซึ่งมีทั้งทหาร
และพลเรือนเป็นจำเลย เช่น กรณีฟ้องทหารหมิ่น
ประมาท และได้ฟ้องหนังสือพิมพ์หรือบรรณาธิการ
มาด้วย ถ้าชั้นไต่สวนมูลฟ้องมีมูลเฉพาะทหาร คดี
จะไม่อยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม ต้องวินิจฉัย
เฉพาะราษฎรคือหนังสือพิมพ์และบรรณาธิการ
เท่านั้นว่าคดีไม่มีมูล ส่วนจำเลยที่เป็นทหารนั้นไม่
ควรวินิจฉัยแต่ควรวินิจฉัยเพียงว่าเมื่อจำเลยที่เป็น
ราษฎรไม่มีมูลแล้วเหลือเฉพาะทหารไม่อยู่ในเขต
อำนาจของศาลยุติธรรม เห็นควรจำหน่ายคดีให้
ไปฟ้องจำเลยที่เหลือซึ่งเป็นทหารในศาลที่มีอำนาจ
พิจารณาคดี คือ ศาลทหาร

๒๑. โจทก์นำพยานมาสืบในชั้นไต่สวนมูลฟ้อง
จำนวนมากและไม่มีที่ท่าว่าหมด ถ้าศาลเห็นว่า
พยานในชั้นไต่สวนมูลฟ้อง คดีโจทก์มีมูลทุกข้อหา

ตามที่ฟ้องแล้วควรจะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่ต้อง
ทำงานมากให้งดการสืบพยานชั้นไต่สวนมูลฟ้อง
และงดการไต่สวนมูลฟ้องแล้วสั่งคดีมีมูลและนัด
ให้จำเลยยื่นคำให้การและกำหนดวันนัดสืบพยาน
โจทก์และจำเลยต่อไป

๒๒. วันไต่สวนมูลฟ้องถ้าโจทก์ไม่มาศาลนั้น
ควรประกาศผ่านเครื่องขยายเสียงและให้เจ้า
หน้าที่ทำรายงานขึ้นสู่ศาล อย่ารับยกฟ้องให้รอ
จนถึงเวลาพอสมควร เพราะมิฉะนั้นโจทก์อาจจะมา
ยื่นขอให้ไต่สวนมูลฟ้องใหม่เพราะอ้างเหตุขัดข้อง
ในการเดินทาง หรือมีเหตุอันควรในภายหลังได้จะ
ทำให้คดีล่าช้าโดยใช้เหตุ ทั้งถ้าฝ่ายจำเลยกลับไป
แล้วต้องส่งหมายแจ้งกันในใหม่อีก

๒๓. การขออนุญาตให้สืบหาที่อยู่จำเลยให้
ระมัดระวัง จะไปกระชั้นหรือคร่อมกับวันนัดเดิมที่
มีอยู่ ถ้าจำเป็นก็ต้องเลื่อนไปก่อนโดยให้ระยะเวลา
โจทก์สืบหาที่อยู่จำเลยก่อน เมื่อได้ที่อยู่นั้นแล้ว
จึงค่อยกำหนดวันนัดไต่สวนมูลฟ้องในภายหลัง

๒๔. ถ้าไต่สวนมูลฟ้องจบ ควรรอฟังคำสั่งวัน
นั้น เพราะถ้าเลื่อนการฟังไปวันหลังต้องแจ้งและ
ส่งหมายนัดกันใหม่ ทำให้ยุ่งยากและเสียค่าใช้จ่าย
เพิ่มโดยใช้เหตุ

๒๕. การไต่สวนมูลฟ้องนั้นเป็นเรื่องระหว่าง
ศาลกับโจทก์ ไม่จำเป็นต้องยื่นบัญชีระบุพยานล่วงหน้า
หน้า ๓ วัน บางท่านไปเคร่งครัดตัดพยานโจทก์อ้าง
ว่ายื่นบัญชีระบุพยานไม่ถูกต้อง

๒๖. ถ้าวันฟังคำสั่งจำเลยมาฟังและสั่งคดีมีมูล
ต้องออกหมายขังหรืออนุญาตให้ประกันหรือปล่อย
ชั่วคราว จำเลยส่วนใหญ่จะไม่มาฟังคำพิพากษา
หรือคำสั่ง แต่คดีที่มีโทษเล็กน้อย ควรจะพิจารณา
ให้ประกันโดยไม่มีหลักประกันไป

๒๗. ระมัดระวังเรื่องการสอบเรื่องทนายความ
โดยเฉพาะกรณีที่จำเลยอายุไม่เกินสิบแปดปีใน
วันฟ้องหรือคดีที่มีโทษจำคุก เพราะอาจทำให้คดี
พิจารณาโดยไม่ชอบได้

สงฆ์...พุทธสาวก

“สงฆ์” แจงกระจ่างแจ้ง	“พุทธธรรม”
ชำระมลโสยกกรรม	ลึกล้ำ
ล้มมาทีลึนนำ	โดดเด่น
โหดชั่วเขลาพิงย่า	หยุดยั้งทบทวน
หวนรำลึกครุ่นย้อน	พินิจ
กรรมเก่าบาป-บุญติด	ต่อแย้ง
ตราบวิบากสัมฤทธิ์	จึงจบ
วิภูจักรกรรมมวลทั้ง	โลกล้วนเฉกเดียว
กลมเกลียวดุจเกี่ยวก้อย	ผูกพัน
ปฏิบัติธรรมอรหันต์	เทิดไว้
จิตหมายมุ่งรังสรรค์	สุดยอด
บรรลุนจนจบได้	สว่างแจ้งลึมตา
ปัญญาอริยะถ้วน	ไตรลักษณ์
เกิดก่อตามประจักษ์	จิตแจ้ง
เห็นจริงต่างตามหลัก	เกิดแก่ ตายแสร
บรรลุนธรรมสุดจักแย้ง	ต่างได้เห็นแปร
เทลิยวแลไปทั่วทั้ง	แดนไทย
โปรดเถิดขอรวมใจ	กอบกู้
“พุทธ”ปริสุทธิ์หลักชัย	ยึดมั่น
“สงฆ์” แผ่ธรรมรอบรู้	เที่ยงแท้ “อริยสัจ”.

ผลิตภัณฑ์คุณภาพ

- ★ น้ำชาฤดูร้อน พลัังชีวภาพ
- ★ น้ำชาดับกลิ่น แฉะชีวัน
- ★ กาคน้ำตาล

ผลิตภัณฑ์
น้ำมันถั่วลิสงแฉะชีวัน

ผลิตโดย กองบุญนิยมฟาร์ม
จัดจำหน่ายโดย บริษัท บุญนิยม (บุญนิยม) จำกัด
เลขที่ ๖๕/๒๐-๒๑ ถนนนวมินทร์ ๔๔ แขวงคลองกุ่ม
เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์ ๐๒-๓๗๕-๘๕๒๐,
๐๒-๓๗๓-๖๖๗๐

เพลง คนโลกใหม่

แต่ก่อนแต่ไรไหนมา
ชีพคนใช้ค่าโลกธรรมวัดคน
แบ่งบ่าวเจ้ามีหรือจน
นั่นกลซื้อค่าชาติคนโลกเก่า
ครั้นถึงซึ่งปางพุทธองค์
ล้างทุกข์ล้างธรรมย้าเรา
ให้หน่ายคล้ายตัวมีวมา
กลับเงาเปล่าตายคล้ายเดิมเต็มตำรำไป

กอดคักดี เบงลี
ถือดี ถือบอดตาใส
ผีชั่ว ซอนไซ
ถึงใครเตือนใดไม่ฟัง

หากหัดศรัทธาศิลพอ
ฝึกจากคตอก่อปัญญาพุทธัง
ตัดกิเลสมูลสูญญิง
ไต่ตามสังโยชนโคตรคนโลกใหม่.

ดาวน์โหลดเพลง“คนโลกใหม่” ได้ฟรีที่
www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com

เพลง“คนโลกใหม่”นี้ แต่งทำนองตั้งแต่ ๒๘ มกราคม ๒๕๑๐ เดิมเป็นเพลง“ขวัญคืนใจ” สวลี ผกาพันธุ์ เป็นผู้ขับร้อง แต่งให้ละครเพลงที่แสดงทางโทรทัศน์“ช่อง ๘” สมัยที่ยังเป็นโทรทัศน์ขาวดำกันเท่านั้น ยังไม่มีโทรทัศน์สีเหมือนทุกวันนี้ จากเนื้อร้องเดิม“ขวัญคืนใจ”มาใส่เนื้อร้องใหม่เป็นเพลง“คนโลกใหม่” เสร็จเมื่อ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๒๘ ให้ ปราจีน ทรงเผ่า แยกเสียงประสาน และรุ่งพิรุณ เมธามณต์ กับดุสิต เอื้อเพื่อ(The Hot Pepper Singers) ขับร้องอัดเสียงเป็นเทปแรก เมื่อ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๒๙ เสร็จเวลา ๑๘.๐๐ น. เป็นอัลบั้มชุด“ขวัญ” ออกวางตลาดเมื่อ มิถุนายน ๒๕๒๙ ทำเป็นแผ่นเสียงลงเพลย์ด้วย

เนื้อหาของเพลง“คนโลกใหม่” เป็นเพลงขึ้น“โลกุตระ” กล่าวคือ มีเนื้อหาชี้ให้เห็นว่า สังคม“คนโลกเก่า”ตั้งแต่ไหนแต่ไรมานั้น วัดความเป็นคนในสังคมด้วย“โลกธรรม” ชีวิตของคนขึ้นอยู่กับความมีลาภยศสรรเสริญสุข เป็นแบบ“โลภี”สามัญ

พอพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาประกาศ“ศาสนาพุทธ” ก็มีความเป็นคนชนิดใหม่ขึ้น นั่นคือ คนแบบ“โลกุตระ” ซึ่งคนโลกุตระนี้จะมีทัศนคติที่ดี ความประพฤติที่ดี วัฒนธรรมสังคมที่ดี จะ เป็นไปเพื่อให้เกิด“สาราณียธรรม ๖”คือ อยู่กันอย่างมีเมตตาทายกรรม-เมตตาวิกรรม-เมตตา มโนกรรม และลาภที่ได้มาโดยธรรมก็จะนำมารวมกันเป็นกองกลาง แล้วกินใช้ร่วมกันเรียกว่า “สาราณโคตี” ในสังคมนี้ต่างคนล้วนมีศีลเสมอสมาณกันอยู่(ศีลสามัญญุต) และมีความเห็น จุดหมายปลายทางของชีวิตไปในทิศทางเดียวกันเสมอสมานกันอยู่(ทิฏฐิสามัญญุต) นั่นคือ มุ่งโลกุตระ

หรือมีชีวิตอยู่แบบ“วรรณะ ๘”คือ เลี้ยงง่าย(สุภระ)-บำรุงง่าย(สุโปสะ)-มักน้อย(อัปปิจจะ)- สันโดษ(สันตญฺฐิ)-ขัดเกลาภิเลส(สัลลเสชะ)-มีศีลเคร่ง(ฐุตะ)-ไม่สะสม(อปจยะ)-มีอาการที่ นำเลื่อมใส(ปสาทาภิกะ)-พากเพียรขยันอยู่เสมอ(วิริยารัมภะ)

ซึ่งสังคมใดที่มี“สัมมาทิฏฐิ” และ“สัมมาปฏิบัติ”กันจริง ก็จะเกิดผลจริงปรากฏให้เห็นจริงได้ หากยังมีคนพาลังคมปฏิบัติด้วยสัมมาทิฏฐิ โลกไม่ว่างจาก“อาริยธรรม”ที่เป็น“โลกุตระ” แน่อน เชิญตรวจสอบให้เห็นเถิด เพราะเป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ทำทายเป็นมาพิสุจน์ ได้ เอิหิปัสสิโก ไม่ว่ากาลไหนๆ อกาลโก”.

• “สมณะโพธิรักษ์”
(๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐)

